

ДЖУЛИ УОРЪН СЮЗЪН

Превод от английски: Цветанка Крайчева, 1993

chitanka.info

I

— О, не! — извика Сюзън и се загледа отчаяно в петното от кафе на червената си копринена блуза.

В момента сякаш не беше на себе си. Най-последно планът ѝ сполучи. Но сега, когато се заля с горещото кафе, тя осъзна колко нервна бе в действителност.

— Какво да правя сега? Така е невъзможно да изляза на сцената!

— Сюзън! Само се успокой — Лорън измъкна от чантата си хартиена кърпичка. — Може би ще успеем да махнем петното. Ела, да опитаме.

Сюзън постави чантата си пред огледалото на дамската гримьорна.

— Нямам никакво време! Преди мен има само още две жени. Дано петното да не се забележи, когато застана пред прожекторите.

— Следващата! — прозвуча изнервен глас по микрофона.

— Би ли ме погледнала още веднъж! — Сюзън изохка, когато зърна отражението си. — Е? Какво виждаш?

Лорън ѝ хвърли набързо един поглед и се опита, макар и напразно, да изтрие петното.

— Виждам една двадесет и осем годишна жена, образована, със стил и много талантлива.

— Не мисля така, Лорън. Погледни по-добре.

— Е, добре — Лорън пусна хартиената кърпичка в кошчето за отпадъци и извади друга. — Виждам едно много мило лице, прекрасни очи с цвят на лешник и превъзходна фигура. Това ще ти помогне ли?

— О, Лорън, престани — Сюзън направи измъчена физиономия. — Виждаш само една ужасно нервна истеричка, която се кани да направи абсолютна щуротия.

— Да, тук наистина трябва да се съглася с теб, Сюзън. Във всеки случай, ти не си никаква актриса. И той ще го забележи от пръв поглед.

— Не говори така! — Сюзън завъртя очи. — Ако имам късмет, днес вече ще е видял прекалено много лоши актриси, че аз съвсем няма да му се сторя толкова ужасна и, преди да се усети, какво всъщност става, ще го имам там, където искам да го имам. Но това звучи твърде шокиращо, нали? — попита тя и намигна на приятелката си. — Нямам обаче никакъв друг избор — продължи Сюзън. — Мама е стигнала до там, че може да загуби къщата и затова се нуждаем от пари в най-скоро време. Ако днес нищо не стане, скачам в следващия самолет за Колумбия, щата Мисури и ще работя там като преподавателка. Но, ако всичко мине както трябва, ще получа работа като режисьорка и то за най-прочутия продуцент на Ню Йорк сити.

— Както изглежда, той по-скоро има лоша слава — промърмори неодобрително Лорън. — Погледни какво пише във вестника:

„ВАЖНА ПТИЦА ОТ БРОДУЕЙ ДЕЛИ МАСАТА И ЛЕГЛОТО С РУСКА ПОРНОЗВЕЗДА.“

Тя разгърна, един вестник и посочи напечатаното с тлъсти, черни букви заглавие, под което се намираше снимката на Е. Чембърлейн.

— Мислиш ли, че е вярно? — попита неуверено Сюзън.

— Така пише. Но това може би не означава кой знае какво — добави Лорън и посочи друго заглавие:

„ИЗВЪНЗЕМНО СЕ ПРИЗЕМЯВА ПРЕД БЕЛИЯ ДОМ.“

— Лорън, знам малко повече за Е. Чембърлейн, отколкото ти разказах. У нас, в Колумбия той е много известен. Но естествено няма никаква представа, че и аз също съм оттам. Вече сме се срещали един път и дори сме танцували заедно... тук в Ню Йорк.

— Какво сте правили? — извика недоверчиво Лорън.

— Шш! Ще ни чуе някой — Сюзън погледна нервно към вратата.

— Добре, затварям си устата. Но какво каза току-що?

— Беше на едно парти — Сюзън шептеше, въпреки че все още бяха сами. — В дома на Кари Роджърс. Танцувахме съвсем... интимно. И дори се целунахме.

— Следващата! — извика нетърпеливо инспекциентът от сцената.

— Това съм аз — каза Сюзън. — Ще ти разкажа после. Нали ще си тук, когато свърша?

— Разбира се. Ще съм заета едва след час. Покажи им на какво си способна, Сюзи!

Сюзън се втурна през вратата, но след секунда се върна отново.

— Бих могла да я използвам — обясни тя и взе чантата си. — Може би ще мога да прикрива петното с нея.

— Успех, Сюзи — пожела й усмихнато Лорън.

Сцената не беше далече. Сюзън спря за малко и си пое дълбоко въздух, преди да пристъпи решително на подиума. Тя замига, за да свикне с тъмнината.

В средата на сцената висеше една-единствена лампа и Сюзън загледа напрегнато в залата. Не можа да види нито продуцента, нито директора на театъра. След всеки шум отекваше звучно ехо и тя се усмихна малко нервно.

Постепенно свикна с приглушената светлина и можа да види като призрочни сенки двама мъже, седнали някъде към десетия ред. Това бяха единствените зрители в тази огромна зала.

— Извинете — промълви тя и се окашля.

От салона не се дочу никакъв звук. Сюзън се изкашля отново, този път малко по-високо.

— Вие... вие сте мис Джордън, нали? — попита някой със спокоен, звучен глас.

Тя не можа да разпознае мъжа, но несъмнено това беше *неговият* глас. Дали щеше да си спомни за нея? Вероятно не. Той беше „великият Чембърлейн“, прочутият продуцент, непоправимият женкар, известният мъж, Казанова на четиридесет и втора улица.

Сюзън се усмихна. След всичките тези месеци щеше да го види отново. Онзи тайнствен непознат, който бурно завладя сърцето ѝ, и когото след това никога повече не видя.

— Трябва ли да прочета откъс от пиесата или само ще поговорим? Подготвила съм нещо, което...

Тя се запъна, когато забеляза, че никой от двамата не я слушаше. Напротив, господата се бяха задълбочили в разговор и то доста на висок глас. Изглежда, бяха забравили, че са извикали Сюзън. Също както Е. Чембърлейн навярно отдавна е забравил, че я е държал в обятията си. „Сигурно не си и спомня за всички жени, с които е танцувал някога, дори и за ония, с които вече е бил в леглото!“

— Мистър Чембърлейн! — Сюзън нетърпеливо сложи чантата си на един стол, който стоеше самотен и изоставен на сцената.

— Моля, мис Джордън — прозвуча присмехулно от залата. — Можете да правите каквото си искате, само да не пеете „Янки Дудъл“. Момичето преди вас вече успя да я докара донякъде.

— Колко жалко — отвърна Сюзън. — Моята интерпретация е абсолютно оригинална.

Известно време цареше мълчание.

— Виждал ли съм ви вече на тази сцена, мис Джордън? Изглеждате ми толкова позната — гласът издаваше леко любопитство. — По дяволите, мисля, че се познаваме отнякъде.

Мъжът стана и тръгна към сцената. Сюзън преглътна. Въпреки че стоеше на около метър по-ниско от нея, струваше ѝ се, че стърчи над главата ѝ. А близостта му пробуди спомена за уханието на одеколона му. Тежко и опияняващо ухание на мускус, което проникваше дълбоко в кожата и дълго време след това можеше да се усети наоколо.

— Ние наистина се познаваме — повтори той. — Съвсем съм сигурен — покатери се на сцената и заразглежда Сюзън от главата до петите.

Сърцето ѝ затуптя лудо.

— Така ли? Че откъде?

Тя ли запита така? Сюзън дори се учуди, че толкова добре играе ролята си.

— При Кари Роджърс — сети се мъжът. — Сега си спомних — гласът му прозвуча някак чувствено и Сюзън закова поглед като омагьосана върху устните му. — Танцувахме заедно — добави той и пристъпи още по-близо.

„Само да не позволя да забележи нещо — мислеше си Сюзън. — Дали този мъж осъзнава необикновената си привлекателна сила? Или причината е в мен, че го намирам толкова покоряващ? Ако сега се наведе и ме целуне, няма да мога да направя нищо, абсолютно нищо против това.“

Тя съвсем беше забравила колко е висок. Очите ѝ бавно се повдигнаха и погледът ѝ се плъзна по фигурата му. С усилие се съдържа да не се втренчи в черните косъмчета по гърдите му, които се подаваха от разкопчаната риза. Загледа нерешително лицето и тъмносините му очи.

— Онази вечер танцувахме — продължи тихо той и дойде още по-близо до нея. — Танцувахме на верандата, само ние двамата. Всички други бяха в стаята. Спомняте ли си още песента?

Сюзън си пое дълбоко въздух и гърдите ѝ се очертаха предизвикателно под блузата. Сякаш я разсъбличаше с поглед и тя вложи всички сили, за да се овладее.

— Мисля, че беше „И тогава дойде ти“ — отвърна му. — От „Фантазии“.

— Значи си спомняте? — устните му се отвориха примамливо.

— Вие също, нали?

Чембърлейн се наведе, взе ръката ѝ и я постави внимателно върху рамото си. Едновременно с това обви нежно талията ѝ и започнаха да танцуват. Въртяха се бавно в кръг. Той ѝ пееше:

Нощта едва бе настъпила... и луната...

Сюзън се притисна до него и стъпките ѝ като че ли сами последваха ритъма му. Танцуваха на огромната сцена унесено, докато внезапно Сюзън се препъна леко.

Тя отметна назад кичур коса и с почуда установи, че пръстите ѝ трепереха. Стояха толкова близо един до друг, че можеше да усети дъха му по бузата си. За момент си представи, че всичко е както тогава, както в онази звездна нощ...

Чембърлейн продължаваше да пее, докато танцуваха. Той притискаше нежно главата ѝ до рамото си и милваше дългата ѝ, мека като кадифе коса.

— И тогава дойде ти... — прошепна ѝ.

Когато песента свърши, за момент останаха плътно притиснати един до друг на сцената. След това той бавно отпусна ръцете си от талията ѝ.

— Бис! — извика от залата директорът и бурно заръкопляска. — Вие сте толкова добри, колкото Фред Астер и Джинджър Роджърс.

На Сюзън ѝ идеше да потъне в земята от срам и тя се изчерви. Беше като омагьосана и съвсем забрави, че в салона седеше още някой.

— Можеш да ни спестиш недомислиците си — смъмри Чембърлейн стария си приятел. — Не му обръщайте внимание, Сюзън, той завижда.

Продължаваха да стоят един пред друг като заковани.

— Да, ние танцувахме... — прошепна Чембърлейн. — А след това си отидохте. Без да кажете даже довиждане. Изчезнахте като Пепеляшка от приказките.

— Тогава навярно вие сте се чувствал принц — отвърна шеговито Сюзън.

Той не отговори веднага. Погледна я, а след това се усмихна.

— Наистина бих желал да е така. Но има един проблем.

— И какъв е той?

— Не оставихте след себе си никаква обувка, дори и визитна картичка.

Сюзън потисна смеха си и отстъпи малко назад. Ако не вярваше в любовта от пръв поглед, то какво можеше да каже за любовта след втория танц? Тя си спомни думите на майка си: „Съществуват два вида привличане. Едното има нещо общо с любовта, а другото — със страстта.“. И Сюзън трябваше да разбере, кое от двете имаше нещо общо с покоряващото излъчване на Елиът.

— Но това не е единственият проблем в нашата приказка, мистър Чембърлейн.

— А кой е другият? — той внимателно приглади един кичур от косата ѝ и леко докосна бузата ѝ.

— Веднъж вече намерих един принц. Но той пристигна, яхнал своя бял кон, при залез-слънце и похити не мен, а моята лоша доведена сестра.

Елиът се засмя тихо, но погледът му все още излъчваше страст.

— Виждате ли — продължи Сюзън, — нямам нужда да бъда откривана от някакъв принц, а и не се налага да бъда спасявана от нещо. Мога да се справям много добре и сама, така че благодаря.

Всъщност, тя искаше да каже това с шеговит тон, но съвсем не ѝ се удаде да прикрие наранените си чувства. Беше претърпяла горчиво разочарование и трябваше да мине доста време, преди да успее да се съвземе.

Никога повече — беше се заклепа — никога повече нямаше да бъде толкова глупава да се довери така безусловно на някой мъж, както бе повярвала на Франк!

Елиът я погледна втренчено и внимателно я хвана за раменете.

— Тук съвсем не става въпрос, от какво се нуждаете или какво искате. В приказките всичко се случва малко по-различно.

Сюзън въздъхна и се помъчи да го гледа право в очите.

— И така, как се случва в приказките?

— Изобщо няма значение, кой е спасителят и кой — спасеният. Дали вие сте загубила някаква обувка или аз пристигам на кон, това също не е важно.

— И после?

— Сигурно е само едно: героят и героинята все пак се събират в края на приказката.

Сюзън повдигна вежди и му отправи критичен, преценяващ поглед.

— Мисля, че сте твърде бърз, когато става въпрос за приказка и значително по-бавен, когато се касае просто да се обадите някой път.

Тя отстъпи бързо назад, обърна се и затвори очи. Но все още го виждаше ясно пред себе си. Привлекателната му външност направо се беше врязала в паметта ѝ. Той имаше най-сините очи, които някога беше виждала и в тях блестеше нещо примамливо, някакво покоряващо привличане. Леки тръпки преминаха по гърба ѝ.

Сюзън се обърна отново сърдито. По дяволите, какво означаваше всичко това? Тя не беше някаква си безпомощна, търпеливо чакаща Пепеляшка и трябваше да му покаже това най-категорично. Но лошото ѝ настроение изглежда по-скоро го забавляваше, отколкото го впечатляваше. Като че със сигурност знаеше, какво става с нея!

Тя отново отстъпи назад, но приятното, възбуждащо вълнение, което близостта на този мъж предизвикваше, не искаше да изчезне.

„Господи, би трябвало да се забрани на един мъж да изглежда толкова привлекателен!“

— Навярно тази сутрин сте бързала твърде много? — подхвърли той и се ухили широко.

— Защо?

— Мисля, че сте закусила много припряно. Блузата ви изглежда така, както повечето мои вратовръзки.

Сюзън проследи погледа му и стана червена като рак, когато си спомни за голямото петно от кафе. Тя се изкашля смутено.

— Помислих си, че така би било малко по-колоритно. Доста е отегчително всичко да е само червено.

— Нищо не може да бъде отегчително във вас.

Елиът скръсти ръце пред гърдите си и силните му мускули се очертаха ясно под спортното сако. Гледаше я вторачено и Сюзън я обляха едновременно горещи и студени вълни. Изведнъж се сети, че беше тук по определени причини.

— Сега можем ли отново да говорим по работа, мистър Чембърлейн?

— Ако желаете това, мис Джордън.

— Да, желая.

Погледът му като че я галеше.

— Е, добре тогава — той тръгна обратно към залата. — От коя пиеса искате да ни прочетете откъс?

Сюзън отново остана сама на сцената. Почувства неприятно усещане в стомаха си. Знаеше, че това беше последният ѝ шанс. Естествено дойде, защото искаше да го види отново, но това не беше единствената причина. Финансовите проблеми на майка ѝ я притесняваха много и, тя искаше непременно да ѝ помогне.

Мина известно време, докато се съсредоточи. След това се изкашля тихо и започна текста.

— Аз го убих! — извика и се опита, доколкото можеше, да се вживее в представения характер. Силният ѝ глас отекна. Сюзън се чувстваше малко неловко, тъй като нямаше нито образованието, нито таланта на актриса, но тя не искаше роля в пиесата, а работа като режисьорка.

— Убих Моргън, но едва след като той ме заплаши. Опитвах се да го избягна това, но...

— Спрете! — гръмна глас от залата. — Но това е моята нова пиеса! Откъде, по дяволите, я имате?

Сюзън усети как кръвта във вените ѝ замръзна и се уплаши, че планът ѝ няма да успее. Никога не бе очаквала, че Елиът би могъл да реагира така остро. Надяваше се само да възбуди вниманието му. Може би все пак трябваше просто да го заговори и да му обясни, какво всъщност искаше. А сега, навярно твърде късно, тя осъзна, че той беше не само продуцент, но и мъж със съвсем нормални чувства, включително и гняв.

— Това е текст, който все още никъде не се е появявал. Как, за Бога, сте се добрала до него?

— Е, добре — прекъсна го Сюзън и стисна нервно длани една в друга. — Както знаете, Кари Роджърс ще поставя тази пиеса, а той е мой много добър познат. Аз също съм режисьорка, мистър Чембърлейн. Не трябва да се сърдите твърде много на Кари, тъй като досега никой друг не е прочел пиесата...

Чувстваше се твърде глупаво така сама на подиума. Неприятното усещане в стомаха ѝ се усили, когато Елиът изтича до сцената и се изправи застрашително пред нея.

— Означаваше ли това, че вие изобщо не сте актриса?

— Точно така.

— И как попаднахте тук?

— Секретарката ви имаше роля в една пиеса, която поставих като благотворително представление — призна тихо Сюзън и се приготви да издържи по някакъв начин на предстоящия ужасен изблик на гняв. Но вместо да започна да я ругае, Чембърлейн избухна в силен смях.

— Това не може да бъде истина.

Сюзън го погледна смаяно и се усмихна плахо.

— Моля да ми простите, но исках непременно да говоря с вас. Мога да ви се закълна, че секретарката ви всъщност съвсем не искаше да се замесва в тази история.

— Сара ли? — попита той. — Не се страхувайте, няма да ѝ се карам. Но защо не ме заговорихте за това на партито у Кари, когато танцувахме?

Тя сви рамене.

— Тогава това не беше толкова важно за мен. А после се надявах, че ще ми се... е... това няма значение...

— Учудвам се на вашата смелост — каза тихо Елиът и Сюзън усети, че вече ѝ беше простил. Тя изпрати една молитва за благодарност към небето.

— Мисля, че беше много неприятно за вас — забеляза тя.

— Да оставим всичко настрана — отвърна той. — Тази вечер трябва да вечеряме заедно.

Думите му прозвучаха като заповед, а не като покана.

Сюзън с удоволствие би казала да. Но това би било твърде опасно, тъй като в момента не знаеше, какво иска повече: да бъде режисьорка при мистър Е.Чембърлейн или да се хвърли в леглото с този невероятно привлекателен мъж. Изплашена от посоката на мислите си, тя поклати решително глава.

— Не мога.

Известно време той я гледаше недоверчиво.

— Защо не?

— С удоволствие бих вечеряла с вас, но сега не е време. В момента има само едно, което би могло да ме спре да взема следващия самолет към къщи и това е една наистина добра работа като режисьорка.

Той пхна ръце в джобовете на панталона си и се заразхожда напред-назад.

— Бих могъл да ви предложа нещо, но не по-рано от половин година.

Сюзън въздъхна.

— Толкова дълго не мога да чакам. Но въпреки това, благодаря.

Обърна се да си тръгва, но Чембърлейн я хвана здраво за ръката.

— Моля ви, елате да вечеряте с мен. Какво ще стане, ако прекараме заедно една безобидна, приятна вечер?

Очите му издаваха настойчива, гореща молба, която накара дъха ѝ да спре. Този мъж събуди такъв копнеж у нея, както никой друг преди. Копнеж, който заплашваше да помрачи разсъдъка ѝ. Не трябваше да излиза с него. Трябваше да разсъждава трезво.

— Наистина, мистър Чембърлейн, не бива да изпускам самолета. Освен това, не ви вярвам изобщо. Имам си едно на ум, как изглежда при вас една „безобидна, приятна вечер“.

Изглежда думите ѝ не впечатлиха много Чембърлейн. Можеше да се предположи, че доста често му се е случвало да слуша нещо такова.

— Ще ви накарам да ми се доверите — каза той и я хвана за брадичката. — Ще се видим отново, обещавам ви това.

Сюзън повдигна ядосано вежди.

— Ще е малко трудно, когато аз съм в Колумбия, а вие в Манхатън.

— Колумбия?

— Да. Тъй като нищо не се получи с работата ми тук, на първо време ще работя като преподавателка в колежа „Стефан“.

— Колумбия не е на края на света — Елиът се усмихна малко загадъчно. — Там също познавам няколко добри режисьора.

Сюзън отмести ръката му. Този мъж никога ли не се предаваше? Тя си спести отговора, хвана чантата си и се отправи към вратата.

— Мис Джордън — извика той след нея. — Почти винаги получавам това, което искам. Знаете ли това?

Очите му блестяха. Елиът скръсти ръце небрежно пред гърдите си.

— Не, не го знам — отвърна тя, забавяйки крачка. Горещи тръпки полазиха по гърба ѝ. Когато напусна сцената, забеляза, че коленете ѝ трепереха.

— Сюзън! — извика Лорън и изтича към приятелката си. — Какво стана? Беше там цяла вечност.

Сюзън се почувства като че ли хваната на местопрестъплението и напразно се опита да не обръща внимание на любопитните погледи на дамите наоколо, които бяха дошли за прослушването.

— Не можем ли да говорим по късно за това, Лорън?

— Получи ли работата?

Сюзън се изсмя тихо.

— Не, не я получих.

— Защо тогава сияеш така? Сюзън, никога досега не съм те виждала такава!

Сюзън само се усмихна, а приятелката ѝ поклати загрижено глава.

— Направо не мога да разбера нищо. Защо изглеждаш толкова щастлива? Ако не си получила работата, трябва все пак да се върнеш обратно в Колумбия, нали?

— Страхувам се, че така трябва да направя.

Помъчи се да не мисли повече за обзелото я желание, което докосването на Чембърлейн и погледите му предизвикваха у нея. Край, трябваше да се върне в действителността. Тя въздъхна.

— Наистина ще ми липсваш, Лорън. И градът също ще ми липсва. Но е по-добре да работя като преподавателка в Колумбия, отколкото да оставя тук таланта ми да загине, като не правя нищо. А и мама се нуждае от пари. Освен това — добави, — в кухнята ти ще има повече място за съдовете ти, когато вече няма да съм там.

Тези думи съвсем не можаха да разсмеят Лорън. Тя по-скоро беше твърде загрижена за писмото, което държеше в ръка.

— Сюзън, изглежда, днес не ти върви твърде. Не исках да ти давам това писмо по-рано. Тази сутрин го намерих в пощенската кутия.

Сюзън взе плика, повъртя го в ръцете си и прочете адреса на подателя отзад.

— Франк... — промълви тя и затвори очи.

— Искаш ли да го прочета първо аз? — попита Лорън.

— Не — отвърна ѝ с дрезгав глас. — Просто го изхвърли.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — потвърди Сюзън. — Когато преди една година си тръгна оттук, Франк нищо не ми каза и не мога да си представя, че междуременно се е променил много в това отношение.

— Може би, въпреки всичко, трябва да го прочетеш, Сюзън.

— Все ми е едно — отвърна троснато тя. — Нямам никакво време да се занимавам сега с Франк. Единственото, което в този момент има значение, е моята професия. А що се касае до мъжете, тази тема и без това за мен отдавна е приключила.

Изведнъж си спомни за Чембърлейн и за това, колко хубаво ѝ беше в прегръдките му...

II

Сюзън се просълзи, сбогувайки се с Лорън.

— Ще ми липсваш — каза ѝ, когато тя я прегърна. — Но сега трябва да спечеля някой и друг долар.

Сюзън се освободи от прегръдката на приятелката си и видя отражението си в слънчевите ѝ очила.

— Боже мой, как изглеждам — тя се засмя насила и извади една салфетка от чантата си.

— Ела, ще ти помогна — Лорън също се опитваше да сдържи сълзите си, докато изтриваше набързо петната от лицето на Сюзън и ѝ оправяше косата. — Пак ще се върнеш, Сюзън. Някога. Когато му дойде времето. Има нещо в теб, малката — пошегува се тя, като се мъчеше да подражава на интонацията на Хъмфри Богарт.

— Те си съкровище — Сюзън я притисна още един път за сбогом. — Ще ти телефонирам.

Прехапа устни, взе багажа си и се отправи към летището.

В Сент Луис Сюзън трябваше да се прехвърли на друг самолет. След кратък полет до Колумбия, самолетът се приземи.

Сюзън се прозя, протегна се и събра нещата си. Беше задрямала и сънува Ню Йорк, а също и, макар да не искаше да си признае това — Е.Чембърлейн.

„О, Сюзън! — рече си мислено. — Да не би да си хлътнала? Това не би било добре!“

Тя се огледа. Около нея седяха солидни бизнесмени, но нито един от тях не ѝ изглеждаше дори и приблизително така привлекателен както Елиът. Защо все пак не остана още няколко дни в Ню Йорк? Защо не се съгласи да вечеря с него? Вече знаеше защо: боеше се. Ако се влюбеше в него, той би могъл да ѝ причини много мъки. А тя повече нямаше сили да решава проблеми. Нито лични, нито професионални.

„Каза, че съм била смела — помисли си Сюзън. — Ох, само, ако знаеше!“

Откачи предпазния колан, взе чантите си, промъкна се покрай хората на пътеката и излезе навън.

— Здравей, мила! — Лили Джордън изтича към дъщеря си, след като тя мина през паспортния контрол. — Ела, ще ти помогна за багажа. Добре дошла вкъщи.

Прегърна я ласкаво.

На Сюзън ѝ направи впечатление, колко много: е остаряла майка ѝ. След смъртта на мъжа си тя се бе смалила, косата ѝ беше побеляла и изглеждаше още по-крехка от преди. „Ако можех да ѝ спестя поне финансовите проблеми“ — мина през ума на Сюзън, когато излизаха от сградата на летището.

— Мислех, че и Франк ще дойде с теб, Сюзън — каза Лили, след като наместиха и последната чанта в багажника на синия шевролет и се качиха.

— Той си отиде, мамо. Франк е в Терънс и точно в този момент може би се сгодява за най-новата си любов.

Сюзън искаше да се засмее, но не можа. Преглътна и се загледа през прозореца на колата, мъчейки се да удържи сълзите си. Понякога просто не можеше да бъде силна. В Ню Йорк не трябва да си позволяваш сълзи. Малко да се поразмекнеш и ще бъдеш стъпкан. Но тук, в родния град, тя се почувства отново като малко момиче. Тук времето беше спряло и старите спомени се върнаха пак.

— Само не плачи, Сюзън. Но как се случи?

— Ах, старата история мамо. Той ме изостави заради друга. Тъкмо правехме планове за сватба... и тогава изведнъж всичко свърши. Всъщност за една нощ. Мисля, че новата жена ще е от полза за кариерата му, а за него тя винаги е била на първо място — Сюзън изтри сълзите си.

— Това ти беше известно, нали?

— Може би така е по-добре, съкровището ми.

— Сигурно, мамо. Мисля, че Франк уязви по-малко сърцето ми, отколкото моята гордост. Бях луда, че го допуснах толкова близо до себе си. Но това повече няма да ми се случи, кълна ти се — Сюзън стисна решително устни. — Никога не ще позволя отново да бъда така наранена.

— Аз... аз нямах никаква представа, какво се е случило, Сюзън — каза Лили и погледна загрижено дъщеря си. — Защо не си ми казала нищо? Не трябваше да таиш всичко в себе си.

— Не исках да ти създавам грижи. Татко тъкмо беше починал, а аз се утешавах с работата си. За съжаление, в това отношение нещата също не са особено добре. Затова съм отново вкъщи.

— Радвам се, че си пак тук. Не трябва да вземаш всичко толкова присърце, скъпа.

— Вече съм по-добре — рече Сюзън, като се надяваше, че с това темата е приключила.

Майка ѝ и без това не би я разбрала. Тя никога не беше преживявала такава мъка.

Вече беше късно, когато пристигнаха вкъщи и Сюзън се почувства изморена. Хапна само малко супа, след това се шмугна в леглото и придърпа одеялото до брадичката си. Уличната лампа светеше през прозореца и стаята се потопи в бледа светлина. Сюзън се огледа и се усмихна. „Тук нищо не се е променило — помисли си. — Нищо, освен мен.“ И като отпусна глава на меките възглавници, тя се запита какво ли правеше той в този момент в Ню Йорк. Дали мислеше за нея?

— Лека нощ, мистър Чембърлейн — прошепна.

Докато Сюзън наблюдаваше през прозореца в кабинета на декана студентите, които се разхождаха из двора, отново я обхвана оная тъга, която усещаше всяка есен.

— Не бъди толкова натъжена, скъпа — прекъсна мислите ѝ гласът на декана. — Всичко това не трябва да те учудва. Господинът има добри връзки в града, пари и т.н. Знаеш тези неща, нали? Но през пролетта ще имаме нова постановка и тогава ти ще можеш да я поемеш.

Сюзън се обърна и погледна приятния, възрастен мъж, когото от години вече познаваше така добре. Той беше декан на колежа „Стефан“ — училище за начинаещи артисти и танцьори.

— Така ми се объркват плановете, чичо Джон — тя въздъхна. — Напуснах Ню Йорк, защото там всичко става само с връзки. И сега тук пак се натъквам на същото. Това никога ли няма да свърши.

— Не, такива работи ще срещаш винаги. Трябва да се опиташ да се примириш. Защо не си налееш едно бренди? — попита, намигайки й, той. — Аз също бих се прежалил за едно малко питие.

Сюзън стана и отиде до барчето.

— И така, какво ще правя сега?

— Ще преподаваш история. Постановката на пиесата ще трябва да предоставиш на него, тя е негова рожба.

Сюзън се засмя на тази неуместна забележка.

— Хубаво е, че те виждам да се смееш, малката ми.

— Ами, като ме разсмиваш, чичо Джон — тя му подаде брендите, целуна го по челото и попита: — И кой е господинът, който получава пиесата.

— Мога само да ти издам, че д-р Грахам иска обезателно той да я постави. Така съжалявам за теб.

— Няма нужда, чичо Джон. Направил си, каквото си могъл. И нямаше да бъде толкова лошо, ако не се отразяваше така неблагоприятно на мама. Малко повече пари никога не биха й навредили.

— Но какво има? — попита той и отпи от чашата си.

— Мама не ти ли е разказала?

— Не.

— Това всъщност съвсем не ме учудва. Тя е също толкова горда, колкото и татко. Мама не може да събере пари за изплащането на вноските за жилището и точно сега наистина се нуждаем от всеки цент.

— Тогава си потърси богат мъж, Сюзън, и твоите финансови проблеми биха се...

— Чичо Джон! — тя поклати глава. — Никога не бих се омъжила за пари.

— Но сигурно все пак има и мили богати мъже.

— Ах, знаеш ли, навярно трябва да има и други начини. Аз...

Тя се запъна. Не искаше да безпокои Джон, като му признае, че се съмнява, дали изобщо ще срещне „истинския“, че навярно никога отново не би могла да се довери на мъж.

Стана й някак нервно. Отиде пак до прозореца и се загледа втренчено навън.

— Какво е това? — попита и посочи към огромната лимузина, спряла пред къщата.

— Какво, мила?

— Някаква кола стои навън.

— Вероятно принадлежи на новия ти колега. Д-р Грахам го повика, за да подпишат договора. Но аз го очаквах едва след час.

— О — възкликна Сюзън, — тогава по-добре е да си тръгвам. Наистина зная, че ще трябва да работя заедно с него, но в този момент не бих могла да бъда любезна.

— Съжалявам, но той тъкмо сега има среща — прозвуча гласът на секретарката от преддверието.

— Но аз няма да го бавя. Сигурно ще ме разбере.

— Но... не трябва ли поне да съобщя преди това за вас?

— Не е нужно.

Сюзън се обърна рязко и погледна като втрещена към все още затворената врата. Но това беше неговият глас! Тя с мъка се овладя. По дяволите, защо не си отиде по-рано.

Вратата се отвори и един мъж влезе устремно в стаята.

— Добре дошъл, Елиът — поздрави го учтиво деканът.

— Как сте, мистър Фрейзър? Радвам се да ви видя отново — отвърна Елиът, огледа се и видя Сюзън. Той ѝ се усмихна, показвайки, че я познава от по-рано, а след това неохотно се обърна към декана. — Бих искал да ви представя Дана Дезмънт. Тя е дясната ми ръка.

Едва сега Сюзън забеляза жената, която влезе след Елиът в стаята.

— Много се радвам да се запозная с вас, мистър Фрейзър — рече Дана.

Тя се усмихна и с две ръце пое набръчканата десница на декана. Сюзън се трогна от топлотата на жеста ѝ.

— Това е Сюзън Джордън, колежка — каза нервно деканът. Той навярно беше много впечатлен от тази жена. — Сюзън, позволи ми да ти представя Елиът Харт и Дана Дезмънт.

Сюзън стоеше като закована. Минаха секунди, преди да се съвземе. Елиът Харт беше Е. Чембърлейн и се намираще тук, в Колумбия, с Дана Дезмънт, прочутият фотомодел. Но това не беше всичко. Чембърлейн или по-скоро Елиът беше измъкнал под носа ѝ постановката на пиесата. Но това беше абсурдно! Ако можеше само да

откъсне очи от него и да ѝ хрумнеше нещо остроумно! Само че главата ѝ беше празна.

— Ние вече се познаваме — чу се да казва тя, приглади назад косата си и се опита, въпреки вълнението си, да изглежда колкото е възможно по-невъзмутимо.

— О, да — отвърна Елиът, пристъпи, крачка напред и ѝ се усмихна. — Ние сме стари приятели — той я гледаше непрестанно, докато продължаваше да говори. — Сюзън е най-добрата танцьорка, която познавам. И се целува дяволски добре.

Но това просто не беше за вярване! Как можеше да си позволява да я излага така пред декана? Как можеше да издава такива интимни неща? Сюзън стана яркочервена от гняв, а в помещението настъпи тягостна тишина.

— Мис Дезмънт — обади се деканът най-после, — познавам ви отнякъде. Да не сте актриса?

— Навярно от рекламните, които още се появяват тук-там — обясни любезно Дана. — Но междувременно смених професията си и работя за Елиът. Вече от доста време сме заедно — тя отправи към Елиът многозначителна, интимна усмивка, на която той веднага отвърна.

Сюзън видя добре това. „Двамата изглежда са много близки“ — помисли си, и веднага усети, че я обзема ревност.

— До преди пет години Дана беше много известен модел в Ню Йорк — обясни Елиът. — След това ѝ омръзна да гледат на нея като на някаква вещ. Здравият ѝ разум ѝ казал, че е по-добре да си намери работа при най-добрата филмова компания в града.

Дана се засмя.

— С което Елиът иска да каже, че преди пет години ми стана пределно ясно, че постепенно остарявам, че не мога да продължа да позирам като модел и, че е по-добре да се огледам за нещо друго, докато не е станало късно.

— Но, мис Дезмънт — Джон поклати енергично глава. — Вие изобщо не сте стара! Красотата ви е вечна.

Сюзън не вярваше на ушите си. Добрият стар Джон се държеше като влюбен.

— О, вие тримата сигурно ще се разбирате добре — продължи деканът. — Има твърде много общо помежду ви. Сюзън работи също в

тази област, тя е режисьорка.

Сюзън не можа да издържи и отново се изчерви. С най-голямо удоволствие би напуснала веднага стаята, но Елиът ѝ препречи пътя.

— Ах, вие сте режисьорка? — попита уж невинно и небрежно скръсти ръце пред гърдите си.

— Да, така е.

— Наистина ли? — той повдигна вежди. — Тогава се учудвам, че не сте в Ню Йорк. Всеки с талант и амбиция се приземява там за, по-кратко или по-дълго време, освен ако не се интересува от провинциален театър. Или пък бяга от нещо или от някого.

Между тях настъпи почти осезаемо напрежение. Сюзън си наложи да не среща погледа му, за да не се остави да бъде завладяна отново от неотразимия му чар.

— Елиът — Дана прекъсна подновеното мълчание и Сюзън ѝ беше повече от благодарна за това. — С удоволствие бих разгледала останалата част от тази сграда.

— Аз ще ви покажа всичко — предложи веднага Джон.

— Не искаш ли да дойдеш, Елиът? — попита спокойно Дана, но погледът ѝ издаваше увереността ѝ, че той не желае това.

— Не! — отвърна кратко Елиът, без да изпуска от очи Сюзън.

Дана се поколеба за момент. След това постави ръката си на рамото на Джон.

— И така, тръгваме ли?

Елиът кимна сдържано и отново се обърна към Сюзън. „Откъде само този мъж взема тази самоувереност?“ — запита се тя. След това отново се сети, колко ядосана всъщност беше.

— О, по дяволите! Как се осмелявате да ме компрометирате така пред Джон Фрейзър? Кой ви дава право да ме срамите така?

Елиът се отпусна в близкото кресло и нехайно протегна крака пред себе си.

— Съжалявам.

— Не ви вярвам — отвърна Сюзън. — Съвсем не съжалявате.

— Но, Сюзън — каза той почти с упрек. — Никога не бих повярвал, че една толкова невинна шега може да ви засегне така дълбоко.

Тя му отправи гневен поглед, който говореше повече, от каквито и да е думи. Той въздъхна.

— Да не сте се смутила, че казах това за целувката?

— Много повече от това — изсъска Сюзън.

— Защо?

— Защото никой тук не трябва да си помисля дори, че съм едно от стотиците ви завоевания!

Тя сведе поглед. Дали Елиът изобщо можеше да предположи, колко го желаше, въпреки всичко? Че го харесваше също толкова много, колкото и всички други жени, които е съблазнил?

— Виждам вече, че трябва да изпълня обещанието си — каза той с приятелски тон, но твърдо.

— Какво обещание, Елиът?

— Да направя нещо, за да спечеля доверието ви.

Сюзън стисна сърдито устни.

— Спестете си усилията, Елиът. Само ще си загубите времето. Искате ли да пийнете нещо.

— Уиски без лед, моля — той я следеше, как вади една бутилка от шкафа. — И освен това, не вярвам, че коментарът ми за целувките ви е ядосал толкова много.

Сюзън го гледеше подозрително, докато носеше чашите.

— Ядосвате се, защото отгатнах, че избягахте от Ню Йорк заради мен.

— Това не е вярно — тя сложи нервно чашата му на писалището. — Ако изобщо би трябвало да бягам от нещо или от някого, то със сигурност това не сте вие.

— Ами? — попита предизвикателно той.

Сюзън се отпусна в едно удобно кресло, кръстоса стройните си крака и придърпа напред полата си.

— Никакви въпроси повече, Елиът — силното бренди подразни обонянието ѝ, когато отпи от чашата си. — Време е да ви накарам да се отбранявате. Какво, по дяволите, правите в Колумбия?

— Ще поставям тук една пиеса.

— Това вече успях да разбера — гласеше хладният ѝ отговор.

Той се наведе напред, подпря лакти на коленете си и завъртя чашата в ръцете си.

— Използвам тази възможност да представя една пиеса, която още не е дозряла за Бродуей или пък за някое турне. А искам да дам шанс на тази пиеса.

Сюзън го погледна с любопитство.

— И кой я е написал?

— Е.Чембърлейн, но това всъщност е тайна. Официално е от един новак в бранша и по-точно от Елиът Харт. Харт впрочем е фамилията на баща ми, а Чембърлейн — на майка ми.

— Но защо се криеш зад това име? Толкова ли е лоша пиесата, че би трябвало да се срамуваш от нея?

Елиът се разсмя високо и за свое неудоволствие Сюзън установи, че сърцето ѝ неволно затуптя по-бързо, когато той я погледна нежно.

— Много, много не се церемоните с мен. Критиците с удоволствие биха разкъсали пиесата, тъй като има много хора, които завиждат на успеха ми. Съвсем наскоро отново изсмукаха от пръстите си някаква шантава история за така наречения ми скандален любовен живот. Искам да дам шанс на пиесата, затова бих желал да я публикувам под по-малко познатото си име.

Сюзън си спомни отново за заглавието във вестника, на което Лорън ѝ обърна внимание преди прослушването. Необяснимо защо, тя почувства някакво облекчение от факта, че Елиът не е имал авантюра с някаква руска порнозвезда.

„Естествено, че това е основателна причина“ — помисли си тя. Но това не правеше нейното положение по-леко. Отново си представи майка си, как седеше в кухнята, вторачена недоверчиво в извлеченията от сметката, с надеждата, че е недогледала нещо. Навярно беше ирония на съдбата, че работата ѝ отне точно някой, който имаше повече пари, отколкото можеше да похарчи. Сети се за поговорката на Лорън:

„Богатите стават все по-богати, а бедните играят на лотария.“

Но Сюзън никога нямаше късмет в хазарта, а и финансовите ѝ проблеми едва ли щяха да изчезнат така лесно.

Тя стана и се загледа през прозореца, без да вижда нещо. Елиът се изправи, пристъпи зад нея и внимателно я прегърна през раменете. Дори и през блузата пръстите му като че ли изгаряха кожата ѝ.

— Знам с какво удоволствие бихте поставила пиесата, Сюзън, и вероятно в този момент ме ненавиждате. Но трябва да ми повярвате.

Така е по-добре и за двама ни в перспектива.

Сюзън се обърна рязко.

— Какво означава да ви повярвам! А и вие не бихте могъл ни най-малко да предположите, какво значи за мен тази работа! — колкото повече мислеше за това, толкова по-гневна ставаше. — Майка ми не е на себе си, че може да загуби къщата си — продължи тя и устните ѝ трепереха от вълнение. — Ние се нуждаем спешно от тези пари! И искам да ви кажа, че аз съм добра режисьорка и рано или късно ще получа престижно предложение в Ню Йорк. И не избягах от вас, както си въобразявате. Имам нужда от пари — колкото се може по-скоро и колкото се може повече. Ако можех да поставя тази пиеса, щях да получа толкова долари, че майка ми би могла да забрави част от финансовите си проблеми. Ваша е вината, че от това нищо няма да излезе!

Елиът стоеше притихнал.

— И така — тя изправи рамене. — Имате ли още въпроси, защо съм тук, а не в Ню Йорк?

Тъй като не получи отговор, Сюзън тресна така силно чашата си на перваза на прозореца, че тя се разби шумно.

— О! — изохка Сюзън и загледа кървящия си пръст. — Сега пък се и порязах.

Елиът трепна.

— Дайте да видя — помоли той.

Сюзън му протегна ръката си. Беше порязала безименния си пръст. Елиът внимателно хвана наранената ѝ ръка.

— Раната не е много дълбока — каза той, притегли дланта ѝ до устните си и леко я целуна по вътрешната страна.

Сюзън усети топлия му дъх и у нея неволно се надигна гореща вълна на желание. Но тя не искаше това!

Елиът изглежда усети вълнението ѝ и бавно се наведе. Сюзън като омагьосана гледаше, как устните му неудържимо се приближаваха към нейните. Целуна я много нежно, обви ръце около талията ѝ и я притегли към себе си. Сюзън затвори неволно очи и в един миг на лудост си пожела целувката му никога да не свърши. Целият ѝ гняв беше забравен, единственото, което усещаше бе чувството на защитеност, каквото отдавна не я беше спохождало.

Когато Елиът, след цяла вечност, я пусна отново, тя започна да се смее.

— Винаги ли реагирате така, когато някой ви целува? — попита объркан той.

— Само тогава, когато трябва да държа настрани окървавения си пръст. Навярно е изглеждало твърде комично.

— Ах, да, нараненият ти пръст.

Елиът извади от джоба на самото си бяла копринена кърпичка, и ѝ я подаде.

— О не, Елиът. Не желая да хабя тази чудесна кърпа.

Той въздъхна.

— О'кей, Сюзън, тогава аз ще го направя.

Внимателно зави кърпата около пръста ѝ и завърза краищата.

— Така, готово! Мисля, че ще го преживееш! — той се усмихна.
— Но може би трябва да проверя още един път как е пръстът ти?

Отново взе ръката ѝ и притисна устни върху дланта ѝ, а Сюзън пак не можеше да направи нищо, освен да гледа няма и да усеща, как страстта се разпалва в нея. Настръхна, когато устните му се плъзнаха нагоре. Неволно изстена тихо. Нима не можеше да направи нищо, за да го спре?

Затвори очи и отметна глава назад. Ръцете на Елиът се пъхнаха под блузата ѝ и докоснаха голата кожа на гърба ѝ. Устните му изведнъж се озоваха на шията ѝ, целуваха чувствителните места по ухото ѝ. Сюзън повдигна ръце, прегърна го и се притисна до него. Пожела си много, толкова много от нежностите му.

— Ти ме подлудяваш... — шепнеше той.

— О, Елиът...

Изведнъж в коридора се чува гласове и Сюзън внезапно осъзна къде се намират.

— Престани! — извика тя и го отблъсна от себе си. — Наистина, Елиът, не трябва да се възползваш от ситуацията, аз...

— Сега само не казвай, че и ти не го желаеше — прекъсна я той и отметна един кичур от челото ѝ. — Не можах да се сдържа да не те целуна. Обикновено не съм толкова прибързан, но в теб има нещо...

Елиът млъкна и я загледа настойчиво. Изглежда не можеше да намери точната дума за това, което искаше да каже. Изкашля се и погледна бързо към вратата.

— Нека отидем у дома, сега веднага — помоли я.

— Не, Елиът! — отвърна му. — Не бива.

— Ти все още ми нямаш доверие.

— Честно казано — започна тя, колебаейки се, — нямам доверие и на самата себе си. Наистина, Елиът, в твое присъствие се държа съвсем различно от друг път.

Той се усмихна, прегърна я пак и я залюля леко.

— Тогава и двамата се чувстваме по един и същи начин. А що се отнася до излета, навярно трябва да заложа някаква примамка. И така, може би ще мога да помогна на теб и майка ти при решаването на финансовите ви затруднения. Бих могъл да ти предложа работа, но само при условие, че прекараш днешния ден с мен. Извън града. Естествено, за да узнаеш подробностите по моето предложение.

— Разбира се — отвърна Сюзън. — Всичко това обаче звучи твърде много като изнудване.

— Така си е.

— Такова голямо нахалство трябва да бъде възнаградено. Ще дойда — тя поклати глава, смеейки се. — Ще ти се доверя, но само за един ден.

— Повече не съм и искал... засега...

Елиът я притисна бързо още един път към себе си, преди Дана и Джон Фрейзър да влязат в стаята.

Сюзън оправи набързо дрехите си и тъкмо се канеше да напусне помещението, когато забеляза носната кърпичка, която беше още на пръста ѝ.

Развърза възела, за да я свали. Раната беше престанала да кърви. Сюзън сгъна кърпата и погледът ѝ попадна върху избродиран монограм: „Д. Д. и Е. Х.“.

III

Красотата на пейзажа беше впечатляваща. И ако Сюзън някога бе имала съмнения, дали Мисури наистина е най-красивото място на земята, то те изчезнаха по време на това пътуване към семейното имение на Елиът.

От доста време тя седеше мълчаливо до Елиът, който освободи шофьора и сега караше сам голямата кола по виештите се селски пътища, които познаваше добре. Колкото по-дълго пътуваха, толкова повече Сюзън се радваше, че се реши да тръгне на този излет с Елиът.

— Тази местност ти харесва, нали? — попита той и оправи огледалото за обратно виждане. — Радвам се да видя, колко добре си отпочиваш. Изглеждаш като шестнадесетгодишно момиче.

— Да ти кажа честно, като гледам всичко това наоколо, съвсем не мога да си представя, че така дълго живях или по-скоро преживях в Ню Йорк — тя се усмихна и обърна лице към него. — А ти? Обичаш ли също този прекрасен пейзаж?

Елиът се усмихна и загледа пътя пред себе си.

— За да допълня образа на бонвиван, в какъвто ти явно ме виждаш, навярно сега трябва да кажа, че ненавиждам този пущинак тук. Че е твърде тихо, твърде спокойно и много скучно.

Сюзън го слушаше внимателно.

— Но това не би било вярно, нали?

Той свали едната си ръка от кормилото, хвана нейната и я замилва. По гърба ѝ веднага пробягаха леки тръпки. Удиви я фактът, че само едно-единствено негово докосване, може да предизвика у нея такова въздействие.

— Намирам, че тук е много красиво. За мен тази местност е едно от най-прекрасните места, които зная.

— Аз също... — прошепна тя и се запита, дали имат още нещо общо помежду си.

Спуснаха се по нисък хълм надолу и в далечината пред Сюзън се откри изведнъж голямо имение. Високи стени обграждаха имота, а от

двете страни на алеята към него се изправяха вековни дървета. Сюзън имаше странното усещане, че се връща към отминали времена.

Над портата беше написано: „Южна крепост“.

Малко по-нататък зад нея се извисяваше огромна, издигната в колониален стил, вила.

— Добре дошла в нашето семейно имение — Елиът насочи колата към къщата.

— Тук е неописуемо красиво — възкликна Сюзън удивено. — Все още не съм виждала в Мисури нещо толкова великолепно. Чудя се само, как цяла Колумбия не мечтае за тази къща.

— О, това съвсем не е за чудене. Регина, докато беше жива, не приемаше никога гости.

Елиът спря колата.

Коя беше Регина? Сюзън забрави въпроса си, когато се огледа.

— Това гробище ли е? — запита тя, забелязвайки отдясно зад каменната ограда много надгробни плочи, обрасли с бурени.

— Да — отвърна Елиът. — Това е семейното ни гробище.

— Можем ли да отидем там? За мен понякога гробищата са интересни.

— Съжалявам, но не мога да споделя този интерес — рече той грубо и слезе.

Сюзън погледна объркана след него. Защо изведнъж стана така недружелюбен и сериозен. Мислеше да го запита, но предусещаше, че сега не е време. „Може би някой друг път“ — реши тя.

Елиът ѝ помогна да излезе от колата и тръгна към къщата.

Сюзън го последва.

— Защо тази чудесна вила е така изоставена, Елиът? — попита тя, като го догони. — Нямах ли роднини, които биха искали да живеят тук?

— Мисля, че никой не би имал желание да живее тук, Сюзън — Елиът стигна до входа, пъкна ключа в бравата и натисна скърцащата врата. — Най-малкото никой, който знае какво се случи с Регина — той се засмя горчиво.

Сюзън забеляза мрачната нотка в гласа му и реши да остави тази тема. При обиколката на къщата обаче я обзеха други мисли. Всяка от стаите, които посетиха, беше още по-впечатляваща от предната и тя не можеше да се опомни от удивление.

Накрая в дъното на коридора на горния етаж достигнаха до едно заключено помещение. Ключът се завъртя трудно и, когато най-последно вратата се отвори, за миг Сюзън застина заслепена от светлия слънчев лъч, който проникваше в стаята през малък прозорец. На стената забеляза портрет с образа на елегантен, много красив мъж.

— Грегъри Харт — отекна глас зад нея.

Сюзън замря за миг. Беше ѝ приятно да усеща топлия дъх на Елиът по слепоочието си.

— Това баща ти ли е?

— Да — Елиът сложи ръце върху раменете ѝ.

— Що за човек е бил той? — запита тя.

Колкото по-дълго гледаше тази картина, толкова по-явна ставаше приликата с Елиът.

— Беше буен и страстен — отвърна Елиът без никакви емоции.
— Майка ми го наричаше пияница и фустогонец.

Сюзън се обърна към него.

— И защо тогава се е омъжила за него?

— Може би някога го е обичала. Той със сигурност я обичаше много. Но според нея, баща ми не е бил достатъчно богат и амбициозен.

— Колко печално — Сюзън поклати глава и се запита, как ли са живели някога хората в тази къща.

— Да — съгласи се Елиът. — Преди всичко за майка ми. Имаше мъж, който наистина я обичаше. Но само любов не ѝ беше достатъчно. За нея властта и парите имаха по-голямо значение.

Изведе я обратно в коридора и заключи вратата.

— Всичките си грешки правим от любов — каза той и я помилва по бузата. — Но, когато сгрешим веднъж в любовта Сюзън, никога повече не правим тези ужасни грешки.

Сюзън прехапа устни. Колко прав беше! Погледна го в лицето. В думите му бликаше такава горчивина, че се запита, дали и той не е имал същото разочарование, каквото тя беше преживяла с Франк.

Но преди да изрече на глас тази мисъл, Елиът се обърна и тръгна.

След като се върнаха при колата, той извади от багажника някои неща за пикника.

— Ако не хапна веднага, ще умра от глад. Вземи! — каза и тикна в ръцете ѝ пълна кошница с продукти.

— Понякога имаш твърде заповеднически тон, скъпи, знаеш ли?
— усмихна се Сюзън.

— Това вече съм го чувал. Но не се безпокой, и ти ще получиш нещичко от лакомствата.

Елиът взе две бутилки калифорнийско вино, голямо одеяло и поведе Сюзън през неравна поляна зад къщата. Оттам продължиха да вървят по-нататък по тясна горска пътека и стигнаха до малко езеро.

— Бих желал да ти кажа още нещо за парите — каза Елиът и разпъна одеялото на тревата. — Парите не са всичко! Не, не искам да се оплаквам, нямам никакви финансови проблеми — той се изтегна, а Сюзън разопакова кошницата. — Само че, парите не могат да заместят любовта. Особено, когато си млад.

Сюзън затвори празната кошница и се отпусна срещу него.

— Отвори я — заповяда тя и му подаде една бутилка.

Елиът зави тирбушона в тапата.

— Казвал ли ти е някой, че имаш заповеднически тон? — попита той и се ухили.

— Да, чувала съм го вече — Сюзън също се разсмя, но след това стана сериозна. — Изглежда, не си имал много щастливо детство.

— Не. Мисля, че майка ми не ме обичаше много.

— Странно — рече замислено тя. — Изобщо не мога да си представя, че някой би могъл да не те обича.

— Така ли? — Елиът бавно се наведе към нея и я прегърна през кръста, а Сюзън изведнъж усети, колко силно го желае. Погледите им се срещнаха и тя разбра, че той също не може повече да крие желанието си. Сюзън преглътна, обърна се и посегна към една от чашите с вино. „Господи — помисли си, — какво говоря?“ Потрепера, поднасяйки чашата към устните си.

Елиът плъзна нежно ръката си по ханша ѝ. Лицето му беше сериозно, но в очите му блестяха весели искрици. Внимателно я подхвана под раменете и я притисна плътно към себе си. Сюзън настръхна като усети топлината на тялото му. Имаше чувството, че повече не може да разсъждава трезво.

„От какво всъщност се боя?“ — запита се и се помъчи да си спомни. Ах да, не искаше да се сближава твърде с Елиът, не желаше да му се доверява много. Но тези мисли отдавна вече се бяха изпарили от главата ѝ. След онази нощ в Ню Йорк тя си мечтаеше непрекъснато

само едно: да се озове още веднъж в прегръдките на Е. Чембърлейн и сега мечтата ѝ бе станала действителност.

Знаеше, че има други важни неща, за които трябваше да се тревожи: къщата на майка ѝ, носната кърпичка с издайническите инициали. Но не искаше да мисли за тях — не и сега.

— За какво мислиш? — попита тихо Елиът.

— Нищо особено. Само за това, колко много те желая — чу се да казва.

Той я помилва ефирно по русата коса, когато тя се облегна назад.

— Ужасно си откровена — прошепна ѝ с дрезгав глас.

Сюзън се колебаеше.

— Но какво толкова грешно има в това? Изведнъж се почувства неуверена и сама си отговори на въпроса: „Правиш грешка, защото така ставаш уязвима!“ Твърде лекомислено беше да открива чувствата си на един всъщност непознат мъж! Но трябваше ли да се държи така, като че не го желае? Това съвсем не беше вярно. Тя го желаше и то много повече, отколкото беше пожелавала друг.

— Няма нищо нередно. Това само те прави още пожелана за мен... — промълви Елиът и я бутна лекичко на одеялото.

Сюзън усети тръпки по цялото си тяло, когато започна да гали нежно лицето ѝ.

— Знаеш ли наистина колко си хубава?

Тя се усмихна, а Елиът се наведе и зацелува устните ѝ. Първо много бавно, много нежно, а след това все по-настойтелно.

„Колко е хубаво да обичаш този мъж!“ — помисли си Сюзън.

Щом обви ръце около врата му, за да го притисне още по-силно до себе си, прочете в очите му удивление. Господи, нима не разбираше, колко желае да го има?!

Сюзън усети голямата му възбуда, когато я притегли, обгърнал ханша ѝ. Той се отмести леко настрани и тя се претърколи върху тялото му. Подпря се на двете си ръце, за да може да го гледа в очите. Но Елиът обхвана лицето ѝ и я целуна с много страст. Сюзън се притисна силно към него, но той изведнъж трепна и застина неподвижен.

— Сюзън, — изохка — лежа на някакъв камък.

Тя се кискаше тихо, докато Елиът разтриваше гърба си.

— И това е начин да си загубиш настроението — сви рамене той.

— Но ние имаме още много време да се погрижим за настроението си — отвърна тя и го проследи, докато вдигаше чашата си.

— Тогава трябва да пием по този случай.

— Затова ли ме доведе тук? Искаш да ме напиеш, за да се забавляваш после с мен?

Елиът се усмихна изкусително.

— Не звучи съвсем лошо.

— А какво става с работата?

— Говорил ли съм нещо за работа? Странно, съвсем не мога да се сетя за такова нещо.

— Вие сте мошеник, мистър Чембърлейн — Сюзън го погледна дяволито.

— Не, това не мога да го преглътна. Слушай, имам нужда от жена с истински житейски опит, която да изиграе Сандра в пиесата ми. Честно казано, съвсем не вярвам, че някоя от студентките е в състояние да поеме тази роля — Елиът отпи от чашата си. — Ти би била най-подходящата за тази роля и...

— Извинявай — прекъсна го Сюзън, — но аз не съм актриса, а режисьорка — от онези типове с бележник в ръка и с бръчки от стрес около очите, знаеш го, нали?

— Е, да — отвърна замислен той. — Но на прослушването съвсем не беше зле. А освен това, работата би била предизвикателство за теб. Или се боиш от предизвикателства?

— Не, не е това, но...

— Е, видя ли? На всичко отгоре би могло да се спечелят и пари.

— Аха! — вметна Сюзън. — Така се ловят наивници.

— Напълно съм убеден, че мога да ти осигуря договор. Няма да спечелиш състояние, но все пак — Елиът скръсти ръце и се ухили.

— Не знам, Елиът — Сюзън си взе един сандвич. — Пак ми звучи като изнудване.

— Погледни нещата и от другата страна, Сюзън — започна той и коленичи до нея. — Всичко това може да е от полза за режисьорската ти работа. Всеки добър режисьор знае, че вживяването, в проблемите

на актьорското майсторство е много важен фактор при общуването със самите актьори.

— Спести си съветите, що се отнася до режисьорската работа, Елиът — гласът ѝ прозвуча уморено. — Оставих зад гърба си Ню Йорк, а с него и амбицията си да бъда режисьорка. Това е положението. Реших да се занимавам с друго, да преподавам. Така, че да оставим това.

Постепенно се стъмняваше и Сюзън разтри зиморничаво рамене.

— Нищо не си решила — установи хладно Елиът. — Просто си се предала. Не си се борила, а си се държала малодушно. Къщата на майка ти е само претекст. Мислех, че имаш повече кураж, Сюзън — той стана и се отправи към къщата. — Май че апетитът ми вече мина.

— Почакай! — извика тя. — Няма да се отървеш така от мен.

Елиът се обърна и я погледна.

— Какво има още за казване? Ти си страхливка, Сюзън. Не си успяла в големия град и вече се предаваш. Надявах се, че си по-силен характер.

Изведнъж я връхлетя гняв.

— Колко е добре, да знае човек, че не си само един неизтощим плейбой, ами ти харесва да играеш и ролята на Господ Бог! А не ти ли е минало през ума вече, че една работа в такъв невротизиран град като Ню Йорк би могла да не бъде *всичко* за мен.

— Не, не съм сигурен. Във всеки случай, не това е причината да си тук сега. Просто си се предала. Жалко, наистина жалко — Елиът поклати глава и тръгна.

Сюзън стисна юмруци.

— А какво щеше да направиш ти на мое място? — даде воля на гнева си тя. В очите ѝ се появиха сълзи.

Елиът се обърна отново.

— Щях да издържа. Нямах да се оставя да ме сплашат така лесно!

— Лесно ти е да говориш така — извика Сюзън с треперещ глас. — Тъпкан си с пари и това те улеснява ужасно много!

Елиът ѝ отправи ядосан поглед.

— О, върви по дяволите! — изръмжа той и забърза нататък.

Сюзън гледаше втренчено след него, без да разбира нищо. Току-що ѝ каза, че е страхлива, а самият той дори нямаше смелостта да

довърши един спор. „Аз съм тази, която има основание да се ядосва — помисли си. — Какво всъщност си въобразява?“

— Хайде, изчезвай! — извика след него, макар че Елиът беше завил вече.

Сюзън си събу обувките, свали часовника от ръката си, изтича към дървения пристан и скочи в езерото. Силното августовско слънце беше затоплило приятно водата и, когато изплува отново на повърхността, въздъхна с облекчение. Чувстваше се бодра, а ядът ѝ се изпари. След известно време заплува обратно към мястото, където бяха седнали, но много скоро забеляза, че не може да се измъкне така лесно от водата.

Целият бряг беше обрасъл с камъш и мисълта, че трябва да газии през почти половин метър тиня, преди да стигне твърда почва под нозете си, съвсем не ѝ харесваше.

Изведнъж забеляза Елиът. Той стоеше близо до къщата и възбудено ѝ правеше знаци с ръце.

„Е, все пак не е злопамятен“ — помисли си Сюзън, докато му отвърщаше, махайки.

Елиът очевидно искаше да ѝ каже нещо, но тъй като се беше появил вятър, тя не можеше да го разбере.

— Идвам! — извика тя и отново му помахаше.

В този момент обаче се спъна, залитна напред и загуби опора на хлъзгавото дъно. Все пак успя да се подпре с ръце — иначе щеше да се просне с цялото си тяло в тинята. Тъкмо се надигаше, когато внезапно застина ужасена. Нещо се движеше във водата.

— О, господи! — изохка. — Това са змии!

Сюзън веднага осъзна опасността. Като дете често ходеше на риболов с баща си и много добре знаеше, как изглеждат водните змии. А тук като че ли имаше цял куп от тях.

Реши да се върне отново навътре в дълбокото, но се спря като закована. Откри съвсем близо до себе си една змия. Влечугото като че я наблюдаваше и Сюзън остана съвсем неподвижна.

— Помощ! — извика тя. — Елиът, помощ!

За секунди Елиът дотича до брега на езерото. От бързане не можеше да си поеме дъх.

— О, Елиът!

Когато го погледна, видя, че той се цели с пистолет право към нея и в първия момент не знаеше, от какво да се страхува повече — от оръжието, или от змията.

— Не мърдай! — заповяда Елиът и натисна спусъка. От водата се разхвърчаха пръски, сякаш че вътре избухна бомба, а змията изчезна.

Сюзън усети, как краката ѝ се подкосиха. За миг затвори очи. Слава Богу, опасността беше отстранена! Елиът хвърли оръжието настрана и зашляпа към нея.

— Бягай! — извика ѝ. — Преди змиите да са се върнали.

Пъхтейки, двамата се запрепъваха заедно в тинята.

— Как може да си толкова глупава? — Елиът я изгледа ядосан. — Така ли искаш да спечелиш спора?

— Ти... ти все пак не мислиш сериозно, че бих заложила на карта живота си, само да ти докажа нещо? Ти си най-самонадеяният човек, когото познавам.

Най-после го каза.

— Съжалявам. Естествено имаш право — извини се той. — Аз... аз така се изплаших за теб.

— Елиът... — Сюзън постави ръце на раменете му.

— Не трябва никога повече да ме плашиш така, Сюзън, чуваш ли? Не искам да те загубя.

Той я притисна към себе си и положи главата ѝ на рамото си. Мокрите дрехи прилепнаха плътно към тялото ѝ. С треперещи пръсти Елиът отметна косата от лицето ѝ и с палец изтри капчиците вода по бузите.

Сюзън се освободи от прегръдката му.

— Благодаря ти — каза виновно. — Съжалявам, че те изплаших така. Но се радвам, че толкова много държиш на мен.

— Не се съмнявай в това.

Междувременно почти се бе стъмнило.

— Откъде всъщност имаш пистолет?

— Беше в кошницата. Взех го, когато влизахме в къщата. Баща ми беше страстен колекционер на оръжия. Не е лошо хоби, когато живееш тук, далече от града.

Сюзън се усмихна.

— Този път не мога да ти противореча.

За момент Елиът затвори очи.

— О, Сюзън, това не би било хубаво. Никакъв нов спор, стига вече! — той я вдигна без усилия на ръце.

Тя обви ръце около врата му и се сгуши. Елиът я занесе до одеялото и я постави върху него. След това коленичиха един срещу друг.

Сюзън неволно протегна ръце. Усети отчетливо силните му мускули през мократа риза. Плътна пръсти по шията му и ги зарови в гъстата му черна коса.

Елиът притвори клепачи, за да може да се наслаждава по-добре на милувките ѝ, но веднага ги отвори. Погледът му беше пълен с копнеж и страст. Посегна към блузата ѝ и притисна горещите си устни към нейните. Ръцете му потърсиха гърдите ѝ и ги обхванаха.

Дъхът на Сюзън замря. Дали той усещаше как ускорено тупти сърцето ѝ? Сред тишината наоколо, дали чуваше, как кръвта кипи във вените ѝ. Тя обхвана с длани бузите му и ги замилва. Привлече главата му към себе си и отвори устни за страстна целувка.

Елиът усещаше изгарящото я желание. Галеше нежно твърдите розови връхчета на гърдите ѝ. Двамата се отпуснаха едновременно на земята. Той разкопча блузата ѝ и я отметна настрана. Очаквайки ласките му, Сюзън изви тялото си към него и застана от страст.

Сключи ръце около шията му и устните ѝ отново потърсиха устата му. Елиът милваше хълбоците ѝ и се опита да отвори ципа на панталона ѝ. Най-после това му се удаде и той се наведе, за да целуне кадифено нежната кожа на корема ѝ.

— Елиът, помогни ми — прошепна Сюзън, мъчейки се да свали мокрия си панталон. Докато лежеше гола пред него, видя с какво възхищение той съзерцаваше изваяната ѝ фигура.

— Сега ти — каза тя.

Елиът се усмихна, разкопча колана и свали джинсите си.

— Колко си хубав! — прошепна Сюзън, прегърна голото му тяло и го притегли плътно до себе си. Изведнъж ѝ се стори, че ще умре, ако в този миг не се слееше с него.

Елиът се отдръпна.

— Още не... — промълви той.

— Но защо не?... — попита тя, а гласът ѝ изгаряше от страст.

— Нужно е доверие.

— Доверие? Какво искаш да кажеш?

След това обаче си спомни: да, тя му нямаше доверие.

— Нима има значение това сега! — прошепна.

— Много по-голямо, отколкото преди — Елиът ласкаво обхвана рамото ѝ. — Не съм такъв, за какъвто ме смяташ, Сюзън. Но ще стана, ако сега продължа.

Тя помълча известно време, след това се усмихна. Осъзнаваше, колко прав е той. Ако се любеха сега, дали след това не биха съжалявали. Беше рано, твърде рано. Протегна ръка и го погали нежно по бузата. След това го целуна още един път дълго и страстно.

— Ето на, сама се наказах — каза Сюзън, когато се откъснаха от прегръдката си.

— Значи ще ми простиш?

— Поне за днес. Но както се казва: и утре е ден.

От езерото полъхваше лек ветрец и стана хладно. Въздухът беше свеж и прозрачен. Голи, както си бяха, те прибраха отново нещата в кошницата, сгънаха одеялото и се върнаха в къщата.

Всъщност, идеята да прекарат нощта в „Южна крепост“ беше на Сюзън. Набързо успя да убеди Елиът да се съгласи с предложението ѝ.

Той запали огън в камината, докато през това време тя изчисти и подреди голямото, широко легло, което дълго време не беше използвано.

Шмугнаха се голи под дебелиите, пухени завивки и заспаха прегърнати като деца.

IV

— Да върви по дяволите Елиът Харт! — промърмори под носа си Сюзън, когато няколко дни по-късно се върна вкъщи. Ако не беше той, щеше да се съсредоточи много повече в новите си задължения.

Започна работа като учителка и се сблъска с проблеми, за които не бе и сънувала. Имаше само ядове в колежа, а и се бе влюбила в мъж, за когото не беше чувала нищо в продължение на три дни.

Когато Сюзън се събуди след прекараната в „Южна крепост“ нощ, внезапно се озова съвсем сама в леглото. Слезе по стълбите, за да потърси Елиът, но от него нямаше и следа. Ядосана и дълбоко наранена, тя се облече и изтича навън, където шофьорът на Елиът я чакаше търпеливо зад кормилото на лимузината.

— Къде е мистър Харт? — запита ядосано шофьора.

— Отпътува за летището — отвърна ѝ младият мъж. — Днес сутринта го закарах до там, а той ми нареди да ви чакам тук.

— Не остави ли някакво съобщение за мен?

— Не, мис — шофьорът явно се чувстваше неудобно. — Той каза, че ще го разберете.

И това беше преди три дена!

Сюзън погледна към часовника и изпъшка. Нямаше никакво време. Побърза и влезе в банята, за да се изкъпе. След това отиде в спалнята и извади една черна рокля от шифон, която мислеше да облече за партито при декана.

„Да — каза си, — всичко свърши.“ Така че една черна рокля щеше да е най-подходяща.

След няколко минути беше напълно готова и се отправи на празненството.

— Сюзън, как си? — извика ѝ Саманта и я замъкна в кабинета на декана. — Ах, ти малко дяволче. Вече чух, че си се върнала вкъщи, а не ми се обади дори един път!

Саманта Джонсън работеше като референт в учебния отдел на колежа и се славеше като маниачка по модата. Винаги носеше най-

фрапиращите дрехи, слагаше си най-яркото червило и най-силния парфюм. Сюзън дори се отдръпна малко назад, за да си поеме въздух.

— Наистина нямах време да те посетя, Саманта.

— Е, да — Саманта отпи от чашата си с шампанско, която държеше в ръката си, отрупана с пръстени. — Зърнах новите преподаватели и мисля, че има няколко от тях, които биха те заинтересували...

— Сам, не мисля...

— Само един е табу. Един супермен. Като го видях, как тази вечер кръжи около дамите, казах си, че Казанова е профан в сравнение с него.

Сюзън вече имаше подозрения за кого точно ѝ говореше.

— Този трябва да ми го отстъпиш, Сюзън. Но да ти кажа право — продължи замислено Саманта, — той би могъл да се окаже твърде голям залък за мене.

В този момент д-р Грахам — шефът на театралния факултет — се насочи право към тях. Докато я прегръщаше, Сюзън погледна през рамото му и точно пред себе си видя лицето на Елиът. Отмести поглед и в дъното на помещението забеляза Дана. Инициалите на носната кърпичка! Естествено — помисли си. — Дана Дезмънт: „Д. Д.“

— Сюзън, от година на година ставаш все по-хубава — поласка я д-р Грахам и така я откъсна от мислите ѝ.

— За мен е удоволствие да ви представя нашия нов колега, мистър Елиът Харт. Повечето от вас го познават вече или най-малко са слушали за него. Елиът Чембърлейн Харт е продуцент, писател и един от най-прочутите членове на нашата общественост. Елиът, това е Сюзън Джордън. През този семестър ще работите заедно.

— Вече сме се срещали — констатира Елиът и се усмихна.

— Както изглежда, не отдавате голямо значение на това — измърмори Сюзън.

Въпреки гнева си, тя усети как при вида му сърцето ѝ неволно заби по-бързо. Усмивката му беше просто завладяваща — сияеща и ужасно прелъстителна.

— Ах, вие се познавате? — попита д-р Грахам.

— Ние сме стари приятели — обясни Елиът, преди тя да успее да отговори.

От страх, че той би могъл да се разпростре нашироко по тази тема, както в кабинета при Джон, Сюзън бързо се обърна и каза, че би искала да си вземе чаша боле. Саманта я хвана под ръка и двете се смесиха с навалищата.

— Това е мъжът, за когото ти говорих, Сюзън — прошепна Саманта. — Нищо чудно, че ми се стори толкова познат. Той е гордостта на Колумбия. През последните години съм слушала толкова много за него, а сега най-после го срещнах лично — направо чудо. Но, Сюзън, ти дори не си ми споменавала, че се познавате.

— Ти също не си ме питала за това, Сам.

— Внимавай с него, Сюзън — Саманта се загледа зад гърба ѝ, след това се обърна отново към нея. — Видях, как се беше втренчил в тебе. Господи! Направо те разсъбличаше с поглед.

— Престани, Сам — прекъсна я Сюзън и затвори очи. Това, което Саманта казваше, беше вярно. Елиът я оглеждаше отгоре до долу направо безсрамно и нахално. Но, ако си мислеше, че с тези погледи щеше да я смути, значи си правеше илюзии.

— Не съм вече дете и не се подлъгвам така лесно... — Сюзън млъкна, за да потисне една усмивка. — А това означава, че знам какво би ме сполетяло, ако се впусна в авантюра с този... този Адонис. Повярвай ми, Сам, нямам намерение да се паря.

— Трябва да ти кажа, че изглеждаш очарователно — чу тя зад себе си тихия глас на Елиът. — Като една прекрасна роза, която е създадена само за да бъде откъсната.

— Мистър Харт — започна бавно Сюзън, обръщайки се към него, — не трябва да забравяте, че розите имат и бодли. Така че бъдете предпазлив.

— Навярно е по-добре да си вървя — каза Саманта, но никой от двамата не ѝ обърна внимание. Тя сви рамене и тръгна.

— Много е вероятно. Розата си е роза... и...

— Елиът — прекъсна го Сюзън — ако днес непременно искаш да бъдеш поетичен, бих могла да ти изрецитирам изречение от една пиеса.

— Цял съм слух.

— Как беше: „Лека нощ, мой сладък принце?“

Тя се обърна, но Елиът я хвана за ръката. В първия момент беше объркана и изплашена от силата, с която той я дръпна към себе си.

— „Сладък принц“? Това е най-милото нещо, което си ми казала през цялата тази вечер.

— Това ще е може би и най-милото, което ще успееш да чуеш от мен през целия семестър.

Усмивката на Елиът изчезна. Изглеждаше така, като че току-що е получил плесница и за част от секундата Сюзън съжали, че не го е направила.

— Съвсем нищо ли не означава за теб нашата нощ?

Сюзън не вярваше на ушите си.

— Дали нощта не означава нищо за мен? Аз ли изчезнах на сутринта? Аз ли в продължение на три дни не се обадох никаква?

— Мога да ти обясня, Сюзън...

— Изобщо не ме интересува, Елиът — тя поклати глава. — Няма никакво значение защо си си отишъл. Това, което има значение е, че дори не си направи труда да ми телефонираш. Аз не съм една от твоите нийоркски обожателки, които можеш, според нуждите си, да удостоиш със своето присъствие. Мислех, че си го разбрал!

— Така е — отвърна ядно Елиът и продължи да я държи за ръката. — Трябваше да пътувам по работа за Ню Йорк, а и нямам особено добро мнение за телефонните обаждания. Имам горчивия опит, че телефонните разговори не са надеждно средство, за да се запази една връзка. Обаждах се на жена си по телефона отвсякъде, където бях по работа. И въпреки това я загубих.

— Тя... тя те е напуснала? — попита тихо Сюзън.

Елиът я пусна.

— Да, би могло да се каже и така — отвърна той. — Искан да я убедя да почака, докато се върна отново вкъщи. Но какво можех да й кажа по телефона. Тя се нуждаеше от мен, а аз не бях там — около устата му се появиха горчиви бръчици. — А когато най-после можах да се освободя от служебните си задължения, вече беше твърде късно.

— Тя се разведе с теб?

Елиът стисна силно устни и кимна мълчаливо. Като че бе потънал в мислите си.

Внезапно Сюзън усети странна студенина помежду им. Имаше неясното чувство, че Елиът премълчава още нещо важно. Тя зачака.

— Както виждаш, Сюзън, няма кой знае какво да ти кажа по телефона. Щом не можеш да изчакаш, докато се върна отново в града,

значи между нас няма много за обсъждане.

Елиът се обърна и напусна помещението. Сюзън се загледа объркана след него. Оная нощ бе я обидил с това, че изчезна, без да й каже нито дума. Беше си помислила, че просто не се е сетил повече за нея. Но сега изглежда фактът, че не ѝ беше телефонира, не означаваше непременно, че я е забравил. И въпреки това, би могъл, заминавайки, да ѝ остави поне някакво съобщение.

Тя си взе чаша с пунш. „Не се поддавай на гнева си, Сюзън — каза си. — Тази връзка и без това няма бъдеще.“ Но занаят не биваше да прави прибързани оценки за хората. Може би дори трябваше да се извини на Елиът.

Тръсна решително глава и се смеси с тълпата.

— Здравей, чичо Джон — Сюзън потупа декана по рамото.

— Здравей. Какво има, Сюзън?

— Виждал ли си Елиът Харт?

— Да, в библиотеката е. Може би ще го доведеш тук? Бих искал да му представя някого.

Сюзън се зарадва, че има претекст да отиде при Елиът. Тя изтича през залата и тъкмо се канеше да влезе в библиотеката, когато чу гласове и се спря.

— Не, Дана. Вината беше моя. Аз обърках всичко.

Сюзън се поколеба. Трябваше ли да влезе.

— Елиът, трябва най-после да си простиш и да продължиш да живееш! Престани с упреците към себе си! Това няма да я върне. Тя намери своя покой в „Южна крепост“. Не разбра ли това?

Сюзън се окашля.

— Извинете — рече тя и застана малко неловко на вратата.

Елиът вдигна рязко глава. Болка прониза сърцето ѝ, когато видя измъченото изражение в очите му.

— Сюзън! — възкликна Дана.

— Здравей, Дана — отвърна Сюзън колебливо и усети, че вътре в нея внезапно се надигна чувство на ревност. Струваше ѝ усилия да си втълпи, че не бива да прави повече прибързани заключения. И без това вече си имаше достатъчно неприятности.

— Радвам се да те видя отново, Сюзън — каза Дана.

— Идвам само да кажа на Елиът, че ще играя в пиесата му. Така хем мога да му помогна, хем и да спечеля парите, които ми трябва. И

така, ако все още ме искаш...

Елиът стана и тръгна към нея.

— Дали те искам? И още питаш!

— Е, това е чудесно — Дана се усмихна приятелски. — Мисля сега да ви оставя сами.

Когато тя си отиде, той взе Сюзън в обятията си и я погледна с любов.

— Имаме още много да научаваме един за друг, лейди.

— Да, знам... — отвърна Сюзън.

Той я притисна към себе си и я целуна нежно.

V

Телефонът иззвъня и откъсна Сюзън от съня ѝ. Тя издърпа одеялото до брадичката си, протегна се и сподави една прозявка. След това посегна към слушалката.

— Елиът?

— Какво, моля? — чу се гласа на Елиът. — Питаш дали съм аз? Това ме огорчава. Кой друг би имал това право да те вдига сутрин шест часа от леглото?

Сюзън се изкиска и потъна обратно във възглавницата.

— Никой. Само съм изненадана, че все пак ми телефонираш.

— Да, понякога тези апарати са много практични. Само, ако не се налага да ти разказвам по телефона целия си живот.

— Разбира се, че не — засмя се Сюзън. — Това навярно би струвало цяло състояние.

Дори само гласът му предизвикваше нежни тръпки по гърба ѝ. Ако беше сега при нея, сигурно щеше да го съблазни според всички правила на изкуството.

— Защо не ме поканиш при теб — прошепна той и тя се запита, дали не е отгатнал мислите ѝ. — Ще дотичам веднага и ще се покатеря по лозницата, а майка ти няма да забележи изобщо нищо.

— Това би ми харесало твърде много. Но... днес трябва да отида в банката. Става въпрос за къщата.

— Отмени срещата.

Сюзън въздъхна.

— Не мога, Елиът.

— Тогава да обядваме заедно.

— За обяд имам уговорка с един стар приятел, Рори Макинтош. Той пише за местния вестник.

— Господи, журналист. Само не му разказвай страхотии за мен! Стигат ми вече и досегашните клевети.

— Не, няма да го направя. Нямах ли ми доверие?

— Разбира се, че ти имам, Сюзън, но днес на обяд е последния ти шанс да ме видиш все пак. Откажи срещата!

— Съжалявам.

— Е добре. Тогава до утре. Трябва да отида още един път до Ню Йорк. Но ще се върна скоро.

— Елиът, аз... — тя се запъна. Какво искаше да му каже? Че го обича. С удоволствие би го изрекла, но нещо я възпря. — Побързай да се върнеш.

След около час Сюзън влезе заедно с майка си в кабинета при директора на банката.

— О, заповядайте — каза Лестър Годуин, като заобиколи бюрото си, за да им предложи да седнат. — Радвам се да ви видя, мисис Джордън — добави той с нервна усмивка. — А това сигурно е Сюзън. Много се радвам.

— И така, мистър Годуин, как стоят нещата? — попита Сюзън.

— Първо бих искал да ви представя мистър Джеймисън.

Сюзън се изненада, когато изведнъж пред нея се появи дребен мъж. Съвсем не го беше забелязала в огромния кабинет.

— Мистър Джеймисън е адвокатът, който е компетентен по вашия въпрос. Той е представител на господина, който е раздал големи кредити в Колумбия, между другото също и на вас, като ипотeka. А мистър Джеймисън е на мнение, че в момента предприятието му се нуждае от капитал — каза Годуин. — За съжаление, той смята за наложително да изплатите кредита. В противен случай къщата ще бъде продадена.

— Но как така? — извика Сюзън. — Знаете ли до какво би довело това?

Мистър Годуин се размърда неспокойно на стола си, като забеляза колко е възбудена. Навярно се опасяваше, че ще направи сцена в кабинета му?

— Мис Джордън — отвърна Джеймисън, — откакто баща ви е придобил къщата, а това беше преди двадесет години, цените на жилищата се покачиха извънредно много. От това би могло да се извлече една добра печалба.

— Но дори и така да е, какво ще стане с майка ми? Къде ще отиде тя? Това е нейният дом! Все пак, не можете да я изхвърлите на улицата!

— Да, мис Джордън — продължи той, без да се трогне ни най-малко. — Може ли да направим това. Тя три пъти не е изпълнила задълженията си, къщата е с две ипотечи, а моят упълномощител няма благотворително дружество. Той е собственик на имот, който трябва да се поддържа.

Ако погледите можеха да убиват, то Джеймисън навярно би се строполил, когато Сюзън го погледна побесняла.

— Естествено, мистър Чембърлейн не би желал да изхвърли на улицата нито вдовици, нито сирачета — адвокатът ѝ се усмихна, сякаш не усещаше контраста на усмивката си със ситуацията. — Но ние трябва да се съобразим и с интересите на предприятието, затова...

— Чембърлейн! — изсъска Сюзън. — Да не би да имате предвид Е. Чембърлейн? Елиът?

— Да. Точно него — увери я Джеймисън.

Сюзън затвори очи. Никой не биваше да разбере, колко е объркана. Елиът Харт! Не стига, че нахълта в живота ѝ и преобърна всичко, а на всичко отгоре сега е замислил да умножи и финансовите ѝ затруднения.

Чувстваше се излъгана, наранена. През цялото време е знаел, че е държал този коз в ръката си. Няма нищо чудно, че беше толкова сигурен за нейното участие в пиесата му.

— Означава ли това, че Елиът Чембърлейн иска къщата ни? — попита тя, като се надяваше горещо погрешно да го е разбрала.

— Да, така, е — потвърди мистър Джеймисън.

Известно време двамата се гледаха враждебно, след това Сюзън се обърна към директора на банката. Сви юмруци, когато видя съчувствието в очите му.

— Мистър Годуин, до края на месеца ще изплатим напълно ипотеката — категорично заяви тя.

— Но, Сюзън — извика Лили, — просто е невъзможно да намерим тези пари.

— Можем, мамо, и ще го направим — Сюзън се надигна. — Довиждане, господа.

Докато се връщаха с колата вкъщи, Сюзън гледаше мълчаливо през прозореца. Чувстваше се глупава, страхотно глупава! Вероятно Елиът ѝ се присмиваше скрито, забавляваше се с наивността ѝ. Тя скръцна със зъби от яд.

Лили Джордън изгледа критично дъщеря си, когато слязоха от автомобила.

— Сюзън... — започна тя. — Не знам какво възнамеряваш да правиш, но гневът в очите ти ме плаши.

Сюзън се усмихна горчиво.

— Не се страхувай, мамо. Няма да направя никаква глупост. Вече не.

Рори ги очакваше вече. Сюзън се сепна, като го видя пред входната врата. Беше забравила, че се уговориха да отидат на обяд.

— О, не! — изпъшка тя, защото просто нямаше настроение за ресторанти.

— Здравей, Сюзън — поздрави мило Рори. — Доста отдавна не сме се виждали.

Сюзън му обясни, че няма апетит и, че ще трябва да отложат обяда. Когато при тази вест той я погледна натъжен, реши да го покани поне на кафе вкъщи.

— Случило ли се е нещо? — попита Рори, след като седнаха до масата, а тя все още не продумваше.

Сюзън се взря в приятелските му очи и внезапно усети, че не може повече да се владее. Сълзи се появиха в нейните.

— Има проблем е къщата...

Лили му разправи в какво положение се намират и за посещението им при директора на банката.

— Чембърлейн! — изруга Рори. — Ще го убия този тип!

— Не, Рори — Сюзън избърса сълзите си. — Всичко би било наполовина по-лошо, само ако не бях му се доверила. По дяволите и той, и проклетата му пиеса!

— Но, Сюзън, може би трябва въпреки всичко да вземеш участие в пиесата му — Лили стисна загрижено ръце. — Помисли все пак за парите! А и мистър Чембърлейн вероятно смята, че имаш талант, щом...

— Мамо, моля те! — гласът на Сюзън премина почти в кресчендо. — Това не мога да направя! Елиът Чембърлейн Харт просто не се интересува от моя талант! Той желае мен. За него аз не съм нищо друго, освен една от многобройните, амбициозни за кариера жени, който той с обещания за слава и щастие иска да примами в леглото си. Още една негова жертва.

— Има начин да се справим с този тип!

Сюзън напълно беше забравила за Рори и изненадано вдигна очи. Замисленият му вид недвусмислено показваше, че има предвид нещо съвсем конкретно.

— Рори, просто остави това. Вече приключих с този въпрос.

Само че как? В гнева си досега все още не си бе начертала никакъв план, как да намери парите.

— Мамо, мислила ли си някога да започнеш отново работа?

— Навярно ще трябва. Но само че какво? — Лили се засмя. — Вече минаха двадесет и пет години, откакто за последен път работих.

— Толкова много? — възкликна Сюзън и отпусна рамене. — Естествено не можем да очакваме чудо, но трябва да използваме всички възможности. Например, Рори би могъл да напише статия във вестника, да направи репортаж за теб, като наблегне малко на чувството за състрадание. Тогава може би ще се намери някаква работа за теб.

— За Бога, не — Лили я погали по ръката. — Може би няма да имате нищо против, ако приготвя нещо да хапнем тук, Рори?

— Моля? — сепна се той и се надигна внезапно. — Не. Хм. За съжаление, не мога. Имам да свърша нещо.

Сюзън се усмихна.

— Скоро ще отидем заедно на обяд, нали?

— Да, скоро — отвърна Рори й стремително напусна стаята.

VI

— О, не — извика Сюзън. В едната си ръка държеше чашата с кафе, а в другата сутрешния вестник. Заглавието, което току-що прочете, гласеше:

„ЧЕМБЪРЛЕЙН ПРЕСЛЕДВА БЕДНА ВДОВИЦА.“

Вече беше заподозряла, че се готви нещо, когато Рори предния ден се измъкна така внезапно. Естествено, той искаше да помогне. Но Елиът вероятно щеше да е бесен, когато прочетеше статията. Въпреки всичко, което й стори, не беше заслужил това.

Съвсем не й допаднаше мисълта да му, отмъщава по този начин. „Който е безпогрешен, да хвърли първия камък“ — мина й през ума и тя тресна шумно чашата върху чинийката.

Вече обаче не можеше да стори нищо. Освен може би да се извини на Елиът, но за това и дума не можеше да става. Първо щеше да отиде в колежа и да започне занятия.

Бог знае защо, Сюзън се приближи до вратата на театралната зала и я отвори. Помещението беше празно и тя не можа да устои на изкушението да се качи на сцената и да погледне оттам. Вълнуващо беше усещането да стои тук горе. И не беше чудно, че актьорите казваха: „Сцената, това е светът.“ Тук те можеха според желанието си да си сътворят свой собствен свят.

Внезапно в залата се появи Елиът. Небрежно облечен в джинси и тениска, той идваше бавно към нея. Сърцето й затуптя лудо от вълнение и копнеж. „Нима може един мъж да бъде толкова привлекателен? — мислеше си. — И защо ядът ми премина?“

Тя с усилие се стегна и вдигна гордо глава.

— Аз... по-добре е да влизам вече в час. Не бих искала да закъснявам — каза Сюзън и се обърна, като се канеше да напусне бързо салона, но Елиът я хвана и я изгледа ядосано.

По дяволите! Тя не искаше да му се извинява. Винаги, когато показваше слабост, Елиът се възползваше от това. А дори той ѝ дължеше извинение. В края на краищата той беше този, който я излъга.

— Трябва да вървя — Сюзън се отскубна, без да го дочака да ѝ отвърне нещо.

Кабинетът по история на театъра беше препълнен със студенти — всичките възбудени, с желание да учат и готови да дадат най-доброто от себе си.

Когато Сюзън влезе, веднага настъпи тишина. Тя отиде мълчаливо до катедрата и извади от там необходимите ѝ материали за лекцията.

— Този си го бива! — чу да шепне едно момиче.

Сюзън се обърна към класа и забеляза, че нито един студент или студентка не гледа към нея, а всички се бяха вторачили напрегнато в нещо или някого зад гърба ѝ.

— Здравей — каза тихо Елиът.

Сюзън трепна.

Елиът скръсти небрежно ръце пред гърдите си. Ядът му очевидно се беше сменил с някакъв предизвикателен присмех, което накара Сюзън да предусети нещо недобро. Той я дари с лъчезарна усмивка. Онази прословута усмивка, допринесла много за успеха му и която така ѝ въздействаше, та без малко да забрави, че е в клас. Сюзън се окашля.

— Какво правиш тук?

— Ами нали съм гостуващ преподавател. Не мислиш ли, че твоите студенти с удоволствие биха изслушали един професионалист, който наистина знае какво се играе в момента по сцените?

Навярно все пак нямаше да посмее да я злепостави пред студентите ѝ!

— И така — започна Сюзън и се обърна бързо към младите си слушатели, чиито лица издаваха любопитство. — Бих искала да ви представя мистър Елиът Харт, по-известен като Е. Чембърлейн. Ще ви преподава през този семестър и едновременно с това ще постави една пиеса. Тъй като сте начинаещи, засега не бихте могли да участвате в

представлението, но можете да помагате зад кулисите. Някакви въпроси към мистър Харт?

— Наистина ли сте имал авантюра с Елизабет Тейлър? — попита една от студентките.

— Трябва да четеш сценарии, а не писанията на жълтата преса — отвърна Елиът, а момичето стана пурпурночервено.

— Елиът — обърна се любезно към него Сюзън, — може би ще разкажеш на класа, колко е важно за начинаещия актьор да може да се опре на една солидна обща култура.

Елиът се облегна на дъската.

— Сещам се само за поговорката: „Всяка жаба да си знае гъола.“ Който иска да става професор, трябва да се наблъска с възможно повече обща култура, който обаче иска да стане актьор, трябва да се упражнява, упражнява и още един път да се упражнява.

Сюзън го погледна ядосано. Защо я нападаше в гръб? Забеляза, че студентите зашумяха възбудено.

— Все пак не мислиш така, нали Елиът?

— Дали не мисля така? Нима, когато някой от „Корус Лайн“ танцува, се пита на коя ли сцена са играли старите гърци?

— Но във всеки случай актьорите трябва да са подготвени добре за живота.

— И ще направят това като се затворят в колежа? — той се усмихна подигравателно.

— Е, не всички студенти искат да стават актьори — Сюзън заекна и се опита да намери подходящ аргумент, докато лицето ѝ се изчервяваше. — Някои например искат да станат сценични техници или режисьори.

— Тогава трябва да учат това, което им е нужно. В книгите не пише как се става добър режисьор. Трябва сам да го изпиташ.

Тя го загледа ядосано. Все още не и беше съвсем ясно, какво всъщност целеше Елиът.

— Нещо определено ли искате да ми кажете с това, мистър Чембърлейн?

Застана до него в очакване.

— Нима смяташ, че би могла така направо да се качиш на сцената, щом като имаш някакви теоретични познания?

Сюзън се изпъна.

— Мисля, че за това ще трябва да поговорим по-късно.

— По-късно? Защо по-късно? Все пак днес живеем, а за утре не е известно нищо.

— Това го казва мъдрият мистър Харт!

— На теб също не би ти навредила малко житейска мъдрост.

— Благодаря за намека!

Едва сега Сюзън осъзна, колко тихо беше станало в стаята. Тя се огледа и забеляза по лицата на младите хора, че с усилие се мъчеха да сдържат гримасите си.

— Защо вие двамата не излезете навън и се обясните най-после?

— попита някакъв студент от задните редове.

— Благодаря, но няма нужда, Ранди — рече Сюзън и добави подчертано учтиво: — Мистър Чембърлейн, за днес разкажете достатъчно на класа ми. Благодаря ви много.

— Но все още не съм споменал нищо за отзивчивите меценати в тази професия — отвърна той привидно невинно. — Всяка актриса трябва да си има един такъв, е, да кажем... покровител. Как иначе би могла да постигне нещо в изкуството?

— Това отнася ли се и за актьорите? — попита Ранди и се ухили. — Трябва ли и ние да жертваме невинността си, за да постигнем успехи?

— Е...

— Вън! — Сюзън почти изкрещя. — Това не е представата ми за преподаване, мистър Чембърлейн.

— Точно поради това ме и забавлява така много — той се подсмихна леко и напусна стаята.

Сюзън стоеше като вцепенена и гледаше втренчено към вратата. Не ѝ се искаше да се обърне. Как след всичко случило се щеше да застане отново пред класа си? Елиът ѝ беше надробил тази попара! „Е, Чембърлейн — закле се тя — ще ти го върна!“

— Ах, мистър Чембърлейн! — извика Сюзън. Тъкмо беше свършила часовете си и търсеше Елиът.

Той се обърна бавно. Сюзън се спря съвсем близо до него.

— Мисля, че трябва да ми се извините — тя се приготви да приеме боя.

— Мистър Чембърлейн? — той повдигна учудено вежди. — Мислех, че вече няма нужда да бъдем толкова официални?

— Това, което направихте е непростимо — продължи Сюзън и изобщо не обърна внимание на протеста му.

— Защо толкова се страхуваш да покажеш някои черти от характера си. Уязвимостта например? — попита Елиът меко. — Би трябвало да си признаеш поне някои човешки слабости.

— Елиът, нямам нужда от психоаналитик. И не сменяй, моля те, темата! Ти дойде в класа ми единствено, за да подрониш авторитета ми — гласът ѝ трепереше от яд. — Благодаря ти много, че така ме нападна в гръб.

— О, направих го с удоволствие — отвърна той саркастично. — Значи, стоя си аз тук и трябва да се извинявам, че казах честно и открито мнението си. А ти дори не ми обясни какво означава това тук! — Елиът разгъна вестника, който държеше и го тикна под носа ѝ.

Сюзън отметна кичур коса назад. „О, господи, статията на Рори!“ Съвсем я беше забравила!

— Съжалявам, Елиът. Не съм го искала. Дори и да не ми повярваш, нямам нищо общо с тази статия.

Тя погледна неподвижното му, безизразно лице. Изглежда се бе замислил за нещо, но съвсем очевидно беше засегнат.

— Но дали ми вярваш или не, е все едно.

— Не разбирам какво има пък сега — беше неговият нетърпелив отговор.

— Елиът, бих искала да мога да ти вярвам. Става дума за къщата на майка ми — Сюзън запристъпва от крак на крак. — Научих от един адвокат кой е отпуснал тогава кредита на баща ми. Къщата сега трябва да бъде продадена, защото не сме изплатили вноските по него. Ти сам си упълномощил за това Джеймисън — наложи ѝ се да се овладее, за да не изкрещи, когато продължи. — Ти ме излъга! Мислех, че наистина държиш на мен. А сега трябваше да установя, че си се отнесъл много нечестно. Защо избра точно този начин, за да ме вкараш в леглото си?

Внезапно той я привлече към себе си. Притисна устни върху челото ѝ, а след това я целуна така пламенно по устата, че тя почти се задуши.

— Недей! — отдръпна се рязко. — Не го искам — повече не!

— Сюзън — шепнесе ѝ Елиът, — не съм те излъгал!

— Но... ипотеката! — тя изхлипа, а сълзите се застичаха по лицето ѝ. Просто не можеше повече да се владее, защото се разкъсваше между желанието, което Елиът предизвикваше у нея, само като го видеше, и гнева, който изпитваше към него.

— Сюзън — повтори той безкрайно нежно, — не знаех нищо за това, че притежаваме ипотеката на вашия имот. Вярно е, че Джеймисън се грижи за сделките ми в Колумбия. И има пълна свобода на действие. Той всъщност никога не ме търси за съвет, когато има някакви проблеми. Сюзън, не знаех, че иска да продаде къщата ви, трябва да ми повярваш.

Тя избърса сълзите си и си пое въздух. Беше така обърквана, че съвсем не знаеше вече на какво да вярва.

— Но нима е само една случайност? Аз напускам Ню Йорк, а ти ме последваш, за да ми измъкнеш изпод носа постановката на пиесата. След това ми предлагаш роля, така че да съм ти задължена за услугата. И тази ипотека, нещо като последен триумф... Помислих си, че съвпада с твоя план. О, господи, после Рори узна всичко и написа статията, без дори да ме е питал.

— От това можеш да разбереш, колко бързо и лесно могат да те очернят във вестника — Елиът обгърна раменете ѝ. — И още нещо, Сюзън. Никога не бих използвал каквито и да било средства, за да те подлагам на натиск. Никога! Не знаех нищо за случая с къщата — просто трябва да ми повярваш! За Бога, имай доверие в мен! Дай ми все пак шанс!

Когато погледна към него, очите ѝ все още бяха натежали от сълзи. „Да дариш някому доверието си, означава да си уязвим“ — помисли си. Сега не можеше да му даде никакъв отговор, защото беше неспособна да разсъждава трезво. Вместо това, се разплака отново. Той я притисна до гърдите си и избърса сълзите ѝ.

— Имаш ли още часове днес? — попита Елиът, когато тя отново се успокои.

Сюзън поклати глава.

— Днес следобед съм свободна.

— Тогава ела! Ще те заведа вкъщи!

Малко по-късно те стигнаха Уолтър Стрийт и Сюзън отключи вратата.

— Къде е спалнята ти? — попита Елиът, влизайки след нея в антрето.

Сюзън мълчаливо му показа стълбите за горния етаж. Без да каже дума, вземайки по две стъпала наведнъж, той се качи и донесе оттам възглавници и едно одеяло.

— Ела тук — рече ѝ и я заведе в дневната. Настани я грижовно на кушетката, постави на високо краката ѝ и я покри с одеялото.

— Сюзън, ще се върна пак в колежа. Сега бих искал да поспиш. Когато се събудиш, обади ми се по телефона. Ще бъда или в колежа, или в къщата при езерото, която ми предоставиха да ползвам, докато съм тук.

— Имаш предвид „Гордън Манър“?

— Да, точно нея. Ще извикам Джеймисън и ще анулираме всичко.

Сюзън се надигна.

— Не... не, това не мога да го допусна.

— Шшшт... сега си почивай! По-късно ще поговорим!

Елиът я целуна по върха на носа ѝ и я помилва по бузата. После стана и тръгна към вратата.

— Елиът — извика му Сюзън и се подпря на лакти.

Той се спря и се обърна.

— Искам да ме любиш! — тя не умоляваше, не беше и заповед. Само констатация.

Елиът я погледна с много нежност.

— Тази нощ. Още тази нощ...

— Какво? — извика Сюзън, когато силен телефонен звън я стресна, изтръгвайки я от съня ѝ. Сети се, че беше сама в къщата. Майка ѝ я събуди за малко следобеда, за да ѝ каже, че трябва да направи няколко покупки.

— Да? — вдигна слушалката, търкайки очи.

— Сюзън?

— Да. Кой се обажда?

— Аз съм, Елиът! Трябва веднага да дойдеш — каза той кратко.

— Защо, какво се е случило? — тя веднага се разсъни и усети някакво неприятно чувство в стомаха си. Досега никога не беше го

чувала така развълнуван. Какво ли се бе случило?

— Сградата на колежа, в която се намира театърът. Гори, цялата е в пламъци.

В слушалката се чуваха някакви сирени и викове.

— Къде си, Елиът?

— В една съседна сграда. Ела бързо! Имам нужда от теб тук!

— Разбира се, скъпи — отвърна Сюзън и заопипва с крак, търсейки обувките си. — Зле ли изглеждат нещата? От кога гори там?

— Огънят е избухнал приблизително преди двадесет минути, но се разпространява много бързо. Вече не вярвам... — той млъкна по средата на изречението и Сюзън дочу как даваше нареждания на някого да спасява, каквото може да се спаси.

— Сюзън, пак съм аз. Слушай, аз...

— Не казвай нищо повече. Идвам веднага!

— Благодаря.

— Елиът...

— Да?

— Пази се — след това затвори телефона.

Сюзън грабна мантията си и се отправи към колежа.

Беше се появил вятър, който люлееше бурно дърветата. Във въздуха се беше наслоил мирис на изгоряло дърво и едва сега изведнъж ѝ стана ясно, какви щяха да бъдат последиците от тази беда. Театърът щеше да бъде унищожен. Някогашният хангар за самолети сигурно щеше да изгори като сухи трески.

Тя се стъписа, когато видя пламъците как се извиват към небето. Свиреха сирени, а хората бягаха трескаво насам-натам. Някои очевидно бяха в шок, други плачеха, а останалите се опитваха да измъкнат от сградата онова, което можеше все още да се изнесе.

— Д-р Грахам! — извика Сюзън и сложи ръка на рамото на стария мъж.

Той дори не се обърна. Лицето му беше пепелявосиво.

— Д-р Грахам, така съжалявам. Нима нищо повече не може да се направи?

Грахам само сви рамене, без да ѝ отвърне.

— Къде е Елиът? Виждал ли сте го?

Мълчаливо ѝ посочи с ръка към буйните пламъци.

— Не, не! Може да е там вътре! — прошепна тя с ужас. — Ще изгори жив!

След това хукна през мократа трева и за момент само се поколеба, когато я връхлетя знойната жега от счупените врати и прозорци на театъра.

— Сюзън! — изкрещя някой и я дръпна за ръката назад. Обърна се и видя Саманта, но не разбра какво ѝ каза тя. Отскубна се от нея.

— Сюзън, там повече не може да се влезе! — повтори Саманта.

— Елиът...

— Той е добре. Само ще изнесе още няколко важни документа. Не е сам.

— Трябва да го потърся, Сам.

Тя изтича към онази част от сградата, която все още не беше обхваната от пламъците и отвори вратата. Веднага я пресрещнаха гъсти облаци дим.

— Елиът! — изкрещя отново.

— Кой е там? — извика непознат глас.

— Сюзън, Сюзън Джордън. Аз... търся... Елиът!

По-нататък не можа да продължи. Изведнъж се закашля и имаше усещането, че се задушава. С мъка си пое въздух. След това ѝ притъмня и коленете ѝ се подкосиха. „Ще припадна“ — помисли си само, а после всичко пред очите ѝ стана черно.

Пляс. Сюзън чуваше, и усещаше дъждовните капки, които падаха върху затворените ѝ клепачи. Когато отново дойде на себе си, усети, че лежеше на мократа земя. А после почувства някаква ръка. *Неговата* ръка, която държеше нейната.

— Елиът? — промълви и отвори очи.

— Да, скъпа — прошепна той, прегърна я през раменете и я изправи леко.

Сюзън си пое дълбоко въздух. Значи *той* беше в безопасност!

— О, Елиът, трябва да ти кажа нещо...

— Шшшт — прошепна ѝ. — Сега не казвай нищо!

Той я притисна силно към себе си и я помилва по косата.

— Но...

По-нататък не можа да продължи, защото Елиът затвори устата ѝ с целувка, която беше толкова нежна и изпълнена с любов, че за известно време Сюзън забрави всичко около себе си.

— Театърът!

Изведнъж отново се сети, къде се намираха и се освободи от Елиът. Погледът ѝ премина над двора и забеляза какво се беше случило през това време. Дъждът беше изгасил пламъците, но към небето още се виеха гъсти пушеци. От сградата на театъра беше останал само един черен скелет.

— Бедният д-р Грахам... — прошепна Сюзън. — Театърът беше неговият дом, целият смисъл на живота му.

— Ела, да тръгваме! Тук не можем да направим нищо повече.

Елиът ѝ помогна да се изправи на краката си. Сюзън се олюля, когато се опита да тръгне. Без да каже нещо, Елиът я вдигна на ръце. Тя се сгуши до рамото му и затвори очи.

Той тръгна и Сюзън забеляза, че се запътва по посока на имението.

— Елиът, не можеш да ме носиш през целия път. Къщата все пак е отдалечена на повече от километър.

— Заслужил съм си го, дори и да трябва да те нося на десет километра — Елиът се усмихна. — Ако не ти се бях обадил по телефона, не бих те забъркал в тази злополука. Наказание трябва да има, така че ме остави да те нося!

— Елиът! — тя не можеше да се сдържи повече и започна да се смее.

Той спря, погледна я и сам се разсмя.

— Мисля, че е по-добре да взема колата, лейди — Елиът я понесе към една от паркираните наблизко коли.

— О, днес нямаме никакви лимузини — подразни го Сюзън.

— От време на време ние могулите пътуваме и с малки коли. Да не губим съвсем връзката с обикновените хора. Разбирате нали, лейди? — отвърна ѝ той и я постави внимателно на предната седалка.

— Но, разбира се, сър — Сюзън се тресеше от смях, когато той затръшна вратата.

— Мога ли да попитам, какво толкова смешно има, милейди?

— Ти... ти изглеждаш като миеща мечка.

Когато той я погледна смаяно, тя се разсмя още по-силно. Лицето му беше покрито с черни и сиви петна. Капки пот и пепел се бяха смесили в мръсен, тъмен слой.

След като седна зад кормилото, Елиът се погледна в огледалото, за да провери как изглежда. Той се ухили.

— Не ти ли харесва това? Е, тогава почакай, докато ти се удаде да видиш останалата част от тялото ми.

— Помни думите си — отвърна Сюзън и настръхна само при мисълта, че ще прекара тази нощ с Елиът.

VII

— Стой! Пусни ме долу, или ще извикам полицията! — заплаши шеговито Сюзън, когато Елиът стигна до извитата стълба, все още носейки я на ръце.

— Полицията?

— Точно така. Ще се повредиш, Елиът — тя понижи заговорнически глас. — Не те спасих от горящата къща, за да се строполиш от слабост, само защото непременно искаш да ме носиш.

— Но ти си лека като перушинка, мила — той я целуна по върха на носа. — Освен това, от сега нататък ми принадлежиш. Мога да правя с теб, каквото си поискам.

— А аз... аз какво да правя? — попита Сюзън.

— Ти ми принадлежиш! Когато някога жена спаси живота на някого от мъжкото съсловие на нашето семейство или най-малкото се опита да го направи, тогава тя му принадлежи завинаги. Това е традиция при нас.

— Ами, и сам не си го вярваш!

— Не вярваш ли? Но аз вярвам и това е най-важното! — отвърна ѝ и се заизкачва по стълбата с нея на ръце, вземайки по две стъпала наведнъж.

— Къде ме носиш?

— Под душа. Сигурно не би искала да се любиш с миеща мечка?

Първо я занесе обаче в спалнята си. След това я остави внимателно на ръба на леглото.

Сюзън зъзнеше. Беше измокрена до кости, а през отворения прозорец в стаята нахлуваше хладният нощен въздух. Кожата ѝ по цялото тяло настръхна, но това нямаше нищо общо с хладината около нея. Вълнуващата представа, че скоро двамата щяха да са едно цяло я накара да се разтрепери. Бяха се разбрали за нещо и щяха да го изпълнят. Сюзън се усмихна.

Елиът стоеше пред нея и я галеше с поглед. Дори за секунда не я изпускаше от очи, когато започна да се съблича бавно. И изведнъж

Сюзън почувства някаква близост между двамата, каквато не бе усещала досега при съвместния си живот с *другия*.

Елиът съблече първо мократа си тениска. Мускулите се открииха под бронзовата му кожа, когато я пусна небрежно на пода.

— Ела, да отидем под душа — Елиът ѝ протегна ръка. В очите му личеше цялото вътрешно напрежение, безкрайният му копнеж по нея. — Имам чувството, че през целия си живот съм очаквал само теб, Сюзън, и не бих искал да чакам и минута повече.

Тя се притисна нежно към гърдите му и той я прегърна.

Сюзън все още мислеше за това, колко близки се чувстваха те. Всичко, което правеха, изглеждаше толкова неподправено, толкова естествено. А като виждаше, че той я желае също толкова много, колкото и тя него, вълнението ѝ стана неизмеримо.

Дълго, се наслаждаваха заедно на тишината.

Ако не го познаваше, Сюзън би предположила, че мъжът, който я държеше в прегръдките си, може би е твърде стеснителен, за да я докосне. Хвана ръцете му и ги пъкна под блузата си.

Елиът си пое рязко въздух, а след това пръстите му се плъзнаха по голата ѝ кожа.

— Ммм... — промълви той, докато докосваше нежно гърдите ѝ. — Винаги ли си така чудесно топла и гладка като кадифе?

Сюзън отметна глава назад и се отдаде на нежностите му.

— Не знам... — прошепна пламенно тя.

Елиът разкопча блузата ѝ и остави мократа коприна да се плъзне по раменете ѝ. Зърната на гърдите ѝ отдавна бяха се вирнали от допира на пръстите му.

Побутна я леко към леглото, коленичи пред нея и обхвана гърдите ѝ. Сюзън се разтреперан, усещайки как кръвта ѝ изведнъж се превърна в гореща лава.

Обви ръце около него, притисна го още по-силно към себе си и зарови пръсти в гъстата му черна коса. Все още коленичил пред нея, Елиът смъкна напълно блузата ѝ и Сюзън отново потрепери леко, когато над обнаженото ѝ тяло премина хладен полъх.

— Ти зънеш, скъпа — той се засмя тихо. — Трябва да се предприеме нещо.

Придърпа я при себе си на пода и я зацелува буйно и страстно. От прозореца отново повя, но Сюзън не го долавяше вече. Тя усещаше

само кожата му, устата му и нежните му ръце. Имаше само едно желание — да се слее най-после с мъжа, когото обичаше.

Внезапно Елиът се откъсна от нея, изправи се и я повдигна към себе си. Прегърна я, застанал зад гърба ѝ.

— Наистина, бих искал първо да се изкъпя — рече тихо. Устните му целуваха леко врата, раменете ѝ, а ръцете му намериха гърдите ѝ и ги загалиха. — Само че изглежда не мога да се придвижа до банята.

Сюзън искаше да му отвърне нещо шеговито, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Със затворени очи тя се отдаваше на насладата от всяко негово докосване и затаи дъх, когато с бавни движения той замилва корема ѝ. След това ръката му бавно разтвори ципа на джинсите ѝ. Сюзън трепна леко и той се поколеба.

— Искаш ли да спра? — попита Елиът.

Тя само поклати глава и той бавно плъзна ръката си между бедрата ѝ. После за миг се поколеба отново. Сюзън изстена и се притисна плътно до него. Той започна да я гали, първо нежно, а след това все по-настойчиво. Сюзън задиша тежко. Струваше ѝ се, че повече няма да може да издържи на сладостното мъчение, което ѝ причиняваше. Искаше повече, искаше всичко от него.

— О, Елиът!... — прошепна тя.

В този момент Елиът внимателно и бавно я обърна към себе си.

— Ела с мен в банята — помоли я той.

— Не, не може да бъде... — изпъшка тя.

Елиът я хвана за ръката.

— Не се безпокой. Каквото съм започвал, винаги съм го довършвал.

Сюзън го последва в голямата, облицована с бели плочки, баня. Той завъртя крана на душа. Горещата водна струя изпълни помещението с бяла пара и покри двамата със ситни капчици вода.

— А аз треперя — призна си Елиът и ѝ показа ръката си. — Виждаш ли какво направи? Чувствам се като някакъв хлапак.

— Но в любовта съвсем не се държиш като малко момче — Сюзън го помилва около ципа на панталона му.

Елиът затаи дъх и със затворени очи започна да се наслаждава на нежните ѝ докосвания.

— О, това трябва да го правим по-често — гласът му прозвуча дрезгаво.

— Не е лоша идея — Сюзън се засмя тихо, съблече се и пристъпи под душа. — Ааа — изтръгна се от нея вик на наслада, когато топлата вода заплющя върху голото ѝ тяло. Тя отвори очи и забеляза, че Елиът стои пред нея и я наблюдава изпълнен с възхита.

— Казвал ли съм ти вече, колко си красива? — прошепна Елиът, любувайки ѝ се.

— Веднъж, мисля. Но бих искала да го чувам хиляди пъти.

Сюзън загледа в него, когато той също започна да се съблича. Малко след това стоеше гол пред нея, подложил с удоволствие лицето си под топлите струи.

Отначало телата им се допряха почти плахо.

— О, господи. Толкова много те желая — пошушна той и я привлече към себе си.

Сюзън усети възбудата му. Тя плъзна бавно ръка между бедрата му и го замилва, изпълнена с нежност. Дишането му се учести.

— Хубаво ми е така, скъпа... — прошепна Елиът, докато тя продължаваше да го гали. — Желая те сега! Не искам повече да чакам!

— И аз...

Той клекна ниско и обви силните си ръце около ханша ѝ. След това я повдигна, като се изправяше заедно с нея. После разхлаби прегръдката си и бавно я пусна да се плъзне по тялото му надолу. Допирът на влажната му топла кожа я опияняваше. Опиянена от страст, Сюзън кръстоса крака около хълбоците му, докато Елиът започна бавно да потъва все по-дълбоко в нея, за да се слоят в едно...

Задвижиха се бавно, съвсем бавно. Сюзън беше възбудена както никога досега през живота си. Елиът беше в нея — част от нея и това усещане беше така прекрасно, че ѝ се доплака от щастие.

Обви ръце около врата му и покри лицето му с целувки, продължавайки да се движи плавно нагоре-надолу.

Не можеше да си спомни как се бяха озовали там, но изведнъж се намери отново на леглото на Елиът. Все още бяха впити плътно един в друг. Сюзън бавно отпусна краката си от хълбоците му.

— Ти си толкова прекрасна... — промълви Елиът, а мощните му тласъци я накараха да забрави всичко около себе си.

Тя едва се сдържаше вече. Той зацелува клепачите ѝ, премина като вихър по бузите и шията ѝ и се впи в устата ѝ. Сюзън усети, че се потапя в някакъв сладостен, страстен екстаз.

— О, господи, Елиът! — изстена тя неистово, връхлетяна от горещата, всепоглъщаща я вълна на оргазма.

Впи нокти в гърба му.

Той нахлу още по-дълбоко, помощно в нея.

— Сюзън! — Елиът я притисна рязко към себе си и затаи дъх, достигайки върха.

Дълго време след това никой не промълви дума. Сюзън лежеше напълно отпусната в прегръдките му, а той я милваше нежно.

— Беше направо чудесно — Елиът я целуна леко по носа.

— Хмм... — отвърна тя.

— Лека нощ, любима.

— Лека нощ, мой сладък принце — изрече Сюзън и моментално потъна в дълбок сън.

VIII

Седмиците отлетяха набързо и скоро настъпи есента. Репетициите на пиесата протичаха с бързо темпо и Сюзън беше повече от доволна, че прие ролята на Сандра. Дори и когато разбра, че от нея няма да излезе голяма актриса, се утешаваше, че може поне да набере някакъв опит като режисьор.

Започна да усеща на собствения си гръб, какво значеше да представяш друг характер. Колко трудно беше да изразиш настроенията и чувствата, които съвсем не изживяваш. По време на репетициите си водеше много бележки. Елиът имаше право: ако се нуждаеше от нещо, което можеше още по-добре да развие способностите ѝ като режисьор, то това бяха познанията за актьорската игра.

Макар че и двамата бяха отрупани с достатъчно задължения, на Елиът му се удаде да я придума да посетят през уикенда „Южна крепост“. Не му се наложи да я убеждава твърде много. Сюзън се зарадва, че Елиът иска да бъде сам с нея, макар че се тревожеше доста за пиесата. Всъщност, според нея, не биваше да си позволяват такъв подарък от два, така скъпоценни за репетициите, дни.

— Ама че глупост — беше отговорът на Елиът. — Ти си по-важна за мен, отколкото проклетата пиеса.

Тя много добре знаеше, какво означава за него тази „проклета пиеса“, така че можа да оцени по достойнство неговото предложение. А и в края на краищата през коледната ваканция щеше да има достатъчно време за репетиции!

И така, в събота сутринта те отпътуваха за имението. Къщата там отдавна стоеше запустяла и във всички стаи мебелите бяха покрити с прах. Но тъй като не искаха да прекарат краткото време, с което разполагаха, в чистене на „Южна крепост“, задоволиха се да подредят само най-нужните помещения: спалнята, банята, кухнята и за всеки случай — дневната.

Когато бяха готови, Елиът се отпусна с въздишка в едно кресло и придърпа Сюзън в скута си.

— О, Сюзън, караш ме да върша неща, които никога преди не съм и помислял, че ще направя — целуна я, а след това се усмихна. — Знаеш ли какво? В твоё присъствие се чувствам така изпълнен с живот, както не съм бил, откакто...

Той млъкна.

Сюзън наведе глава и заразтрива врата си.

— От кога?

Лицето му помрачня.

— Ах, нищо. Забрави го, не беше важно!

Сюзън се обърна към него и се уплаши виждайки, как е стиснал устни.

— Елиът, моля те, аз...

Точно в този момент телефонът зазвъня пронизително, огласяйки цялата къща.

— По дяволите! — изруга Сюзън.

— Просто няма да го вдигнем — каза Елиът мрачно и се втренчи навъсено пред себе си.

Телефонът отново иззвъня и Сюзън погледна разтревожено към апарата.

— А ако е някой от колежа? Може би не трябваше все пак да отлагаме репетициите?

Тя се поколеба, но след това се освободи от прегръдката на Елиът.

— Ало? — обади се Сюзън, като отбягваше да гледа Елиът в очите.

— Ало, Сюзън. Тук е Дана.

Още преди Сюзън да може да отвърне каквото и да било, Дана продължи:

— Моля те, Сюзън, не споменавай името ми. Елиът там ли е?

Сюзън погледна смутено към него. В погледа му все още се таеше измъченото изражение.

— Да — отвърна тя.

— Помоли го да напусне стаята!

— Какво? — извика Сюзън.

— Моля те, Сюзън. Трябва да говоря с теб. Кажи на Елиът, че трябва да излезе!

Сюзън се поколеба за момент. След това направи това, за което настояваше Дана, макар че по-късно не можеше да си обясни защо постъпи така.

— Елиът, бих искала за момент да остана сама.

Той се втрени изумено в нея, напусна безмълвно стаята и затвори с трясък вратата след себе си.

Сюзън трепна. „Какво направих!“

— Какво има, Дана? — попита троснато.

— Бих искала да поговоря с теб за вас двамата. За теб и Елиът.

— Какво има толкова за обсъждане? — Сюзън внезапно се почувства зле.

— Елиът само се забавлява с теб, както и с всички останали досега.

Сюзън се стегна. Усети как кръвта нахлува в лицето ѝ.

— Дана, това между нас е нещо повече от една мимолетна авантюра. Мисля, че и той би го потвърдил пред теб.

Отговорът на Дана беше само уморен смях.

— Ти само се надяваш, че е нещо повече, Сюзън. Аз също и затова ти се обаждам.

Сюзън постепенно започна да се ядосва.

— Дана, нямаш никакво право да се месиш в моите работи! Ако виждаш в мен съперница... — тя млъкна и зачака някаква реакция.

От другата страна на телефона неочаквано настъпи тишина.

— Съвсем не, Сюзън. Искам само да ти помогна. Всяка връзка, която започва Елиът има лоша съдба, докато той...

— Какво докато той? — прекъсна я Сюзън.

Ядът ѝ лека-полека се изпаряваше я обхвана любопитство и страх. Трудно и бе да повярва, че Дана им желаше само добро. В нея отново се обадиха съмненията. Ако отношението на Дана към Елиът наистина беше само от чисто професионално естество, защо тогава тя знаеше толкова много за него, а вероятно и за неговите авантюри?

— Докато той сам не си прости. Докато не се освободи от мъката, която го потиска.

— Каква мъка? Има ли това нещо общо с развода му?

По-нататък разговорът не може да продължи. Елиът внезапно се върна в стаята и от уплаха Сюзън изпусна слушалката.

— С кого говореше?

Тя я вдигна припряно и я постави на апарата.

— С никого... Не беше нещо важно.

— А защо тогава си толкова нервна?

Сюзън преглътна и затвори за миг очи. Вече беше издигнала стена на недоверие помежду им, когато го отпрати от стаята, а сега и го излъга.

— Аз... Имаш право. Не ти казах истината. А беше важно. Дана се обади.

Елиът се усмихна горчиво.

— Така си и помислих. Искала е да те предпази от лошото ми минало, нали? Искала е да ти каже, че имам ужасна тайна.

Сюзън повдигна вежди.

— Откъде знаеш това?

— Дана е добра душа, но както изглежда, смята, че трябва да разказва небивалици на дамите, които се сближават с мен. Счита ме вероятно за твърде коравосърдечен, за мъж, който се интересува само от кратки авантюри, а не от трайни връзки.

— Е? Има ли право? — Сюзън усети, че нещо я задушаваше.

Елиът взе лицето ѝ в ръце и я целуна нежно.

— Може би преди известно време. Но след това ти се появи в живота ми.

Сюзън въздъхна. Думите на Елиът бяха като милувки. Тя се притисна до него.

— Бих искал да знам само едно, Сюзън — гласът на Елиът стана глух. — Какво означава за теб Франк Търнър?

Тя трепна.

— Франк? Откъде знаеш за него?

Той я поглади ласкаво по косата.

— Майка ти ми разказа веднъж. Каза ми, че почти си щяла да се омъжиш, ако не те бил изоставил заради друга.

Сюзън затвори очи. Болката, която тогава беше почувствала, заплашваше да я превземе отново.

— Обичаш ли го все още?

— Не знам — тя замълча. — Мисля, че вече не. Той не само разби сърцето ми, но и уязви гордостта ми, а това наранява много.

Елиът се засмя горчиво.

— Можеш да не ми го обясняваш!

Известно време Сюзън го гледа мълчаливо.

— Жена ти наистина ли те напусна?

Между тях настъпи напрегнато мълчание.

Елиът кимна с усилие.

— В изместен смисъл да. Но беше по моя вина.

— Но как така? — попита тя.

Дали това беше „вината“, за която й намекна Дана?

— Бях вострастен в работата си. Искях непременно да докажа на майка си, че няма право да ме смята за обикновен, неамбициозен режисьор и по този начин разбих брака си — Елиът приглади нервно косата си. — А жена ми имаше нужда от мен. Тя се нуждаеше много повече от това, което можех да й дам. Беше плаха натура и много самотна, а аз бях винаги на път... „великият творец“.

— Не предчувстваше ли още от началото, че бихте имали проблеми, тъй като сте твърде различни двамата?

Елиът поклати глава, а около устата му се появи горчива бръчица.

— Не. Виждах само, че е нежна и любвеобилна по начин, който никога не бях познавал. А тя, тя се нуждаеше много от мен и това беше нейната фатална грешка.

— Фатална? Елиът, не мислиш ли, че тази дума е твърде силна? Считам, че има бракове, които не потръгват. Но хората, въпреки това, продължават да живеят.

— В повечето случаи е така — той си пое дълбоко въздух.

— Но защо изведнъж станахме толкова мрачни?

Притегли я към себе си и я зацелува по бузите, по шията, по устните. Тя веднага усети по гърба ѝ да пробягват тръпките на желанието.

— Какво ще кажеш, Сюзън? — Елиът се усмихна закачливо. — Не трябва ли да подложим на проверка, и то доста по-строго, спалнята? Може би под завивките има още някоя пращинка, която сме пропуснали да почистим?

Сюзън направи престорено сериозна физиономия.

— Имаш право. Току-що смених спалното бельо и сложих чисти завивки, но никога не се знае със сигурност...

На следващата сутрин Елиът отпътува за града, а Сюзън остана сама. Късно следобед реши да си направи дълга разходка.

Първо се запъти към гробището. Щом като Елиът не искаше да я придружи, можеше да го разгледа сама. Инстинктивно се чувстваше привлечена от това място, тъй като там лежеше погребано минало, което Елиът не искаше да сподели с нея.

Гробът на Регина, майката на Елиът, беше най-големият и най-величественият. Точно до огромния надгробен камък, на който се четеше името ѝ, се намираше друг, значително по-малък. Сюзън погледна надписа: „Грегъри Харт“.

Малко по-нататък и встрани забеляза много хубаво изработен мраморен паметник с надпис: „Дидра Чембърлейн, 1953-1984“.

— Дидра Чембърлейн Харт — повтори Сюзън гласно. — Това трябва да е сестрата на Елиът.

Странно, че той никога не ѝ бе споменавал за нея. Не беше минало много време, откакто е починала. Може би споменът за нея беше болезнен и го опечаляваше все още твърде много, за да се реши да ѝ говори.

— Колко тъжно — промълви тихо Сюзън.

Един ден сигурно щеше да ѝ разкаже за всичко. Тя трябваше да му даде времето, от което се нуждаеше, защото от ден на ден го заобичваше все повече.

— Обичам те, Елиът Харт! — извика срещу вятъра.

Почти се беше стъмнило, когато се върна отново при къщата. Усмихна се, като видя колата на Елиът.

— Върнах се! — извика Сюзън от антрето. — Елиът, къде си?

— Тук, скъпа! — той се появи от кухнята, препасан с престилка и с кърпа в ръцете.

Тя го прегърна буйно и го целуна със страст.

— Къде се беше скрила? — попита Елиът, като я откъсна нежно от себе си. — Яденето ще е готово скоро.

Сюзън го последва в кухнята, наля си кафе и не можа да сдържи усмивката си, когато той опари пръста си на тигана.

— Не те чаках толкова рано — каза Сюзън.

— Свърших работата си по-скоро, отколкото очаквах — отвърна Елиът и се обърна. — Искам да се насладя на времето, прекарано само с теб, Сюзън. Бих желал да можем да останем вечно тук.

Той застана зад нея, отметна косата ѝ настрани. След това я целуна по шията, обви ръце около талията ѝ и я притисна.

— Кажй, къде всъщност беше?

— Излязох да се поразходя. Ходих и на гробището — добави предпазливо тя.

Той я обърна към себе си и усмивката му изведнъж изчезна. Сюзън си пожела да не беше казвала последните думи, но за съжаление не можеше да ги върне обратно. Объркана, тя се чудеше как да смени темата.

— Защо го направи? — чу да я пита Елиът.

— Искях да узная повече за теб и семейството ти — отвърна тихо Сюзън. — Има много неща, свързани с теб, които все още не са ми известни, Елиът. Дана знае много повече, отколкото аз, а тя е само твоя служителка. Знаеш чувствата ми към теб. Винаги съм ти показвала колко много означаваш за мен. Искях само да те опозная по-добре.

Елиът седна на ръба на масата, взе ръката ѝ и я целуна.

— Аз самият бих те взел със себе си там, но не мога. Още не.

— Не се упреквай — каза тя утешително. — Аз... Внезапно на вратата се позвъни.

— Кой ли може да е?

— Майка ти може би?

— Не вярвам. Вчера се чухме по телефона, но не ми спомена нищо за посещение.

— Хей? — отекна глас отвън. — Елиът?

— Дана е — Елиът стана и тръгна към входната врата.

Сюзън се загледа с досада след него. „Дана. Точно пък тя!“

IX

— Здравей, любов моя — Елиът прегърна Дана и я целуна по бузата. — Как ни намери?

— Телефонирах на декана и той ми каза, че сте отпътували за имението.

На Сюзън не ѝ се изплъзна нежният поглед, който Дана отправи към Елиът, както и неговата усмивка.

— Привет, Дана — каза тя.

— Колко мило, че те виждам, Сюзън — отвърна ѝ Дана и я прегърна, като че бяха стари приятелки. — Елиът, съжалявам, че трябваше да попреча на вашата... среща... — тя погледна с извинение ту към единия, ту към другия. — Но непременно имам нужда от още няколко подписа.

— Не биха ли могли да почакаат? — попита Елиът с лека досада.

— Не, съжалявам много. Не бих искала да отлагам дълго. Нещата междуременно станаха твърде спешни — Дана отново сви рамене със съжаление.

— Всичко е наред — успокои я Елиът. — Ще подпиша веднага всичко. Можеш да останеш за вечеря.

— С удоволствие, но... има още един проблем — благодари смутено Дана. — За нещастие, договорите са в чантата ми в Колумбия. Така се зарадвах, че ще ви видя двамата отново, че забравих чантата си с документите.

Сюзън почервения. За какво бе целият този театър? Тук нещо не беше в ред! Защо винаги изглеждаше така, като че Дана имаше свои тайни с Елиът. Първо странният разговор по телефона, а сега и това!

Сюзън не вярваше, че двамата действително имаха „нещо“ помежду си. Но все пак беше странно, че Елиът някак си се променяше, когато чуеше гласа ѝ. Изведнъж ѝ се стори безкрайно далечен.

— Страхувам се, че при това положение ще трябва да се върна тази вечер в града, за да подпиша договорите — каза той.

— Но, Елиът! — Сюзън го погледна разочаровано. — Това е последната ни вечер заедно тук. Утре ще трябва отново да продължим с репетициите...

— Знам — отвърна ѝ с тон, нетърпящ възражение. — Но работата преди...

— ... преди всичко — довърши тя вместо него.

Елиът си пое дълбоко въздух.

— Сега ще вечеряме, а след това тръгваме за града.

— Наистина съжалявам — Дана погледна към Сюзън.

— Няма нищо. Свикнал съм — отвърна Елиът, прегърна леко през рамото Дана и я поведе към кухнята.

Сюзън се поколеба за миг, а после ги последва.

Щом Елиът сервира яденето, в стаята настъпи напрегната тишина. Сюзън ровичкаше в чинията си, Дана изглеждаше смутена, а Елиът се беше втренчил с отсъстващ поглед пред себе си. Накрая се окашля.

— Как вървят работите във фирмата без мен?

— Всъщност много добре. Но ни липсваш.

— Е, в последно време наистина ви липсвам много — той намигна на Сюзън, а тя с усилие направи една измъчена усмивка. — Ще се върна веднага, щом подпиша документите.

— Не се безпокой — каза тя.

Изглежда, като че Елиът искаше да ѝ обясни още нещо, но реши друго и се обърна към Дана.

— Тогава по-добре да тръгваме — избърса устата си, хвърли салфетката върху чинията и стана. — Има достатъчно дърва за камината и ще стигнат за цялата нощ. Така че, няма да се наложи да мръзнеш, дори и нощта да е толкова неприятна, колкото се опасявам. Има изгледи, че ще се разрази буря.

Точно в този момент, като потвърждение на думите му, навън затътна гръмотевица.

— Пази се, Сюзън — рече Дана и докосна ръката ѝ. — Тази стара къща често привлича мълниите.

— Разбрах го вече.

Елиът прегърна Сюзън. Но вместо да я целуне по устата, устните му погалиха бегло бузата ѝ.

— До скоро.

— Да, добре — отвърна Сюзън, без да го погледне в очите. Не трябваше да забележи сълзите ѝ.

Тя застана до вратата, загледа след двамата и се почувства зле. Беше така щастлива с Елиът, но колко бързо това чувство отлетя! Щом колата изчезна зад дърветата, затвори тежката врата.

Бурята приближаваше. Дърветата около къщата се олюляваха напред-назад, а вятърът виеше тайнствено по горния етаж.

— О, господи, защо трябваше точно сега, точно тази нощ да замине! — промърмори тихо тя.

„Но в края на краищата аз съм все пак голям човек“ — помисли си и реши да се държи като такава.

Можеше да се разположи уютно в леглото и да почете. Но огънят в камината беше почти изгаснал и в стаята бе станало доста хладно. Сюзън нямаше друг избор и трябваше да донесе дърва.

Но това се оказа по-трудно, отколкото очакваше. Навесът за дървата беше твърде отдалечен и за секунди тя се намокри до костите от рукналия дъжд.

Тъкмо слагаше в ръце толкова дърва, колкото можеше да носи, когато съвсем наблизко тресна мълния. Цялата затрепери — не само от студ, но и от страх. Натоварена, хукна обратно към къщата, хлопна вратата зад себе си и се запрепъва нагоре по стълбите. В стаята пусна дървата на пода и се хвърли в леглото. Едва, когато що-годе се успокои отново, подкладе камината и се приготви за сън.

Елиът се върна среднощ, но Сюзън възприе това като в просъница. Усети само топлото му, голо тяло под одеялото си. Отвън се чу затихващия тътен на бурята и Сюзън отново заспа дълбоко.

Сутринта се събуди в прегръдките му.

— Елиът — прошепна тя.

Той изръмжа нещо неразбираемо, претърколи се по гръб и издърпа одеялото нагоре. След това отвори очи и в първия момент не можа да осъзнае, къде се намира. Когато разпозна Сюзън, намигна ѝ.

— Добро утро, мила — притисна я до себе си и я целуна.

Сюзън отвърна на целувката му. Но после споменът за изминалата нощ се върна и тя се стегна. Елиът най-малкото ѝ дължеше едно обяснение.

— Добро утро — отвърна малко хладно, като се насили да му се усмихне.

— Хей, хубаво е да съм пак тук.

Сюзън се освободи от прегръдката му, легна също по гръб и се втренчи в тавана.

— Нещо не е наред ли? — попита Елиът и я хвана под брадичката.

— А ти как мислиш?

Той се усмихна така обезоръжаващо, че тя отново почувства, как я обхваща възбуждащото желание.

— Е, това едва ли може да не се забележи.

Сюзън прехапа устни. Щом дори само един-единствен негов поглед имаше такова въздействие върху нея, то тя просто не биваше да го гледа.

— Попитах какво се е случило.

Тя забеляза, че нещата стават сериозни. О, как мразеше само да се занимава с разни проблеми!

— Елиът... — гласът ѝ изневери. Сюзън се изкашля и започна отначало. — Елиът, не намираш ли, че през последната нощ нещо се е променило? Между нас, имам предвид?

Той се изправи с въздишка и спусна крака на пода.

— Не, Сюзън, не намирам.

Но това беше лъжа и тя веднага я забеляза.

— Не ти вярвам, Елиът. Ти си някак съвсем друг.

— Може би — промърмори той.

Сюзън затвори очи. Така много се надяваше да разсее съмненията ѝ с някое правдоподобно обяснение.

— Но защо? Защо стана така?

Тя не забеляза усмивката му.

— Не знам, Сюзън. Вероятно се дължи на Дана.

Сюзън внезапно се почувства нещастна. Беше повярвала, че Дана не е толкова важна за него, а ето че сега Елиът сам ѝ призна.

— Дана — промълви той, потънал в мисли. — Аз... аз не мога да я погледна, без да се сетя за миналото — минало, което по-добре да можем да забравя.

— Тогава го забрави — отвърна тя ядосано. — И се раздели, ако трябва, с Дана!

— Не мога да направя това, Сюзън. Не мога да се откажа от Дана, както не мога да се откажа и от кариерата си.

Сюзън се изправи.

— Но тогава ще трябва да се откажеш от мен!

— Да не би да смяташ, че съм влюбен в Дана? Така ли е? Ти ревнуваш от нея, наистина ли?

— Какво мислиш всъщност, че имаш пред себе си? Някаква бездушна кукла? — избухна внезапно тя. — Трябва да съм толкова разумна, така изпълнена с доверие, толкова мъдра, че дори за миг не трябва да ревнувам от някого, който заплашва връзката ни? Така ли?

Погледът на Елиът стана леденостуден.

— Горката Дана.

— О, да, „горката Дана“. Колко ли отчаяна трябва да е била, когато е разбрала, че ще се наложи да те дели с мен. Дори само и за един семестър.

— Започваш вече да се държиш като досадна съпруга, Сюзън.

— Може би междувременно ще успея да узная, защо те е напуснала жена ти, Елиът — очите ѝ засвяткаха ядно. — Мисля, че след известно време тя просто не е била в състояние да понася твоите потайности.

— Представи си само — Елиът не можа да прикрие разочарованието си, — действително бях повярвал, че си готова да ми окажеш доверие. Но ти ни най-малко не си по-различна от всички други.

— С удоволствие бих ти оказала доверие! — Сюзън почти изкрещя. — Но само тогава, когато намериш кураж да бъдеш открит и честен с мен!

— Изглежда, като че и двамата сме се излъгали един в друг. Жалко.

Сюзън пребледня от гняв. Сарказмът му я докара едва ли не до лудост.

Елиът стана и се отправи към вратата.

— Може и така да е. Да, не съм бил винаги във всичко честен, Сюзън. По поне чувствата ми към теб бяха искрени.

— Дори, когато ми призна за Дана.

— Нямам нищо за премълчаване, що се отнася до Дана. Освен, когато стигнахме до нещо, което е твърде болезнено за мен.

Какво все пак го свързваше с Дана? Каква тайна имаха, че за него беше по-важно да бъде лоялен към Дана, а не към нея?

Сюзън сви юмруци. Разбра, че трябва да капитулира!

— Облечи се — каза Елиът и излезе. — След пет минути ще отпътуваме.

Ядосана, Сюзън се измъкна от леглото. От салона към нея полъхна студ и тя се разтрепери. Потърси нещо за обличане. Но освен дрехите, които носеше, когато вечерта изтича до навеса, в стаята нямаше нищо друго, а джинсите и пуловерът бяха влажни и студени.

— Проклятие! — изкрещя тя ядосано.

— Може би това ще свърши работа? — Елиът я гледаше равнодушно. Стоеше до вратата и ѝ подаваше една обикновена, шарена рокля.

Сюзън се обърна изненадана. Не можеше дори и за секунда да понася повече студения му поглед. Скочи обратно в леглото и издърпа одеялото плътно до брадичката си.

— Какво означава това, Сюзън? — каза той с измъчен глас. — Вече съм те виждала гола!

— Само не ми напомняй! — отвърна му остро тя.

В очите на Елиът се появи нещо като презрение. Може би това беше истинското му лице? Може би на самата нея ѝ се е искало да открие някаква отстъпчива, пълна с разбиране черта на характера му, каквато явно изобщо нямаше?

— Облечи това — заповяда той и хвърли роклята върху леглото.

— Чия е тя? На Дана Дезмънт?

— Не — сопна ѝ се. — На Елизабет Тейлър. С която прекарах нощта, докато ти спеше. Гледай след пет минути да си долу!

Сюзън се подчини неохотно. А когато слезе по огромната стълба, Елиът я чакаше вече в колата.

— Къде отиваме? — попита тя, след като се качи.

— На летището. Ще вземем приятелката ти Лорън.

— Лорън? Лорън идва в Колумбия?

— Да — каза той безизразно. — Тя е дубльорката.

— Вместо кого ще играе?

— Вместо теб! — Елиът гледаше с неподвижен поглед напред.

— Вече извън играта ли съм? — удивена, Сюзън не можа да скрие лекото треперене на гласа си.

— Не го ли искаше ти самата? — Елиът я погледна студено. — Даде съгласието си без желание. Така че все пак можех да допусна, че ще се зарадваш на едно преразпределение на ролите? Или се страхуваш, че ще ви отнема къщата?

— Какво? — извика тя бясна от яд и почти се задави. — Как ти дойде на ум нещо такова? Нямам нужда от твоята помощ! Казах ти, че ще ти изплатим всичко до стотинка! Междувременно мама си намери работа, а аз по-скоро бих си отсякла ръката, отколкото да приема от теб подаяния!

О, господи, каква грешка беше само да се довери на този мъж, а на всичко отгоре и да се влюби в него! Вероятно е намислил не само да я замени с друга в пиесата си, а и в леглото си!

— Кога го измъдрихте това с Лорън? — Сюзън затърси трескаво гребена си в чантата, без да й трябва.

— Преди известно време.

— Ти наистина си бил впечатлен, когато тя се представи на прослушването в театъра.

— Много даже, тя е добра актриса и чудесна...

— Жена?

Елиът не отвърна.

— Сюзън, здравей! — извика Лорън и се втурна към приятелката си, за да я прегърне. — Така ми липсваше! Как си?

— Благодаря... добре — Сюзън се усмихна насила.

Елиът се окашля леко.

— И ти си тук! — извика Лорън, като го забеляза. — Радвам се да те видя отново.

Той се здрависа с нея.

— Зная вече наизуст текста си — Лорън сияеше, докато вървяха към колата.

— Значи си се справила много бързо — рече Сюзън.

— Ах, моля те, Сюзън. Все пак ме познаваш. Пък и за мой късмет имах ръкописа от доста време.

— Наистина ли?

— Елиът ми каза, че си му помогнала да преработи ролята на Сандра. Била е неестествена, недостатъчно спонтанна. Каза ми също,

че вече си му подсказала няколко добри идеи.

— Колко мило от негова страна — отвърна Сюзън пресилено любезно.

За момент Лорън се запъна, без да знае дали да се усмихне или не.

— Резервирах стая в „Холидей Ин“ — Елиът смени темата.

— Не! — отсече Сюзън. — Лорън ще отседне при мен.

— О, би било чудесно. От цяла вечност не съм виждала майка ти.

— Пристигнахме — Елиът спря пред къщата на Лили Джордън.

На Сюзън ѝ идеше да заплаче. Никога досега не се беше държал така студено и тя внезапно се почувства самотна.

Той слезе, заобиколи колата и отвори вратите на дамите. Лорън веднага изтича в къщата, а Сюзън все още не помръдваше. Елиът хвана така силно ръката ѝ, че тя трепна. Почти я издърпа от купето.

— Имам да свърша още нещо в Ню Йорк. Така че скоро ще отпътувам.

— Приятно ти е да правиш изненади, нали?

— Искам ти да поемеш режисурата на пиесата! А Лорън трябва веднага да се захване с ролята си.

Сюзън не можеше да повярва на ушите си. Значи сега тя все пак щеше да се заеме с режисурата! Каква ирония! Когато преди време той ѝ оспори мястото, тя беше безкрайно разочарована. А сега, когато, така да се каже, го получаваше, поднесено на тепсия, не беше сигурна дали изобщо все още го желае. Междуременно не беше твърде убедена, че е дорасла за подобна отговорност.

— Не разбирам, Елиът. Аз...

— Вече всичко е уговорено — прекъсна я нетърпеливо той. — Знаеш, как искам да стане пиесата. Така че започвай и успех! Това е твоят голям шанс!

Елиът седна отново зад волана и потегли, без дори да се обърне един-единствен път.

Сюзън гледаше след профучалата кола, а в това време сълзите се стичаха по лицето ѝ. Сама не можеше да се познае! Най-после имаше тази работа, а се тормозеше заради Елиът. Няколко прекрасни седмици — неописуеми, изпълнени със страст нощи, а след всичко това той искаше да изчезне от живота ѝ, като че никога не го е имало! Тя закри

лицето си с ръце и си помисли, че едва ли би могла да понесе мъката в душата си.

Х

До представянето на пиесата оставаше само още една седмица. И макар всеки от участниците да знаеше, че точно сега е важно да се запази спокойствие, нервите на всички бяха опънати до скъсване. Сюзън не правеше изключение от другите.

След като театърът изгоря, обстоятелствата се промениха. Представлението трябваше да се състои в едно складово помещение, което обикновено се използваше като експериментална лаборатория.

През това време на Сюзън не ѝ се събираха твърде много часове за сън. Отново и отново си мислеше за Елиът. През изминалите три седмици тя постоянно се питаше, доколко той мисли за представлението, къде ли може да се е дянал и дали му липсваше така много, както той на нея. Елиът не се обаждаше по телефона, което не я изненадваше особено. И все пак това я нараняваше.

Но не само нейните собствени грижи я караха да нервничи. Трябваше да изразходва доста време, за да се разпореди как да се насочат прожекторите, как да се инсталират високоговорителите, да се променят костюмите и безброй още други неща. В часовия ѝ график просто нямаше време за отдых, все едно колко изтощена и уморена да беше. Лили все ѝ напомняше: „Наспи се поне една нощ“, „Хапни нещо“, „Взemi си витамини“ и накрая, когато всичко това не помагаше: „Обади се на Елиът“. Но Сюзън не обръщаше внимание на нито един неин съвет.

Дори и Лорън, която беше максимално натоварена с ролята си, се тревожеше за нея. Никога досега Сюзън не бе изглеждала така бледа и изморена, така обладана от някакво вътрешно безпокойствие.

„Дали ми личи, колко много ми липсва Елиът — помисли си Сюзън, когато Лорън веднъж отново я наблюдаваше загрижено по време на репетиция. — Колко много понякога са ми необходими неговите указания и наставления, силните му ръце, които ме прегръщат в студените нощи, топлите му пръсти, които ме гаят и горещите му устни, които ме изгарят с целувки...“

Но всичко беше свършило и тя трябваше да го приеме, ако не искаше да продължава с този постоянен хаос на чувствата. Вероятно Елиът нямаше намерение да се държи искрено с нея, а тя не можеше да живее с полуистини. Той просто не беше склонен за една открита и честна връзка.

— Сюзън! — извика някакъв студент. — На телефона.

„Кой ли може да бъде?“ — запита се Сюзън и изтича към кабината.

— Да?

— Сюзи, как си?

— Франк?

— Да, аз съм.

По гърба и полазиха леденостудени тръпки. Отдавна вече не си спомняше за Франк. Какво искаше той? Да не би да идва насам? Дори и да се е променил, тя изобщо не желаше да го види отново.

— Пристигам утре със самолета. Ще ме посрещнеш ли?

— Какво? Не, Франк! — това беше невъзможно, особено при сегашния стадий на репетициите.

— Ще бъда към пет часа на летището. До тогава.

— Почакай, Франк. Не можеш да дойдеш тук. Бихме могли да поговорим, но не сега. След няколко дни имам премиера.

— Ако не ме посрещнеш, ще пристигна с такси. Ще те намеря — отвърна спокойно, но много категорично той.

Очевидно беше, че не е склонен да го отклонят от намерението му.

— Добре тогава, Франк.

Тя остави слушалката и стисна юмруци. „Защо сега? Защо точно сега?!“

— Насам! — извика Сюзън към един едър, представителен мъж, който се оглеждаше над навалищата от хора на изхода на терминала. — Франк! Насам! — извика още един път.

Най-после той я забеляза и се усмихна. Това беше една типична за него, нагласена усмивка, която тя така добре познаваше. „Резултатът от многото рекламни клипове по телевизията“ — помисли си.

— Господи, така много ми липсваше! — Франк застана съвсем близо до нея и отметна един кичур коса от лицето ѝ.

Сюзън се отдръпна назад, като опарена. Знаеше, че този жест щеше да го засегне много, но ѝ беше все едно. Както в миналото той се опита да прогони неприязънта ѝ, поглеждайки я смирено, сякаш осъзнаваше вината си и търсеше съчувствие. Но единственото, което постигна с това, беше Сюзън да свъси вежди.

— Какво търсиш тук?

— Ще наваксаме пропуснатото време, Сюзи.

Тя усети как в нея се надига гняв, но си наложи да се усмихне. По-късно щеше да му каже, каквото имаше да му казва!

— Защо не докараш колата. Ето ти ключа. Синя е, точно до входа. В това време аз ще ти взема багажа.

Франк ѝ намигна и се насочи към изхода. Сюзън за миг си помисли какво ли е станало с неговата последна „голяма любов“, но само поклати глава и се нареди до другите пътници, които чакаха за багажа си.

Не мина много време и куфарите и чантите пристигнаха. Не ѝ представляваше трудност да открие нещата на Франк. Една такава пътна чанта никога не би могла да бъде забравена. Яркочервена с отровназелени ивици — нещо единствено по рода си!

— Извинете — каза Сюзън, докато вземаше куфара от транспортната лента и настъпи някого по крака.

— Няма нищо — беше отговорът и Сюзън се обърна стреснато.

Точно зад нея стоеше Елиът и се усмихваше развеселен.

— Посрещаш ли някого или ще пътуваш?

— Можеш да се досетиш, че точно сега не ще напусна града — отвърна тя язвително. — Да не си забравил, че пиесата ще се играе след четири дни?

— Не съм!

— Къде е Дана? — Сюзън се заоглежда.

— Ще пристигне днес по-късно. Кажи ми... — той потърка брадичката си и я погледна присмехулно. — Защо всъщност си така раздразнена? Мисля, че аз трябва да съм онзи, който има причина да е кисел.

— Ти? Та ти си звезда! Ти не трябва изобщо да си позволяваш никакви чувства. Не се напрягай за нещо, което не е свързано с

кариерата ти и е незначително, нали това е твоят девиз? Чувствата са досадни и само пречат на някои да се наслаждават напълно на живота, нали?

— Вече забелязвам, че симпатичната външност и чара ми отново са те запленили — иронизира я Елиът. — Но защо не престана да се големея и да си предложи услугите? Мога ли да ви помогна за багажа, мадам? — той ѝ направи дълбок поклон.

— Да... хм... не. Не! — заекна Сюзън.

Мислите в главата ѝ се объркаха. Багажът съвсем не беше лек, но на него стоеше името на Франк. От друга страна пък, какво значение имаше това сега? Не трябваше да се смущава заради Франк. В края на краищата в живота на Елиът също имаше достатъчно неща, за които тя не знаеше нищо. Пък и той можеше поне веднъж да се замисли и за нейните тайни. След това реши, че е по-добре да носи сама багажа. Нямахше да е добре, ако се окажеше за по-дълго време близо до Елиът.

Взе куфара на Франк и пътната му чанта. Елиът тъкмо посягаше към тях и хвана ръката ѝ.

— Къде трябва да се занесе багажът?

— На пода, Елиът!

— Но, Сюзън! Нека поне за известно време да се правим, че сме били приятели — думите му бяха подигравателни и Сюзън си пожела още тук, на място, да се продъни в земята.

— Остави го долу, или ще закрепя! — изсъска тя.

— Това вече е Сюзън, която познавам. Овладяна, както винаги — Елиът пусна багажа и зачете табелката: „Франк Търнър“. — Значи съм имал право: ти го обичаш все още?

— Ти си последният, с когото бих разговаряла на тази тема — каза Сюзън хапливо.

Той направи знак на носача, тикна му една банкнота в ръката и го накара да занесе багажа навън.

— Ще бъда ли поканен на сватбата? — осведоми се след това. Погали я по бузата, засмя се горчиво, обърна се и си тръгна.

„О, проклетие! — мислеше Сюзън, докато гледаше след него. — Той няма никакво право да се държи така свадливо и язвително, само защото Франк е тук!“

— Хей, скъпа — викна ѝ Франк, когато тя пристигна с багажа при колата. — Защо не се опиташ да се усмихнеш поне малко?

— Нямам желание за това, Франк.

Забеляза, че този отговор го озадачи и се зарадва. Той щеше да преживее още много изненади, преди да е минала вечерта!

— Къде е Лили? — попита Франк, когато стигнаха пред къщата.

— При леля ми в Сент Луис е, а Лорън остана днес при една приятелка.

— Тогава значи ще бъдем сами? — възкликна той въодушевено.

— Резервирах ти стая в „Холидей Ин“. След репетицията ще те откарам там. Само трябва преди това да хапна нещо. Почти умирам от глад, а и ти не би отказал, нали?

Тръгнаха мълчаливо към къщата.

— Не си ли малко груба с мен, Сюзи? — каза малко по-късно Франк, докато Сюзън режеше ситно глава лук. Застана зад нея и я погали по рамото.

— Остави това — тросна му се остро тя.

— О, извинявай! — промърмори той, махна ръцете си и наведе глава.

— Защо не помогнеш с нещо, Франк? Начукай поне котлетите, а?

— Както едно време, нали? — той я потупа по задника.

— Котлетите, казах!

Известно време Франк беше съвсем мирен, а после поде:

— Значи си решила да оставиш филмовия бизнес и да работиш като преподавателка.

Очите на Сюзън се насълзиха от рязането на лука и тя скришом ги изтри с опакото на ръката си, докато той продължаваше да говори:

— Радвам се, че най-после имаш просветление.

— И какво е то, моля?

— Просветление за истината — отвърна Франк сияещ.

— Ах, така ли!

— Сюзи, все пак знаеш, колко е трудно на една жена да си пробива път сама. Колко са режисьорките, които са преуспели в занаята, а?

— Малко.

— Точно така. А и ти не си създадена за такъв живот.

— Не мислиш ли, че съм в състояние да се грижа сама за себе си?

— Да, но ние бихме били един великолепен екип — той най-после науча котлетите.

— Какво имаш предвид, като казваш екип, Франк?

— Ами всеки истински екип има навигатор и капитан. С моя талант и твоят интелект просто бихме могли да постигнем много.

— Ах, нали! Значи изведнъж моят интелект се превърна в положителен фактор? — тя издуха от лицето си един косъм. — А когато бяхме заедно, винаги се говореше, че съм твърде амбициозна и твърде дебелоглава.

— Да, но времената се промениха. Имам нужда от способна жена, която да е на моя страна. Ти ще използваш целия си ум, за да ме направиш прочут, така че ще можем да си заживеем един хубав живот!

— Е, това звучи доста странно за Франк! Но ако си спомням добре, твоят талант не беше точно... е... как да го кажа... не беше оценен подобаващо. За съжаление, сега точно този тип навярно не се търси особено много.

Очите му проблеснаха раздразнено и Сюзън си припомни отново, колко внезапно можеше да избухва гнева му.

— Както казах вече, времената се промениха — отвърна той. — През последните години направих три рекламни клипа и, ако имам късмет, скоро ще получа и тук, в Колумбия, едно привлекателно предложение.

— Какво, тук в Колумбия? И какво ще е това предложение? — тя го измери с изпитателен поглед.

— Ще видиш — каза многозначително. — В момента работата все още не е съвсем назряла.

— Ела да ядем.

Сюзън смени темата и съжали много, че изобщо изпадна в положението да бъде сама с Франк. До преди година можеше и да се остави да бъде впечатлена от чара и привлекателната му външност, но това беше вече минало.

Надяваше се, че нощта щеше да мине бързо и той ще изчезне отново. Дано още сутринта се качи на самолета и всичко да свърши.

— Франк, трябва да ти призная нещо — рече Сюзън, след като изяде мълчаливо котлета си. — Направих ужасна грешка.

— Добре, Сюзън. Мога да те разбера, че известно време не искаше да говориш с мен. Сърдеше ми се, но сега вече е минало, нали?

Устните му се озоваха върху нейните по един толкова изненадващ начин, че ѝ бяха нужни няколко секунди, за да се съвземе от уплахата и да го отблъсне.

— Остави това! — изкрещя. — Ти просто не разбираш нищо, Франк.

— И ти също! — нацупи се той и беше докачен като дете, на което са му отнели шоколада.

— Беше грешка да те пусна да дойдеш тук...

— Ами не ти оставих никакъв друг избор — Франк ѝ се ухили.

— Не, не е това. Аз не те обичам, Франк. Не те харесвам ни най-малко. Мислех, че може би си се променил или, че последното ми впечатление от теб е било погрешно, но навярно съм се лъгала.

— Значи признаваш, че си мислила за мен?

— Да. Правила съм го някак несъзнателно. Но само тогава, когато се чувствах самотна и отхвърлена от мъжа, когото обичам. Тогава се сецах за теб и все едно, че се улавях за сламка.

— Значи за теб съм само като някаква сламка? — Франк внезапно вбесен стисна юмруци.

Когато Сюзън горчиво усмихната унило кимна, той я сграбчи за раменете.

— Престани веднага да ми се присмиваш!

— Пусни ме! Франк! Причиняваш ми болка!

— Не и такава, каквато ти ми причиняваш! — изсъска Франк.

— Тогава сме квит!

Тя извика тихо, когато я стисна по-силно.

Той незабавно я пусна.

— Променила си се, Сюзън. Съвсем не мога да те позная.

— Да, имаш право, Франк. Наистина е така! И се радвам, че не можеш да ме познаеш, защото съвсем не държа да бъда една от познатите ти!

— Ах, ти, вещице! — ядоса се той.

— Резервирала съм ти стая. Сега трябва да отидеш там. Ето ти десет долара за такси. С него пък ще отидеш утре до летището.

— Ще съжаляваш за това! — закани се Франк и избърса ситните капчици пот от челото си.

Сюзън въздъхна с облекчение, когато той най-после изчезна. „Дано това да е последния път, когато срещам Франк Търнър“ —

помоли се тя.

Репетициите свършиха едва към полунощ, което не смути твърде Сюзън, тъй като вече цяла седмица се връщаше толкова късно. Лорън я придружаваше до дома ѝ и през целия път обсъждаха пиесата.

— Франк си отиде. Така че можеш да позвъниш на Саманта и да останеш да спиш у дома.

— Не, благодаря — отклони поканата Лорън.

— Да не би да смяташ, че Сам ще се обиди?

— Не — отвърна уклончиво Лорън. — Не се безпокоя за Саманта. По-скоро... по-скоро си мисля за нашия привлекателен сценичен техник.

— Лорън, та той е едва на осемнадесет години!

— Знам. Но винаги съм мечтала за нещо такова.

— Е, добре — каза Сюзън. — Но внимавай, в пет часа да си бъдеш в леглото вече! Утре сутринта трябва да си отпочинала и свежа за репетицията.

— Не се тревожи. Ще бъда още преди пет часа в леглото.

— Имам предвид за спане, Лорън — Сюзън я целуна по бузата и загледа след нея, клатейки глава, докато Лорън се връщаше обратно към театъра.

В къщата беше тъмно. Сюзън отвори вратата и потърси ключа за осветлението. Навсякъде беше тихо, наистина пусто без Лили. Сюзън въздъхна. Дано да се върне скоро.

Отиде в тъмната дневна и тъкмо искаше да запали лампата, когато се препъна в нещо.

— Здравей, Сюзън — Франк, който седеше в един въртящ се стол, отмести крака си.

Тя извика от уплаха и ужасено се отдръпна назад.

— Франк? Какво правиш тук?

Най-последна напипа електрическия ключ.

— Да не си мислиш, че би могла да се отървеш така лесно от мен? — той въртеше чаша пиетие в ръката си и се взираше в кехлибарената течност.

— Хайде, изчезвай, Франк! Наистина мисля това, което казвам.

— Сигурно — отвърна той и я погледна с укор. — Но аз изминах цялото разстояние от Ню Йорк до тук, за да те видя, съкровището ми! И ще си отида, когато пожелаея.

Сюзън съблече мантията си и го метна на един фотьойл. Само да не допусне да се забележи ужасния страх, който я беше обзел!

— Примири се с факта, че връзката ни приключи, Франк. Между нас вече няма нищо, а и не ще има.

— Типично е за теб, Сюзън — той се изправи. — Първо пускаш в ход всички средства, за да получиш нещо, което искаш, а след това го захвърляш, ако не прави онова, което очакваш от него! Наистина ли смяташ, че си честна и порядъчна? Щом получиш това, което си желала, изхвърляш го като стара носна кърпичка. Просто така, без обяснение. Почтено ли е да постъпваш така?

— Не е вярно, Франк — отвърна тя, но дори и в нейните уши думите не прозвучаха съвсем убедително.

Нямаше ли в упреците му известна доза истина? На времето не беше ли направила всичко възможно, за да привлече вниманието на Франк върху себе си? А когато той изчезна с онази, другата жена, тя веднага го отписа, тъй като гордостта ѝ пострада извънредно много. И тази нейна проклета гордост сега ѝ пречеше да поговори разумно с Елиът.

— Същото беше и с твоята така наречена кариера на режисьор — гласът на Франк я откъсна от мислите ѝ. — Винаги съм знаел, че един ден ще се откажеш. Направо го очаквах. Ако само беше престанала с това, когато все още бяхме заедно. Тогава, по дяволите, бихме имали още един шанс!

— Ах, затваряй си устата! — извика Сюзън и погледна скришом към вратата, с надеждата, че най-после би могъл да влезе някой.

— Ти наистина не можеше да ми дадеш нищо, абсолютно нищо, което желяех, ти, „невинното агънце“! Нали затова съвсем не ми беше и жена в пълния смисъл на думата!

Сюзън преглътна един хаплив отговор, тъй като знаеше, че няма смисъл да се кара с него.

— Обаче — продължи Франк и пристъпи към нея, — днес не искам нищо повече, само малко забавление. И за една нощ положително ще успееш да ми дадеш нещо, от което се нуждая. Най-малкото ми го дължиш, нали?

Той стоеше на около половин метър от нея, но въпреки това тя усети в дъха му алкохол. Сюзън се изплаши. „О, господи, дали не е пил повече от едно питие?!“

— Ела тук! — чу го да казва.

Когато отстъпи назад, той я сграбчи за ръцете. Тя залитна настрана, и падна върху кушетката. Сюзън изстена.

— Добре ли си, малката? — попита Франк, като явно схвана погрешно стенанието ѝ.

— Махай се! Причиняваш ми болка!

— Не така, Сюзън — той притисна устни върху бузата ѝ, докато в това време ръцете му шареха по тялото ѝ.

— Не ме докосвай! — изкряска тя.

Внезапно вратата се отвори с трясък. Сюзън благодари мислено на небето, че точно тази вечер не беше заключила външната врата.

— Какво става тук? — извика Елиът и запали още няколко лампи. — Какво, по дяволите, правиш тук? — запита той Франк и го дръпна от Сюзън.

— Хайде, измитай се, Чембърлейн!

— Няма да стане! — изръмжа Елиът. — Не ти е тук мястото.

Франк си оправи сакото.

— А какво става с прослушването ми?

— Благодаря, вече се наслушах достатъчно.

Сюзън, която се изправяше полека, гледаше ту към единия, ту към другия.

— Какво иска да каже той с това за прослушването?

— Не знаеш ли още, Сюзън? — ухили се Франк. — Мистър Чембърлейн ме покани лично на прослушване. И аз не можах да отхвърля това предложение.

На Сюзън ѝ бяха нужни няколко секунди, докато осъзнае казаното. След това отправи към Елиът поглед, изпълнен с гняв.

— Ти си го поканил?

— Да, вече слушах толкова много за този чудесен мъж — отвърна той с ироничен тон, — че ми се прииска много сам да се запозная с него. Смятам, че и двамата видяхме вече достатъчно.

Тя кимна мълчаливо. Беше твърде много изтощена, за да се препира.

Елиът заведе Франк до вратата.

— Мисля, че след този инцидент, въпросът, дали може да се осъществи някаква съвместна работа, вече е уреден.

Затвори и се върна обратно в дневната.

— Добре ли си? — попита той Сюзън, но в гласа му нямаше никаква топлина.

— Да, добре съм — рече спокойно тя, оправи блузата си и разтърка бузите си. Щеше ѝ се да потъне в земята от срам. — Но бих изпила едно бренди.

Елиът отиде до малкия бар и разгледа бутилките.

— Какво ще кажеш за глътка „Хенеси“? — наля ѝ и подаде чашата. — Пий.

Когато поднесе чашата към устните си, Сюзън усети погледа му.

— Трябва да кажа, че имаш изискан вкус по отношение на любовниците си.

— За това и ще пия! — отвърна Сюзън, отметна назад косата си и отпи.

— Обичаш ли го? — попита Елиът подчертано равнодушно.

— А ти как смяташ?

— Какво трябва да смятам, Сюзън. Мислех, че малко по малко си преодоляла чувствата си към този мъж. Но, когато преди малко влязох в стаята, сварих те в една твърде деликатна ситуация.

— И какво провинение е това? — сопна се Сюзън. Побесняла, тя скочи и при това движение се блъсна в една малка масичка. — О! — изстена и се хвана за глезена.

За да стигне до стълбите, трябваше да мине покрай Елиът. Той изглежда предугади, че искаше да напусне стаята и ѝ прегради пътя с ръце пред гърдите.

Сюзън спря пред него.

— Махни се от пътя ми, Елиът! — изсъска тя и го загледа гневно.

— Не — лицето му беше неподвижно. — В едно имам нещо общо с Франк. Желая те, Сюзън!

Сюзън затаи дъх, тъй като това безочие ѝ дойде твърде изненадващо. Елиът искаше да се любят сега? Но това не можеше да е истина! Тя във всеки случай не искаше да има нищо общо с него — не и след всичко, което се беше случило току-що! Как, по дяволите, му хрумна да доведе тук Франк? Може би цялата работа беше само една

машинация, за да се отърве от нея. Ако отново се влюбеше във Франк, Елиът би могъл да офейка без никакви угризения на съвестта.

Но този план не успя. И ето, сега тя стоеше пред него и се питаше, какво всъщност иска този мъж.

— Желая те, Сюзън! — отвърна Елиът на неизречения ѝ въпрос, като че можеше да чете мислите ѝ. Гледаше я право в очите.

— О, не, това няма да стане! Ти... ти животно такава!

Елиът избухна в звучен смях и тя реши да използва случая, за да му се изплъзне. Но той беше по-бърз и я прегърна с едната си ръка през талията. Сюзън се изскубна и едва не падна, но Елиът я хвана и я задържа.

— Не си ли разбрала още защо доведох тук Франк? — попита той. — Наистина ли не знаеш?

Тя се обърна и отново се помъчи да се освободи, но той не искаше да я пусне.

— Мразя те — изсъска Сюзън. — Все ми е едно защо си го поканил! И ти също си ми безразличен.

Но когато изрече тези думи, знаеше, че са лъжа. И Елиът също го знаеше. Разхлаби хватката си и погледът му стана по-мек. Разтърка внимателно мястото, което преди това беше стиснал здраво.

— Елиът...

Той я помилва по бузата, плъзна пръсти по косата ѝ и я придърпа по-близо до себе си. Сюзън веднага усети как бе обхваната от добре познатите ѝ възбуждащи тръпки, които близостта му винаги предизвикваше у нея.

— Обичам те, Сюзън — прошепна ѝ, взе лицето ѝ в длани и я погледна с любов в очите. — И не бих бил така ужасно ядосан, ако не те обичах толкова.

Сюзън затвори очи, усещайки, че сълзи напират в тях. Защо трябваше да ѝ го казва сега? Защо не можа да го премълчи? Искаше да го намрази, но сега той правеше това ужасно трудно.

— О, Елиът, ти така ме объркваш — промълви. — Изобщо не знам какъв си всъщност и какво искаш.

— Знаеш всичко, което трябва да знаеш. Аз ти принадлежа. А това е всичко, което има значение.

Той се усмихна и бавно изтри сълзите ѝ с целувки. После я прегърна силно.

Сюзън повече не се съпротивляваше. По дяволите, всички съмнения! Тази нощ щеше още един път да послуша само сърцето си, копнежа си и щеше да го обича.

Сюзън изви тяло към него, докато той целуваше нежно ухото ѝ. Устните му се впиха страстно в шията ѝ и тя се облегна на рамото му.

— Обичам те — мълвеше Елиът, повдигна я с лекота и я понесе в стаята ѝ, където я положи внимателно на леглото. — Направо се побърках, когато в продължение на седмица не се видяхме — призна ѝ той.

Държеше я здраво в прегръдките си и покриваше шията ѝ с нежни, възпламеняващи целувки. Ръката ѝ се плъзна по стройното му, мускулесто тяло и това още повече го възбуди. Докато се разсъбличаха, не преставаха да се милват един друг и да се целуват. Никой от двамата не можеше повече да устои на копнежа си по другия. Потънаха в омаята на дълга страстна целувка, телата им се преплетоха и Елиът проникна с буен порив в нея.

Сюзън изстена:

— О, Елиът, обичам те...

— И аз те обичам, мила. Обичам те толкова много! — шепнеше той. Сълзи се стичаха по лицето му, когато трептящите им тела достигнаха заедно блаженството на пълното сливане.

XI

— Пак същото, моля — извика Лорън към бармана. — Искаш ли вино, Сюзи?

— Не, благодаря — отказа, махвайки с ръка Сюзън. — Чашата ми е пълна.

— И така — Лорън се наведе към нея, — смятам, че трябва да опиташ още един път в Ню Йорк.

В бара беше много оживено и шумно и се налагаше да говорят високо. По-късно, когато Елиът дойдеше, щяха да се преместят в ресторанта, където беше по-тихо. Но дотогава имаше още четвърт час.

— Човек може да си помисли, че вече си говорила за това с някого, когото познавам — каза Сюзън.

— Може би — съгласи се Лорън и се заигра с кубчетата лед в чашата си. — Ще се върнеш ли отново там?

Сюзън сви рамене.

— Не знам, Лорън. Трябва да си призная, че няколко пъти съм мислила по този въпрос. И е съвсем сигурно, че отново си възвърнах увереността в себе си. Но Ню Йорк все пак не е единственото място на света, където си струва човек да живее. И, честно казано, малко ме е яд на двама ви, че правите така, все едно че това не подлежи на съмнение.

— Отново показваш твърдоглавието си, Сюзи.

— Може би си права. Елиът също си има недостатъци и просто не намирам за логично да очаквате от мен винаги да бъда свършена! — Сюзън неволно заговори по-високо и усети, че се изчервява. — Съжалявам. Не исках да реагирам по този начин — добави тя смутено.

— Не знаех, че работата е толкова сериозна.

Сюзън се засмя.

— От една страна е така, от друга — не. Обичам го много и вярвам, че и той ме обича. Но има още толкова много нелепости! Постепенно ме обзема чувството, че за Елиът животът не е нищо друго, освен една голяма шоупродукция. Той иска да режисира всяка сцена и всичко трябва да бъде, както го пише в неговия сценарий. Ако

не се придържам стриктно към някои указания... то тогава той ще изхвърли ролята ми от сценария!

— Мисля, че тук грешиш, Сюзън. Не би го направил, защото те обича твърде много. Доста често ми го е казвал.

— Е, чудесно — извика Сюзън и отметна глава. — Колко хубаво, че и аз можах да го узная. Елиът сигурно не счита за необходимо да ми го каже сам!

— Нима не е честен спрямо теб?

— Да — започна замислено Сюзън. — Тъкмо това се питам. Каква е например връзката му с Дана? Защо не ми каза, че ти идваш в Колумбия? И защо доведе тук Франк?

— Франк? Е, и какво си мислиш за това?

— Нямам представа!

Лорън попи устните си със салфетка.

— Помисли малко, Сюзън. Франк е бившият ти годеник. Нямах ли и ти да се безпокоиш, ако беше на мястото на Елиът? Не можеше ли например да обичаш все още Франк?

На езика на Сюзън се въртеше вече отговорът, но ѝ дойде друго на ум.

— Би могло, и така да е, но много скоро установих обратното.

— Виждаш ли, тъкмо това е целял Елиът. Искал е да си сигурна.

— О, остави, Лорън. Защо той просто не ме попита? Не смяташ ли, че би могъл да си спести тези уловки?

— По този въпрос трябва да се обърнеш към Елиът, а не към мен.

Сюзън отново се удиви от факта, че Лорън умееше да дава съвети за всички ситуации в живота.

— Добре, ще поговоря с него.

Но приятелката ѝ още не беше свършила.

— Между другото, не смятам, че твоето недоверие има нещо общо с Елиът.

— И откъде ти хрумна? — Сюзън се облегна назад, но се втренчи в Лорън привидно равнодушно.

— Мисля, че се страхуваш.

— И от какво трябва да се страхувам?

— От любовта. Страхуваш се да не бъдеш наранена още един път. По тази причина се сдържаш, но едновременно с това се

измъчваш, че той не се интересува достатъчно от теб — каза сухо Лорън и плати питието си на бармана.

— И по-нататък? — В Сюзън се събуди любопитството.

— Навярно се страхуваш от успеха или, че няма да успееш да го задържиш. И, ако се върнеш отново в Ню Йорк, ще трябва не само да работиш упорито, но и да се подложиш на изпитанията на живота. Елиът може да ти изглежда като принца от приказките, но няма да може да те предпази от действителността — а и сигурно няма да поиска. Той знае, че успехът се постига само с упорита работа и много увереност. И вместо да те отведе в страната на мечтите, ще изисква от теб много повече, отколкото от всички други.

— Виж ти, откога стана изведнъж толкова умна?

Лорън сви рамене.

— Когато харесваш някого, се интересуваш много от него. Харесвам те, Сюзън. А Елиът те обича. Не съсипвай всичко и не мисли, че трябва да се конкурираш с него. Любовта струва много повече.

— Джордън, резервация за трима... Джордън! — прозвуча в този момент по високоговорителя.

— Ние сме — извика Сюзън и стана. — Елиът сигурно е горе и чака.

Изкачиха се по стълбите към залата на ресторанта. Двете си размениха по един многозначителен поглед, когато видяха Елиът. Беше облечен много елегантно. Носеше тъмни очила, умопомрачително пардесю от камилска вълна и черни кожени ръкавици.

— А, ето ви и вас — каза той и ги поздрави с целувка. — Ей, там е — посочи и ги поведе към една малка маса.

— Няма ли да останеш? — попита объркана Сюзън.

— С удоволствие бих останал, но днес обезателно трябва да отскоча пак до Ню Йорк. Съжалявам.

— Аз също — каза тя колебливо.

Елиът я погледна с любов.

— Благодаря ти, че ме разбираш. Благодаря ти също и за най-прекрасната нощ в живота ми.

Наведе се и я целуна нежно по устните.

— Наистина съжалявам, но вече трябва да тръгна. Мисля, че понякога прекарвам повече време във въздуха, отколкото на земята.

Но, ако това те утешава, свързано е с нашата пиеса.

— Добре, Елиът. Но се връщай колкото е възможно по-скоро...
Трябва да говоря с теб. За всичко.

Елиът кимна.

— Разбира се.

— На добър път! Чакам те — Сюзън се взря настойчиво в очите му.

Елиът я целуна още един път за сбогом, а след това си тръгна. Пред вратата се обърна и ѝ помахаше усмихнат, преди да изчезне навън в студената декемврийска нощ.

Сюзън се изненада, че толкова безпроблемно преминаха репетициите с костюмите. Откакто бяха коригирали заедно с Елиът ръкописа, можеше по-добре да вникне в пиесата и това се забелязваше безусловно.

На следващия ден Елиът се върна от Ню Йорк и се убеди, че репетициите с костюми са толкова успешни, че няма нужда от допълнителни. Той се промъкна бавно зад Сюзън и постави в скута ѝ огромен букет от червени рози. Тя се обърна изненадано и в следващия момент увисна на врата му.

Елиът я притисна към себе си.

— Но това е много сърдечно посрещане — прошепна ѝ в ухото.

Тя сияеше от радост и не се сдържа да го целуне нежно по устните.

— Добре беше — каза той, намигайки ѝ.

— Целувката или сцената?

— И двете.

— Господи, Елиът, липсваше ми толкова много. Мислех често за нас двамата и непременно трябва да поговорим.

— И аз също — той я погледна загадъчно. — А след това ще се любим.

Сюзън се направи на възмутена.

— Ах ти, безсрамнико!

— След репетицията ще се срещнем вкъщи. Трябва само да отида набързо при д-р Грахам, за да обсъдя с него нещо наложително. Ключът е на перваза над вратата.

След една последна, нежна усмивка Елиът се отправи към колежа, а Сюзън довърши репетицията.

— Бяхте чудесни — извика тя. — Мислете за това, че трябва да изиграете тази сцена винаги с такъв замах, за да държите публиката в напрежение. Сега си отивайте вкъщи и се наспете. Всеки знае задачата си. Когато утре прожекторите светнат, моята работа тук е свършена. Тогава вие поемате всичко и... и не забравяйте... правите го и за Елиът.

Всички заръкопляскаха, а Лорън я прегърна.

— Наистина изглеждаш чудесно, Сюзън. Да не би изненадващото посещение на Елиът да има нещо общо с това?

— Може би... — отвърна Сюзън, намигайки й. — Но и разговорът ни вчера ми помогна също. Реших в бъдеще да бъда само уверена, честна и мъдра!

— Като някакъв скаут^[1], а? — запита Лорън през смях.

— Да. От сега нататък ще казвам всичко, което мисля и няма повече да се тревожа така много.

Когато Сюзън пристигна, къщата навсякъде беше тъмна. Елиът още го нямаше и тя взе ключа от перваза над вратата.

Дневната беше студена й тъмна. Сюзън включи осветлението и запали огън в камината с приготвените предварително дърва. След това коленичи пред нея, за да си стопли ръцете. Мислите й кръжаха около предстоящото представление и естествено около Елиът. Погледна през прозореца, но навън беше тъмно. Не се виждаха никакви фарове на кола. Само сребърната лунна светлина озаряваше нощта. Значи имаше достатъчно време да си направи още някои бележки. Отиде при голямото писалище, върху което се намираше все още оригиналният ръкопис. Вдигна го и го прелисти. Колко много редове бяха преработили! Двамата бяха работили доста добре заедно и бяха променили значително първоначалния ръкопис.

Издърпа едно чекмедже и потърси опипом за молив. Ръката й се натъкна на някаква папка. Сюзън я измъкна и откри в нея купчина фотоси и изрезки от вестници, които Елиът никога досега не й беше показвал. Стори й се, че откри заровено съкровище.

Една от снимките показваше някаква жена и някакъв мъж, които вероятно бяха Регина и Грегъри. Имаше и изрезки от вестници за различните му постановки и... Сюзън не повярва на очите си, когато повдигна една пожълтяла изрезка: Елиът с някаква жена, която приличаше много на Дана.

„ЕЛИЪТ Ф. ЧЕМБЪРЛЕЙН И ЖЕНА МУ НА ТЪРЖЕСТВОТО ПО СЛУЧАЙ ПРЕМИЕРАТА
НА ПОСЛЕДНАТА МУ ПОСТАНОВКА...“

Буквите пред очите ѝ се замержеляха. Там стояха те, един до друг, Елиът и Дана. Елиът и жена му.

Сюзън имаше чувството, че въздухът няма да ѝ стигне и като че в следващия момент краката ѝ ще откажат да я държат. В абсолютната тишина на празната къща в ушите ѝ неестествено високо отекна глухото туптене на сърцето ѝ. *Елиът беше женен за Дана Дезмънт!*

— О, господи! — изстена тя и притисна ръце о парещите си очи. Просто не можеше да проумее, колко безсрамно я е лъгал. През цялото време я беше лъгал. А толкова често я молеше и дори настояваше, че трябва да му вярва. Дори Лорън беше омотал в мрежата си от лъжи и бе приспал скептицизма ѝ.

Сюзън върна папката обратно в чекмеджето и безпомощно се защура насам-натам, за да се пребори с тъпата болка в сърцето си. Имаше усещането, че ще се пръсне и реши да си замине, преди да се е върнал Елиът.

Внезапно така ѝ прилоша, че трябваше да се подпре на дивана. Не ѝ беше за първи път да я лъжат, но никога не беше така наранявана! Готова беше да захлипа отчаяно и само е голямо усилие успя да запази спокойствие.

— Елиът... — прошепна тъжно.

В този момент навън проблеснаха фарове на някаква кола.

— Това е той — промърмори Сюзън и болката ѝ веднага се превърна в гняв. Бързо изтри очите си от сълзите. Не биваше да я свари в това състояние, нямаше да му достави това удоволствие! Помъчи се да диша дълбоко и спокойно. Дори да възнамеряваше да я унижи, не трябваше да му позволява триумфа да я види така сломена.

Дръжката на вратата помръдна и веднага след това пред нея застана Елиът.

— Здравей — каза той и в погледа му имаше толкова много топлина, че почти я подлуди.

— Здравей — отвърна Сюзън, овладяла се с мъка.

Елиът пристъпи към нея, но тя се обърна и отдръпна, опитвайки се да се спаси някъде. За неин късмет огънят догаряше и Сюзън клекна пред него.

— Беше толкова студено — рече. — Запалих огън.

Посегна към ръжена и заръчка безцелно в жаравата. Елиът си наля бренди.

— Дана каза, че в Ню Йорк имало голям интерес към пиесата ни. Бих искал след премиерата Лорън да дойде с мен в Ню Йорк.

— И какво друго каза още Дана? — попита Сюзън с треперещи устни.

— Моля? — учуди се Елиът и я погледна изпитателно. — Нищо. Пита и за теб също.

„Колко добре може да се преструва“ — помисли си тя и в същия момент пусна ръжена на пода, защото внезапно се почувства неимоверно изморена и изчерпана. Елиът, забелязвайки лекото ѝ олюляване, веднага се озова до нея.

— Всичко наред ли е? — попита той и я хвана здраво в прегръдката си.

Така би искала да облегне глава на рамото му, но се отдръпна. Не, той беше женен.

— Остани тук! — помоли Елиът и гласът му трепна от неизреченото желание.

— Не, не искам!

Гневът ѝ даде сила и Сюзън се изтръгна от прегръдката му. Стоеше със святкащи очи пред него и забеляза, че беше твърде объркан, а след това постепенно стана сърдит.

— Е, добре — рече сподавено Елиът. — Да поговорим за друго. Как вървят нещата с представлението?

— Разбира се отлично — отрони тя и последвалата тишина ѝ беше почти непоносима.

Трябваше да се сдържа, за да не го удари по лицето. Затова посегна към мантото си, почувствала, че в очите ѝ отново нахлуват

сълзи.

— Нека да ти помогна — Елиът я хвана рязко за ръката. Докато оправяше яката на мантото ѝ, ненадейно каза: — Мисля, че все пак трябва да се върнем към първоначалния текст.

— Какво? — за момент Сюзън беше така шокирана, че дори забрави яда си. — Но той си е добре и така, както е сега. Ти сам го призна.

Елиът сви рамене и бавно се върна до огъня.

— Това беше преди — отвърна резервирано той. — Но изглежда междуременно нещата са се променили.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че беше правилно онова, което казах в началото за ролята на Сандра.

— Ти каза, че в първоначалния вариант тя е твърде безчовечна, твърде непреклонна, неотстъпчива. Че никога не се поддава на чувствата си. Винаги, когато тъкмо се сближи малко с Чет, веднага се отдръпва отново.

— Точно така — отговори Елиът нервно.

— Но ние бяхме, единомудни, че нейната коравосърдечност би прозвучала твърде изкуствено. И затова в новия вариант тя е по-симпатична, по-наранима, по-открита и с това по-достоверна.

— Имаш право — съгласи се Елиът. — Но все пак си мисля, че преди беше по-реалистична. Именно моят собствен опит ми помогна и ми показа, че жените устремени към кариера нито са открити, нито пък показват никакви чувства. Те са упорити и необщителни и изобщо не ги е грижа за чувствата на другите.

Сега и двамата стояха съвсем близо до огъня. Пламъците осветяваха лицето на Елиът и Сюзън въпреки разума си, усети отново необуздан копнеж да го целуне.

— И мисля, че тъкмо *ти*, Сюзън, би трябвало да разбираш най-добре старата Сандра!

Сюзън не можеше да повярва на ушите си. Безсърдечна, необщителна и твърдоглава — значи, такава я виждаше той! Но такъв беше и Елиът в нейните очи!

— Това е нечувано — извика възмутено тя. — Ако наистина мислиш така, тогава започвай здравата да работиш! Преработи ролята на Сандра, както си беше. Но не очаквай, че ще ти помогна. Тъй като

съм твърде егоистична, твърде своенравна — Сюзън отиде до вратата. — И, ако ти трябва да търсиш разбиране от Сандра или от мен, тогава мога само да ти предложа по-добре да се обърнеш към някой друг. Например към жена си.

Елиът застина като вцепенен.

— Мога ли да те закарам вкъщи? — попита след известно време.

— Благодаря. Имам си кола — гласът ѝ трепереше, когато каза: — Довиждане...

Вратата зад нея се захлопна с трясък, а Сюзън потрепери, когато студения вятър я блъсна в лицето.

[1] Член на детска организация — Б.пр. ↑

XII

— Сюзън — завайка се Лили и избърса устните си със салфетка.
— Нищо не хапна, а аз така се старах днес да ти наготвя нещо вкусно!

— Съжалявам, мамо, просто не съм гладна — Сюзън си играеше с граха и картофите от гарнитурата, а в мислите си беше далече. — Така се вълнувам за представлението довечера.

— Сигурно всичко ще мине добре.

— Надявам се! Толкова се гордея с тази постановка.

Сюзън усети, че сълзите отново напират в очите ѝ.

Въпреки мъката, в последно време тя беше по-продуктивна, творчески настроена от всякога. Работата я задоволяваше и ѝ доставяше много радост.

— Всички работиха упорито и си заслужиха признанието, Сюзън. А ти най-вече от всички.

— С течение на времето и аз започнах да мисля така — Сюзън се усмихна доволна. — Може би все пак не съм чак толкова лоша режисьорка.

— Със сигурност не си. Трябваше само да си възвърнеш старата увереност в собствените сили.

— Така казва и Ел... — мислите ѝ отново се върнаха при Елиът. Защо пък не? Без него всичко това не би се осъществило. Тя въздъхна.

Майка ѝ я потупа успокояващо по рамото.

— Ще се влюбиш отново, Сюзън.

— Да — отвърна ѝ тя, но дълбоко в себе си знаеше, че никога вече не би могла да обича някого толкова много както Елиът.

Не ѝ даваше сърце да каже на майка си, че той е женен, но Лили беше достатъчно прозорлива, за да усети, че нещо не е както трябва.

— Вече е почти шест часът! — извика Сюзън ужасена, когато погледът ѝ попадна случайно на часовника върху камината. — Трябва да се облека, колкото е възможно по-бързо.

За вечерта на премиерата си беше купила фантастична златиста рокля, с която би могла да отиде на представление дори на Бродуей.

Когато пристигна в театъра, актьорите тъкмо се гримираха за излизане на сцената и навсякъде цареше обичайната атмосфера на възбуда.

И Сюзън също усети, че се заразява постепенно от общата сценична треска. Тя стоеше, обзета от познатата трескава суетня зад кулисите, когато внезапно до нея изникна Елиът.

— Да не ти е уроки — каза той и я дари със сияйна усмивка.

Изглеждаше зашеметяващо привлекателен и Сюзън, въпреки че се опита да скрие възхищението си зад един презрителен поглед, усети в себе си да се поражда горещо желание.

— Аз... не те очаквах толкова рано — промърмори тя.

— И аз не мислех, че ще трябва да дойда сам в театъра. Но след сърдечното посрещане последната нощ и след прибързаното ти изчезване... какво бих могъл да очаквам? — в гласа му прозвучаха иронични нотки и Сюзън си пое дълбоко въздух.

— Доколкото си спомням, това ми прилича на една сутрин в „Южна крепост“. По всичко личи, че „изчезването“ е нашата обща стихия — отвърна му дръзко тя.

— Но както изглежда аз съм онзи, който трябва да се страхува да не бъде напуснат, а не ти.

— Наистина си за съжаление, Елиът.

— Да, колко жалко — отвърна той. — Явно, времето ни изтече. Точно сега, когато започнах да се поправам и да жертвам по-малко време за кариерата си. И точно сега усещам, че ти не искаш да знаеш повече за мен.

— И какво е това усещане, мистър Чембърлейн? — попита горчиво Сюзън.

— Кажи, какво всъщност съм ти направил? Какво искаш? — настоя за обяснение Елиът недоумяващо, докато погледът му се плъзна с възхищение по роклята, която подчертаваше великолепно фигурата ѝ.

— Какво ще кажеш, ако проявим малко почтеност?

— Почтеност? — въздъхна той. — Актуалният девиз на осемдесетте години. Какво знаеш ти за почтеността? Знаеш ли колко жестока може да бъде тя?

— Не — отвърна хладно Сюзън. — Зная само колко мъка може да причини непочтеността! — с тези думи тя се обърна рязко и го остави да стои сам.

— Добър вечер, мис Джордън.

В същия момент към нея идваше мистър Джеймисън. Сюзън се огледа напрегнато за майка си, но Лили не се виждаше наоколо.

— Добър вечер, мистър Джеймисън — рече тя не особено любезно и нарочно не обърна внимание на протегнатата му ръка.

Мистър Джеймисън се окашля нервно.

— Бих желал да ви се извиня за недоразумението относно вашата къща.

Сюзън го гледаше студено и пренебрежително.

— Мисля, че би било по-добре, ако не говорим повече за това.

— Но аз исках само да ви осведомя, че мистър Чембърлейн се погрижи за всичко.

Сюзън се усмихна.

— Това навярно не е така.

— Какво моля?

— Ах, нищо, мистър Джеймисън. Както и преди, аз твърдя онова, което вече ви казах. Майка ми върна на мистър Годуин голяма част от дължимата сума. Ще получите и остатъка. Не бих желала мистър Чембърлейн да се „грижи“ за каквото и да е по този въпрос.

Джеймисън стана огненочервен.

— Но мистър Чембърлейн ще се ядоса много, когато ще...

— Да свършваме вече, мистър Джеймисън — отвърна равнодушно тя. — Във всеки случай за мен въпросът е уреден.

Сюзън се обърна и в другия край на помещението откри Дана. „Само това липсваше“ — помисли си с въздишка.

— Сюзън, колко е хубаво, чете виждам — извика Дана и дойде при нея. — Вече дочух, че днес се очакват големи успехи.

Сюзън се насили да отвърне на погледа ѝ и беше изумена от топлотата и приятелското чувство, които прочете в него. Как можеше само Дана да е така спокойна, така овладяна?

— Дана... — започна нервно Сюзън и сведе очи.

— Какво ти тежи на сърцето, Сюзън? — гласът на Дана си оставаше неизменно приятелски и изпълнен със съпричастие.

„Ако е ревнива, то добре знае как да го прикрие“ — помисли си Сюзън.

— Време е да ти призная нещо.

— Във връзка с Елиът ли?

Сюзън кимна, а Дана сложи ръка на рамото ѝ.

— И аз исках да говоря за това с теб.

— Ах, и двете ми любими жени са тук — извика в този момент от вратата Елиът. — Наистина, съм за завиждане!

Сюзън се опря на Дана и съвсем не осъзна противоречивостта на този свой жест.

— Започва се — каза тя и се насили да се усмихне. — Ще си потърся място, преди да нахлуе тълпата.

Кимна на Дана и тъкмо се канеше да си тръгне, когато Елиът я задържа за ръката. Изгледа го така презрително, както само тя можеше.

— Надявам се да си разбрал, Елиът, че правя само това, което искам.

— И дори, ако имам нещо против — отвърна той и, въпреки че се усмихваше, очите му останаха сериозни. — Последната нощ ми се изплъзна, но днес с удоволствие бих се наслаждавал на любезността ти.

— И на любезността на другите също, нали? — попита Сюзън престолено мило, кимвайки леко към Дана и другите наоколо, които се заслушаха с любопитство.

Елиът разхлаби хватката си около ръката ѝ и отстъпи крачка встрани.

— И така, можем ли да отиваме? — попита той и те тръгнаха заедно към залата.

Елиът настоя да седне между Дана и Сюзън.

— Джеймисън ми каза, че напредваш с изплащането на къщата.

Сюзън се взираше напрегнато в програмата, но с ъгълчето на очите си го наблюдаваше.

— Благодаря, справям се — тя изви устни в подигравателна усмивка. — Майка ми работи усилено, а и аз съм пестелива.

Той само я погледна. Изглеждаше много нервен.

— Това не е нужно. Бих ти оставил къщата.

— Но не можех да очаквам все пак това — каза Сюзън и тайно се зарадва, че Елиът се изчерви силно. — Напълно сме в състояние да уредим сами задълженията си, Елиът.

— Декорът изглежда чудесно, Сюзън — прекъсна разговора им Дана.

— Благодаря. Имаме чудесен художник.

— Изглежда всичко се развива добре за теб — подхвърли Елиът, без да я поглежда. — Предоставя ти се отлична възможност да докажеш таланта си. Колежът сигурно ще те задържи на работа и следващата година, ако всичко мине гладко. А и ти точно това желаеше, нали?

— Да, Елиът, точно това желяех — Сюзън трябваше да извие глава настрани, за да не види сълзите ѝ.

XIII

Осветлението угасна и Сюзън изведнъж усети слабост. Стисна нервно ръцете си една в друга и зачака първото действие.

В залата се разпростря изпълнена с очакване тишина и над сцената светнаха прожекторите. Лорън започна репликата си и Сюзън облекчено установи, че приятелката ѝ изобщо не изглеждаше напрегната. Всичко вървеше отлично и Сюзън постепенно се отпусна.

За първи път гледаше пиесата с очите на зрител и беше запленена от това, което виждаше.

При премиерата на една пиеса винаги беше изумително да се види, как всичко, което преди това съвсем не е изглеждало завършено, сега все пак се удава. След първото действие събитията на сцената напълно завладяха Сюзън с вълшебството на играта и изглеждаше, че и Елиът е обхванат от същото чувство.

Лампите светнаха отново и тя го погледна, изпълнена с очакване.

— Е? — попита напрегнато, като едва се осмеляваше да диша.

Елиът се усмихна много сдържано.

— Досега... много добре.

— Предпазлив си, а?

— Както винаги — отвърна той.

Сюзън отклони поканата му да го придружи във фойето и Елиът тръгна с Дана. Въпреки че тя беше много любезна с нея, Сюзън съвсем не се чувстваше добре в нейното присъствие. Колкото по-малко контакти имаха, толкова по-добре.

Второто ѝ третото действие на пиесата бяха също толкова завладяващи, както и първото. Лорън играеше превъзходно и Сюзън трябваше да признае, че Елиът имаше основание да ѝ даде тази роля.

Към края на третото действие Сюзън седеше съвсем замряла и се опитваше да задържи напиралците сълзи. Финалът беше едновременно тъжен и вълнуващ и я разтърси дълбоко. Завесата падна, лампите светнаха и потопиха залата в бляскава светлина. За момент се възцари абсолютна тишина.

Сюзън се огледа нервно, но изведнъж започна ръкопляскане, което постепенно се превърна в бурни аплодисменти. Едва сега тя разбра, че краят на пиесата беше поразил публиката също толкова, колкото и нея.

Зрителите наоколо се надигнаха от местата си и заплодираха прави, когато Лорън се появи отново на сцената, за да се поклони. Сюзън също стана и развълнувана забеляза, че по лицето на Елиът се стичаха сълзи. Той взе ръката ѝ в своята и я стисна силно, изпълнен с любов.

Сюзън сияеше от гордост и също не можеше повече да сдържа сълзите си. Пиесата имаше огромен успех.

Зрителите напуснаха местата си и се отправиха към фоайето. Сюзън все още беше завладяна от радостта, но беше най-щастлива от възторга на Елиът. От вълнение съвсем не забелязваше колко е горещо и несъзнателно си вееше с програмата като с ветрило.

— Сюзън! — извика ѝ Лили и с мъка си проби път през тълпата. — Така съм горда с теб! Беше неповторимо!

— А какво мислиш ти, чичо Джон? — попита Сюзън, хващайки го под ръка.

— По принцип обикновено се наспивам по време на такива представления, но днес бях напълно буден — призна си той и ѝ намигна. — Ще дойдеш ли с нас на приема?

— Вие спокойно можете да тръгвате, аз ще дойда по-късно!

Когато Лили и чичо ѝ си тръгнаха, Сюзън се обърна и в същия момент изтръпна. Точно пред нея стоеше Дана.

— Сюзън, беше фантастично. Наистина! Най-доброто, което съм гледала досега... включително и постановките на Елиът!

— Дана — започна колебливо Сюзън, — нека да свършим с тази игра на криеница!

Дана се усмихна и наклони глава.

— Страхувам се, че не знам какво имаш предвид.

Сюзън усети как се изчервява, но беше решена най-после да приключи с тази тема и да изясни всичко.

— Надявах се, че можем да избегнем конфронтацията, но тази вечер ме направи смела. Имам връзка със съпруга ти и ти го знаеш.

— С моя съпруг?! — попита смаяна Дана.

— Да, и не проумявам защо още не си ми издрала очите.

— С моя съпруг?! — повтори Дана, все още в недоумение.

— Трябва да ми повярваш, че не знаех нищо за брака ви, иначе никога не бих си позволила това!

Но още докато говореше, Сюзън си призна, че и при други обстоятелства щеше да ѝ е ужасно трудно да устои на Елиът.

Когато свърши, Дана каза:

— Тъй като говорим за „моя съпруг“... кой би трябвало да е той, моля?

— Ами Елиът, естествено...

Последното, което Сюзън най-малко очакваше, беше звучен смях. Дана първо наистина беше шокирана, но сега явно се забавляваше великолепно.

— О, Сюзън, но това съвсем не е вярно. Не съм омъжена за Елиът.

— Какво? — сега Сюзън беше тази, която се втреничи недоумяващо в Дана.

— Значи ли, че той все още не е говорил с теб? О, този мъж! Понякога ми се иска да го убия. Спомняш ли си още, как веднъж ти казах, че връзката с Елиът може да не доведе до добро?

Сюзън кимна.

— Тогава смятах, че той не отдава значение на това, което става. Но, Сюзън, Елиът и аз сме само роднини.

— Роднини?! — Сюзън имаше чувството, че в следващия момент ще я обхване истерия. Отначало почувства облекчение, когато чу, че Елиът не е женен, но сега изобщо не разбираше нищо.

— Аз съм зет на Дана — обясни Елиът, който стоеше зад тях. — А тя ми е снаха.

— Елиът — викна Дана и прегърна Сюзън през рамото. — Този път наистина прекали. Бедното момиче действително е помислило, че сме женени.

Сюзън погледна слисана Елиът и установи, че за първи път, откакто го познаваше, той изглеждаше дълбоко разкаян.

— Наистина ѝ дължиш едно обяснение — каза нетърпеливо Дана. — Съвсем не ме засяга какво правиш, но ако пуснеш това момиче да си отиде оттук, повече няма да ти проговоря!

Сюзън почака, докато Дана изчезне навън през вратата. След това си пое дълбоко въздух, скръсти ръце пред гърдите си и загледа в

очакване Елиът.

— Е?

Елиът се окашля.

— Да... как да ти обясня?

— Все ми е едно, важното е да кажеш истината.

Последните студенти излязоха от гримьорната и взеха да обличат палтата си. Елиът погледна към тях и ѝ протегна ръка. Заведе я в празното вече помещение, където можеха да си поговорят на спокойствие. Там все още ухаеше на рози и гримове. Елиът включи осветлението над огледалото и с въздишка се облегна на масата за гримиране.

— И така, Сюзън — започна той — цялата истина и нищо друго! Бях женен за Дидра Дезмънт, сестрата на Дана. Първо, впрочем, познавах Дана, но след това се влюбих в сестра ѝ. Двете ужасно много си приличаха по външност, но Дидра беше различна — нещо съвсем особено.

Гласът му потрепери от мъка, а Сюзън отново си спомни за кърпичката с инициалите „Д. Д.“ и „Е. Х.“, за които беше предположила, че са на Дана. След това се сети за паметника на гробището при „Южна крепост“.

— Ти ми каза, че тя те е напуснала — Сюзън бе объркана и скептична едновременно.

— Да, така е — отвърна тихо Елиът. — Или не би нарекла така самоубийството?

— Самоубийство? — Сюзън се почувства така, сякаш че някой неочаквано я беше ударил. — Нямах никаква представа...

— Естествено, че не. Никога не ти казах, макар че много често имах възможност.

Той закрачи неспокойно из малката стая.

— Сигурно си се питала, защо не съм продал „Южна крепост“. Не зная дали се досещаш или не, но причината за това е една могила в гробището. И ако си се удивлявала, защо снимката ми с най-различни жени се появяваше постоянно в скандалните хроники на вестниците, то това дължиш на снаха ми. Дана много се безпокоеше за мен, след като Дидра почина. Непременно искаше да си намеря друга, а тя познаваше всяка жена, която представляваше нещо в Ню Йорк.

— Дори и руската порнозвезда? — попита Сюзън и напрегнатостта ѝ премина в лек смях.

— Нещо такова — каза Елиът. — Но всичко остана без значение, когато тогава, при прослушването те срещнах отново.

Гласът му беше нежен и пълен с чувство. Сюзън усети как сълзите нахлуват в очите ѝ.

Елиът хвана ръката ѝ.

— Когато те видях пак, Сюзън, знаех, че само с теб бих могъл да бъда отново щастлив. Боже мой, влюбих се в теб неочаквано! — той поклати глава учудено. — Изведнъж се почувствах като хлапак. Не можех да спя, постоянно сравнявах останалите жени с теб!

Сюзън смутено сведе поглед.

— И с мен беше същото. Веднага се влюбих ужасно, но... никога не бях сигурна дали ме обичаш толкова, колкото и аз теб.

— Повярвай ми, и с мен беше така — каза Елиът и я притегли към себе си. — Не е ли удивително?

Сюзън се освободи и се облегна на закачалката.

— Все още не разбирам, защо всичко трябваше да бъде толкова сложно... с толкова много недоразумения. Можеш ли да си представиш колко идиотски се чувствах? Като се сетя само, че считах Дана за твоя жена...! — дори само тази мисъл накара Сюзън да се изчерви. — Защо не ми каза истината за Дидра?

— Мисля, защото се чувствах виновен за смъртта ѝ — Елиът погледна настрана. — Защото не бях там, когато имаше нужда от мен. Тя искаше само да има мъж до себе си. А аз дори и един-единствен път не можах да направя това за нея. Знаеш ли, Сюзън, не вярвах, че би могла да ме обичаш, ако аз самият не се харесвах.

Той сви рамене. Сюзън изпусна една дълго сподавяна въздишка и на свой ред закрачи неспокойно из гримьорната.

— Защо ти е трудно сам да си простиш? Елиът, ти не си Господ, та да раздаваш правосъдие. Каза, че Дидра те е ревнувала от Дана. Но Дана, както изглежда, не се упреква, че и тя е допринесла за отчаянието на сестра си.

Елиът стоеше съвсем неподвижен и Сюзън трогната установи, че в прекрасните му очи блестяха сълзи.

— Не бих искала да те наскърбявам, Елиът — добави тя меко. — Знаем, колко много си обичал Дидра, а само небето знае колко много те

обичам аз. Но животът продължава. И сигурно бих разбрала или бих могла да разбера това, само ако ми бе дал възможност.

Той взе една повехнала роза от масата и замислено я завъртя из ръцете си.

— Съжалявам...

— А какво беше това с Франк? — попита Сюзън. — Защо го доведе тук?

Елиът я загледа изненадано.

— Не знаеш ли?

Когато тя го погледна недоумяващо, той продължи:

— Доведох го, защото мислех, че все още го обичаш. Исках да си напълно сигурна — Елиът въздъхна дълбоко. — Във всеки случай, никога не ще разбера, как си могла някога да се влюбиш в един такъв кретен.

— Трябвало е само да ме попиташ — взмути се Сюзън. Гласът ѝ прозвуча метално в абсолютната тишина на театъра. — Може би си объркал нашата връзка с някоя от твоите пиеси? Да не би за теб това да е била само една нова любовна история — написана, режисирана и представена от Елиът Чембърлейн Харт — великият продуцент от Бродуей.

— Престани! — Елиът я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си. — Достатъчно. Говориш така, като че си самата невинност, а при това ти също се държа твърде гадно, нали?

Сюзън се изскубна и затърка ръката си.

— Аз... аз...

Тя объркана търсеше някакъв аргумент в своя полза, но трябваше най-после да си признае, че Елиът имаше право. От страх пред едно ново разочарование, при всяко съмнение тя се затваряше в черупката си.

— Вярно е — промълви унило. — Страхувах се, че не би могъл... да ме обичаш достатъчно. А това не бих могла да понеса. Не и още един път и... — тя се поколеба — преди всичко от теб.

Нещо в погледа му я привлече магически и накара сърцето ѝ неволно да затупти по-бързо. Сюзън усети, как всичко, което стоеше между тях и ги разделяше, изведнъж изчезна и в следващия момент тя вече се намираше в прегръдките му. Сляха устни в страстна целувка.

Когато доста по-късно, противно на волята си, се откъснаха един от друг, Елиът каза с дрезгав от вълнение глас:

— И двамата сме се страхували, но това не е никакво престъпление, нали?

Тя поклати глава.

— И все пак не харесвам начина, по който ме поставяш просто пред свършен факт.

— Например?

— Изненадващото пристигане на Лорън. Можеше да ме предупредиш.

— Да, признавам си. Но всъщност, само исках да те зарадвам. За съжаление, точно по това време ти ми се цупеше.

— Но защо тогава не ми каза по-рано?

— Сюзън, винаги съм искал ти да режисираш пиесата ми. След вечерта на партито в Кари Роджърс видях една от твоите постановки...

— Какво? Коя? — извика смаяна Сюзън и го загледа напрегнато.

Елиът се разсмя на разпалеността ѝ и продължи:

— Всичко е добре, когато завършва добре. Харесах много тази пиеса, но бях на мнение, че се нуждаеш от още много опит и, че актьорската игра би ти помогнала. Това беше причината да те оставя да играеш Сандра на първите репетиции. Още отначалото имах намерение да дам на Лорън тази роля, но едва след като ти натрупаш опит.

Сюзън стоеше с отворени от удивление уста. Беше едновременно и развълнувана, и ядосана.

— Защо не ми го каза още в Ню Йорк? Защо допусна да се върна в Колумбия?

Елиът се ухили.

— Сюзън, дори и да изглежда така, сякаш предреждавам какво да направят хората, ако си спомням правилно, все пак ти пожела да се върнеш. Освен това, решението ти тогава ми дойде точно навреме, защото имах възможност да си уредя тук спокойно сделките, като например...

— Нашата къща? — попита тя с меден глас.

— Ще се направя, че не съм чул тази забележка — отвърна усмихнат Елиът. — Исках също да прекарам повече време с теб, за да разбера дали не съм се излъгал все пак в способностите ти.

— Елиът Харт, ако някога отново имаш тайни от мен, тогава аз ще... ще...

Той затвори устата ѝ с целувка, която я лиши и от последните ѝ сили да се съпротивлява. В страстната му прегръдка Сюзън забрави яда си, тя направо се разтопи в нея. Беше останала без дъх, когато Елиът я пусна отново. Стоеше съвсем близо и я гледаше замечтано:

— Ах, Сюзън, защо още от началото не бях открит с теб? Като си помисля само, колко време изгубихме с нашите кавги!

Отново я притегли към себе си и този път я държеше така здраво, като че нямаше намерение да я пусне.

— Знаеш ли, днес по време на представлението ми стана ясно, колко глупаво съм се държал. Почти толкова глупаво, както и главния герой, който просто остави жената, за която мечтаеше да си отиде. Но пиесата все пак е от мен!

Сюзън се засмя и го погали по бузата.

— Да, и аз не се държах съвсем славно. Навярно съм очаквала, че си нещо като рицар с бляскави доспехи, който ми признава силната си любов и поема съдбата ми в ръцете си, докато аз безгрижно си седя със скръстени ръце...

— Знаеш ли какво, Сюзън? Ще ти простя, ако и ти ми простиш — Елиът се ухили като хлапак.

— Дадено — съгласи се усмихнато Сюзън и обви ръце около врата му.

— И освен това — прошепна ѝ той, — обещавам ти никога повече да нямам тайни от теб, дори и когато това съвсем няма да е лесно. Бих искал да споделям всичко с теб и да ти дам всичко — „Южна крепост“, къщата на майка ти, Ню Йорк, просто всичко.

Сюзън се притисна усмихната към него.

— Обичам те, Елиът Харт — промълви тя нежно.

Елиът я целуна с любов по челото и ѝ предложи ръката си.

— Можем ли да тръгваме вече за приема, мадам?

Взеха палтата си и малко преди да напуснат театъра, Сюзън го попита сериозно:

— Когато каза, че искаш да ми дадеш къщата на майка ми, какво имаше предвид?

— Мислех си, че майка ти ще намери под коледното дърво документа за прехвърлянето на къщата ви на нейно име.

— Не, Елиът. Това не мога...

— Тихо — заповяда той престорено ядосан. — Това засяга само майка ти и мен. Моля те, Сюзън, остави ме все пак да се порадвам и забрави гордостта си!

Сюзън кимна мълчаливо. Заради Елиът и любовта им тя можеше да отстъпи.

Тъкмо бяха извървели половината път от театъра до залата, където щеше да се състои приема, когато започна да вали сняг.

— Не е ли прекрасно? — извика възторжено Сюзън.

— Кое? — попита Елиът и я притегли към себе си.

— Посрещам първия сняг през тази зима с мъжа, когото обичам повече от всичко на света.

Сюзън гледаше усмихнато към Елиът, а снегът се сипеше на парцали върху тях.

През огромните прозорци на ресторанта грееше великолепна коледна елха. Лампите блещукаха във всички цветове на дъгата, а дървото беше окичено догоре с гирлянди, топки, ангелчета, малки дървени и порцеланови фигурки.

Стояха безмълвно и дълго му се любуваха. Елиът бръкна в джоба на палтото си и извади от там едно пакетче, опаковано в обикновена кафява хартия. С тържествен поклон той го подаде на Сюзън.

— Подарък? — попита тя и се почувства като малко момиче на първия си рожден ден.

— Отвори го — настоя той.

Сюзън разкъса хартията.

— О, Елиът — извика тя със светнали очи, — първият печатен екземпляр на пиесата ти! Така се радвам за теб!

— Прочети дребния шрифт! — Елиът ѝ посочи надписа на корицата.

Сюзън не можеше да повярва на очите си: „Пиеса в три действия от Елиът и Сюзън Харт“.

— Аз... — тя го погледна и се опита да прочете мислите му. — Аз... мисля... не разбирам...

Елиът избухна в силен смях.

— Бих искал да можеше да се видиш сега.

— Престани, Елиът, не е смешно.

— И още как. Честита Коледа, Сюзън.

Тя го погледна изпитателно, защото не беше сигурна, дали той отново би искал да я прегърне. Но в погледа му прочете само топлота и любов.

— Когато дадох за печат ръкописа — започна Елиът, — бях достатъчно наивен да си въобразя, че би се омъжила за мен. Може би малко избързах и сигурно щеше да е по-добре, ако преди това те бях попитал. Във всеки случай, в стаята ми в Ню Йорк има още хиляда екземпляра.

— Хиляда?

— Когато ходих последния път там, точно тогава пак имаше недоразумения между нас. Изкупих всички екземпляри. Новото издание ще се появи след седмица.

— О, Елиът, съжалявам.

— Няма нищо. Това беше моя грешка. Искан също да ти благодаря за помощта, тъй като без теб пиесата не би била дори и наполовина толкова добра.

Сюзън разлисти втората страница и откри там посвещение: „На майка ми, Регина Харт.“

— Посветих ѝ пиесата, защото мисля, че тя би се гордяла с нея — каза смутено Елиът.

Сюзън се трогна дълбоко. Това беше нещо, което тя все още не познаваше в него.

— Сигурна съм, че майка ти би се гордяла с теб — увери го тя с усмивка.

Елиът я погледна замислено и съвсем неочаквано каза:

— Все пак би било истинско прахосничество да се изхвърлят просто така хиляда екземпляра от тази книга! Какво ще кажеш, ще се омъжиш ли за мен?

Сюзън беше напълно смаяна и го загледа, без да разбира нищо.

— Не знам какво трябва да ти отговоря...

— Кажи да.

— Да!

Елиът разтвори ръце и пристъпи крачка към нея.

— Какво каза?

— Искан да се омъжа за теб.

Той я придърпа бурно в прегръдката си, целуна я и започна да танцува от радост.

— Господи, вече си мислех, че тези думи никога няма да излязат от устата ти.

— Не е ли удивително, какви отговори получаваш, когато задаваш правилни въпроси?

— Сюзън, обичам те!

— И аз те обичам, Елиът!

Той се наведе бавно и устните му докоснаха нейните в разтърсваща цялото ѝ тяло целувка. След малко се откъсна от Сюзън без желание.

— Ако продължаваме така, ще трябва да прекараме нощта тук!

— Може би все още държиш в себе си ключовете от „Гордън Манърс“? — попита Сюзън.

— Хмм... Точно за това си мислех. Но първо да поговорим още за работата.

— Работата?

— Да — започна той колебливо. — Можеш ли следващата седмица да се захванеш отново с репетициите?

— Репетиции?

— Да, на нашата пиеса. Бих накарал хората да почакаат, но когато Бродуей зове...

— Мислех, че Кари Роджърс щеше...

— За нищо на света — прекъсна я Елиът. — Ти си единствената, която ще режисира този спектакъл, Сюзън. И така, ще кажеш ли пак да?

— Естествено. Да! — и тя обви страстно ръце около врата му.

— Не трябва ли да влезем и обявим хубавата вест — предложи Елиът, сияещ от радост.

— Само, ако след това бързо се сбогуваме отново — промълви Сюзън пленително.

— Вие го казахте, млада госпожо.

Беше съвсем тихо, само въздухът беше изпълнен със звън от църковни камбани, а от празничната зала звучеше тихо тържествена мелодия на коледна песен: „Тиха нощ, свята нощ“.

— Чуй — Елиът взе ръката на Сюзън.

— Весела Коледа, мили — прошепна тя и внезапно бе обзета от вълна на щастие. Любовта ѝ към Елиът сега беше така силна, както никога преди, защото най-после можеше да му се довери.

— Весела Коледа — отвърна той и я целуна нежно. След това ѝ намигна. — Танцувала ли си някога на коледна песен?

— Още не, но тя има ритъм, на който не можеш да устоиш — Сюзън се усмихна.

— Може ли, госпожо? — Елиът я прегърна през талията, а тя сложи ръка на рамото му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.